

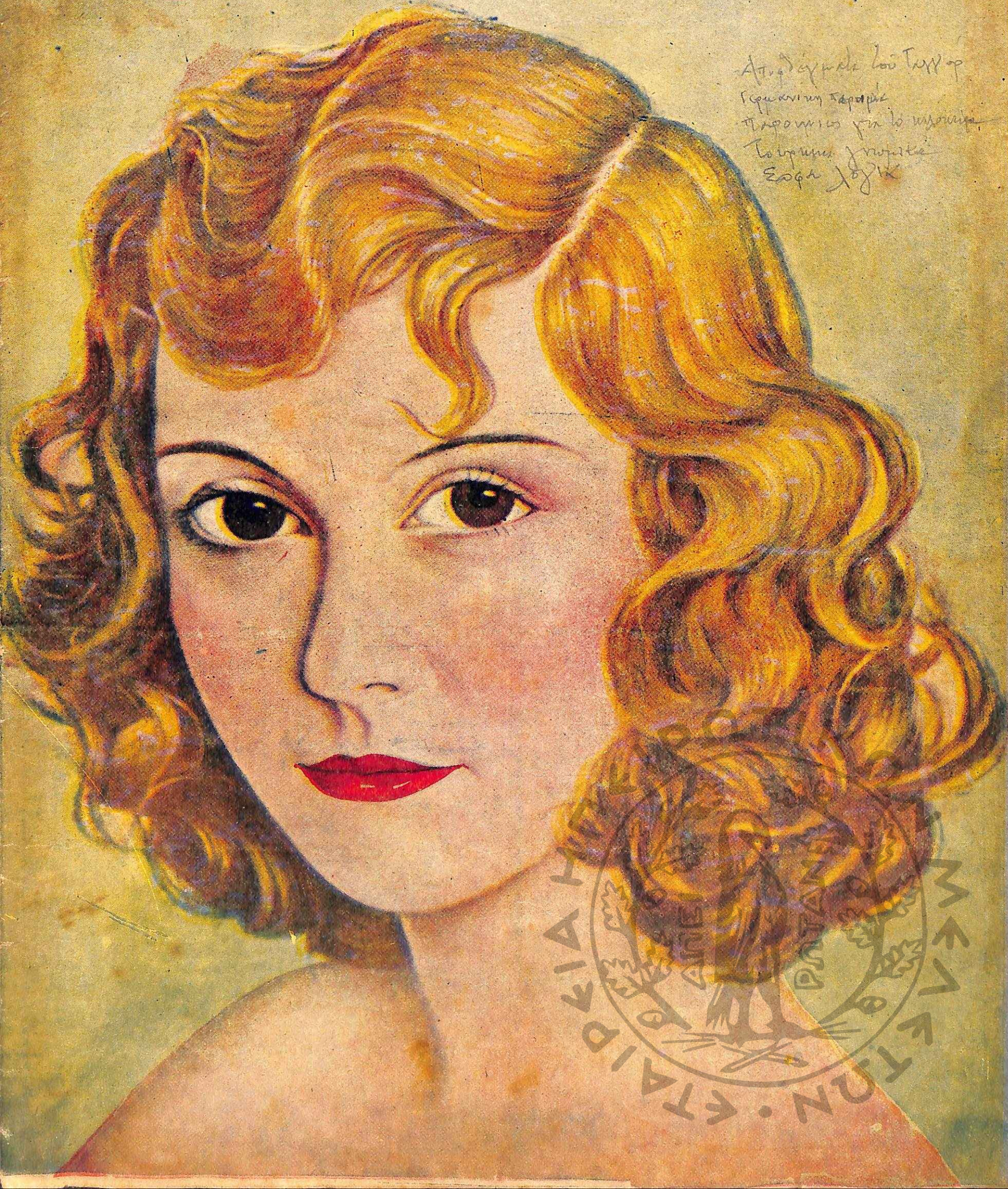
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ

1930

ΑΡΙΘ. 31 (203)

Αντιγράψτε το Τύπο
Γερμανική Γραμμή
Παραμύθια για το μέλλον
Το γυναικείο γυναικείο
Εργα Χόγκ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

Μία καρδιά που δεν γράσκει... Ο Φραγκλίνος στη Γαλλία. Πώς εγώητε τις ώριμες Γαλλίδες άριστοκράτιδες. Η προτιμήσεις του γέρο Φραγκλίνου. Ο... κεραυνός που χτύπησε τον έφευρέτη του αλεξικεραυνού. Η ώραία χήρα του τραπέζιτου. Τα αγαπημένα της ζώα. Η κρίσιμη της κυρίας Έλβέτιους. Ο έρωτας της μαρκησίας. -Όπου το συνοικέσιο ναυαγεί. Η γκάφρα του Φραγκλίνου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μεγάλος αμερικανός πατριώτης και φυσιοδίφης Βενιαμίν Φραγκλίνος δεν μπορεί να είναι άγνωστος σε κανέναν άποσηδότε μορφωμένον άνθρωπο. Είπε αυτός που ανέκαλινε πολλούς νόμους της φυσικής, όπως π. χ. το νόμο της έλξης των σωμάτων, και ό όποιος έφευρε το αλεξικεραυνό. Η σύγχρονος επιστήμη του όφείλει πολλά, γιατί ύπάρχει ένας από τους πρώτους σκατανεύς της.

Μά εδώ δεν πρόκειται, φυσικά, να μιλήσουμε για το επιστημονικό έργο του Φραγκλίνου. Έμεινε θά δηγηθούμε την έρωτική ζωή του μεγάλου αυτού φυσιοδίου, και μάλιστα τους γεροντικούς του έρωτες. Γιατί το εξαίρετικά περίεργο και ενδιαφέρον σ' αυτόν τον μεγαλοφυή άνθρωπο είναι ότι μέχρι του τέλους της ζωής του, και στην πιο προχωρημένη ηλικία, διετήρησε την καρδιά του τοιομερά εύταθη στον έρωτα και ως τη στιγμή που έβλεπε τα μάτια του στάθηκε ένας αδερφάντος έρωτευμένου. Οι γεροντικοί του αυτοί έρωτες περιλαμβάνουν τόσες ώριμες λεπτομέρειες, ώστε να αξίζουν να διαβαστούν από τους αναγνώστας μας.

Ο Φραγκλίνος ήταν 69 χρονών γεροντάκι, όταν σ'α 1776 έστάσε στη Γαλλία. Το όνομά του ήταν πολύ γνωστό τότε στους κύκλους της γαλλικής άριστοκρατίας και των ανθρώπων των γραμμάτων και των τεχνών, και όλα τα άριστοκρατικά μέγαρα του άνοιξαν άμέσως τις πόρτες τους. Ο μεγάλος φυσιοδίου δεν άργησε να άποκτήσει μεγάλη οικειότητα με τους κύκλους αυτούς, και πρό παντός δεν άργησε να άποκτήσει τη συμπάθεια και τη φιλικία των γυναικών.

Ήταν τότε ένα συμπαιθητικό γεροντάκι, με κάτασπρα μαλλιά, μα με δημόσια και με ζοηρά και γελοστά μάτια και με τρώπους διαγινικούς. Όλα αυτά τα προσόντα του τον έκαναν εξαίρετικά εύχρηστο στο όραμα φίλο. Η πιο μεγάλη κυρία της άριστοκρατίας είχαν μείνει καταγοητευμένες μαζί του και του έδειχναν με χίλιους δυο τρόπους τη συμπάθειά τους. Τον άγκάλιασαν και τον φιλούσαν με την ελευθερία που τους έδινε η ηλικία του και τον άποκαλούσαν εμπαιτσά!

Έτσι, σε λίγο, παντού, όπου παροιαζόταν ο Φραγκλίνος, τον περιεστούσαν άμέσως ή ώριμες άριστοκράτιδες και, όταν αυτές καθότανε, έκινε μάλλον ποιά πρώτη να κινήσει δίπλα του ή ν' άκουμήση στο έρσιονω της πολυθρόνας του και να του χαϊδεύει τα κατάνεμα μαλλιά του. Η καθεμιά τους ήθελε αυτήν ν' αγαπά περισσότερο από όλες τις άλλες. Και όταν καμιά του έρωσε να της πη ότι πρόκειται αυτήν άγαποίσε περισσότερο, ό θαιμίσος αυτός γεροντάκος άποκρινόταν:

— Φυσικά, φυσικά, αγαπήτη μου. Ούτε λόγος ότι εσάς αγαπά περισσότερο, όταν είσαστε πιο κοντά μου απ' όλες τις άλλες. Είπε, βλέπετε, ό νόμος της έλξης των σωμάτων που το θέλει αυτό. Τί φυσιοδίου θα ήμωνα άν δεν ήξερα ένα τόσο μικρό πράγμα!...

Μά αυτό δεν σημαίνει καθόλου και ότι ό γεραός Φραγκλίνος δεν είχε τις προτιμήσεις του, και ότι δεν υπήρξαν μερικά από όλες εκείνες τις άριστοκράτιδες που του είχαν έμπευθεί ένα αληθινό άσθημα, παρ' όλα τα έδδο-

λέγεται τονπέρτε, όπως ακριβώς ήταν και το όνομα του κόμητος, που παντρεύτηκε τη δεσποινίδα Πασι.

Ο Φραγκλίνος έμεινε στην άρχη άπαρηγόρητος μ' αυτόν το γάμο, ό όποιος τον είχε κάνει να χάσει την ώραία του. Δεν άργησε όμως να βοηθήσει παραγορία στην χήρα ενός περιφάνου τραπέζιτου της εποχής εκείνης, ό όποιος λεγότανε Έλβέτιους.

Η χήρα αυτή, ή οποία κατήγετο από άριστοκρατική οικογένεια, δεν ήταν πια νέα, διατηρούσε όμως πολύ από

τά πούλια της, γιατί ή χήρα του Έλβέτιους ήταν μεγάλη ζούφιλος.

Ο Φραγκλίνος άρχισε να έπισκέπεται τακτικά την όμορφη χήρα, και έκείνη εύχρηστοίταν πολύ να τον δέχεται και να του προσφέρει τις χρέμες της, για τις όποιες ό φιλόσοφος τραλλανότανε. Έννοείται όμως ότι ούτε ύπομαζότανε καν πως ό γεραός φυσιοδίου ήταν έρωτευμένος μαζί της. Το άσθημα όστόσο του Φραγκλίνου είχε πια φροντίσει τόσο πολύ, ώστε στο τέλος δεν μπόρεσε να κρατηθή περισσότερο και της έκανε μια λυρική έρωτική έξομολόγησι!

Η χήρα έμεινε κατάπληκτη και ή έκμησησής του γεραού φιλοδούρου την κατετάραξε. Έπειδή όμως ή μέρες περνούσαν και δεν μπόρεσε να καταλήξει σε καμιά άπόφαση, ό Φραγκλίνος, για να την πείσει, κάθισε και έγραψε ένα είδος περιέργου άπολογίου, την όποια και της έστειλε να διαβάσει. Έγραφε εκεί πως είχε κατέσει τάχα στον Άδη, και πως ό μακαρίτης ό σύστος της Έλβέτιους τον είχε δεχθεί με μεγάλη χαρά. Ήταν τάχα ευτυχισμένος εκεί κάτω, γιατί είχε ξαναπαντρευτεί μια γυναίκα, που δεν ήταν άλλη από τη μακαρίτισσα κυρία Φραγκλίνου!...

Η ώραία χήρα ταραχθηκε περισσότερο, όταν διάβασε τα άλλόκοτα αυτά χειρόγραφα του φυσιοδίου. Πήγε άμέσως και ήήτησε τη γνώμη του φίλου της του Τουρκώ, ό όποιος όμως δεν φάνηκε καθόλου ένθουσιασμένος με το σχέδιο ενός τέτοιου γάμου. Και έτσι από τότε ή κυρία Έλβέτιους άφανε μόν τον Φραγκλίνου να της επαναλάμβανη τις έρωτικές του έξομολογήσεις, εις άπάντησι όμως περιοριζόταν να του προσφέρει διαρκώς περισσότερες χρέμες, που τον παρηγορούσαν όποσδήποτε!

Μά αυτός του είδους ή παρηγορία δεν μπόρεσε να ίκανοποιή μέχρι τέλους τον έρωτασθη φιλόσοφο. Δεν πέρασε λοιπόν πολλές καιρός και ένα καινούριο άσθημα γεννήθηκε στην αειδαλή του καρδιά, για μια άλλη χήρα αυτήν τη φορά, την μαρκησία Μπριγιόν ντε Ζονύ, που μόλις ήταν τότε σαράντα χρονών.

Η έρωτοτροπείες δεν άργησαν ν' άρχίσουν μεταξύ τους, μολονότι ό Φραγκλίνος ήταν πια 85 χρονών! Έκείνη τον φώναζε εμπαιτσά και εκείνος τη φώναζε κόρη μου. Η χήρα του έλεγε συχνά:

— Από την πρώτη στιγμή που σάς είδα, αισθάνθηκα για σας τη λατρεία που όλος ό κόσμος όφείλει να αισθάνεται σε έναν μεγάλον άνθρωπο. Είχα την περιέργεια να σας δέξωμαι στο σπίτι μου... Έπειτα όμως δεν έβλεπα τίποτε πια από την καλή σας ψυχή, από την καλοσύνη και την αγαθότητά σας.

Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος

μήντα χρονάκια του. Έτσι, ή πρώτη από τις όριμες αυτές αγάπες του ήταν ή όμορφη δεσποινίς ντε Πασι, κόρη του κόμητος ντε Μπουλανβιλέ. Ο γεραός φυσιοδίου αισθανότανε μια τόσο ιδιαίτερη τρυφερότητα να την φιλή και εκείνη δεχόταν με τόσο τρυφερότητα τα φιλά του, ώστε μια γεραία δούκισσα είχε άστενειόμενη στο Φραγκλίνου, όταν άργότερα ή ώραία δεσποινίς ντε Πασι παντρεύτηκε τον κόμητα ντε Τοννέρο:

— Κρίμα στα άλεξικεραυνά σας, αγαπητή φίλε!... Παρ' όλα αυτά, ό γεραός έπεσε επάνω στην ώραία σας δεσποινίδα ντε Πασι!

Τό καλαμπούρι αυτό δεν μπορεί να άποδοθή καλά στη γλώσσα μας. Στά γαλλικά όμως ό κεραυνός

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΚΙ' Η ΩΡΑΙΑ ΦΟΥΡΝΑΡΙΣΣΑ

Γιά να βγύ απ' τη μέση ό ένοχλητικός σύζυγος. Μία συκεφαντική καταγγελία. Η φίλια του άστυνόμου και του φούρναρη. Μέσα στην ταξέρνα. Τό έξυπνο σχέδιο του άστυνομικού. Πώς ό έπιστάτης πιάστηκε στη δική του παγίδα. Τό πάθημα του ύπουργού. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο έπιστάτης του πανισχύρου επί Λουδοβίκου ΙΔ' ύπουργού ντε Σαιν-Φλοραντέν είχε έρωτευθεί κάποτε μια όμορφη φουρνάρισσα του Παρισιού. Ο σύζυγος της γυναίκας αυτής, ό φούρναρης, ήταν ένας αγαθότατος νοικοκύρης, ό όποιος κύτταζε περισσότερο τη δουλειά του και το φούρνο του παρά τα καμώματα της γυναίκας του. Έτσι δεν είχε αντίληψη τίποτε κι' οι δυο έρωτευμένοι βλέποντας τον τακτικά στο φούρνο.

Παρ' όλα όμως την ελευθερία, ή διαρκής παρουσία του φούρναρη τους ένοχλούσε, και, για να τον ξεφορτωθούν, του έσκάσαν το άκόλουθο παιχνίδι:

Μια μέρα, ό έπιστάτης του ύπουργού παρουσίασε στον κύριό του μια αναφορά, δια της όποιας περιέγραφε τον δυστυχισμένο φούρναρη με τα μελανώτερα των χρωμάτων. Τον παρουσίαζε ως ένα μέθιστο και βάνυστο άνθρωπο, ό όποιος έπαζε κυριολεκτικά στο ξύλο την... άθωα και ένδρετη γυναίκα του!

Ο ύπουργός, όταν διάβασε αυτό την αναφορά, έδωσε πίστι στα γρασάμενα του έπιστάτη του και δεν έδωσε να εκδώσει ένταλμα συλλήψεως έναντίον του φούρναρη. Το όποιο και παρέδωσε στον άστύνόμο της συνοικίας για να το εκτελέσει.

Ο άστύνόμος όμως έρωσε να είναι πολύ φίλος με το φούρναρη. Κάθε βράδυ μάλιστα πήγαιναν παρσα σε μια ταξέρνα της γειτονιάς, όπου έτοιμωαν κι' έπιναν. Έτσι κι' εκείνο το βράδυ, ξαναπήγαν στην τακτική τους ταξέρνα. Την ώρα όμως που ήσαν στρωμένοι στο φαί και στο ποτό, ό άστύνόμος γόρισε και ρώτησε το φούρναρη:

— Πώς πάνε ή δουλειές σου, αλήθεια;...

— Πολύ καλά, δόξα τω Θεώ! άπάντρες άνόητος ό φούρναρης.

— Δέν έχεις κανένα έχθρό;...

— Κανένα...

— Πώς τ'ά περνά με τους συγγενείς σου, τους φίλους σου και τη γυναίκα σου;

— Πολύ ήσυχα... Μά δεν έννοω γιατί μου κάνεις όλες αυτές τις έρωτήσεις; είπε ό φούρναρης κάπως άήσυχα.

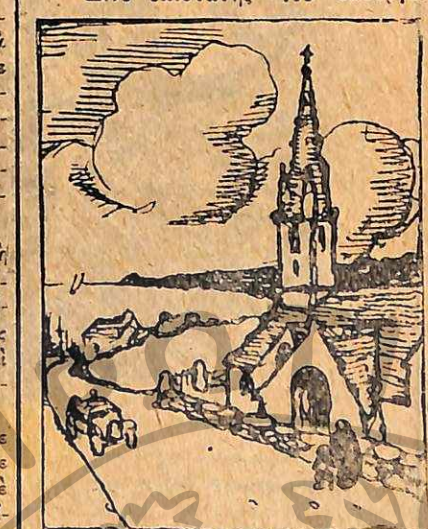
— Άκουσε δώ, του άπάντρες τότε ό άστύνόμος. Σήμωρα έλαβα διαταγή να σε συλλάβω... Νά, διάβασε την... Ο φούρναρης, μόλις έδίδαξε το ένταλμα, έγινε κατάπληκτος.

— Μή φοβάσαι, του είπε τότε ό θησυχαστικά ό άστύνόμος. Πρόεπει να ξά-

νομε για να σωθής... Ποιος συχνάζει σπίτι σου; — Κανένα... — Η γυναίκα σου, έτσι όμορφη που είναι, θάνα και φιλάρεσκη... Δεν της κάνει κόρτε κανένας;... — Μά την πίστι μου, όχι! Ένας έπιστάτης μονάχα έρχεται τακτικά στο μαγαζί και της λέει διάφορες σαχλαμάρες. Δεν την βλέπει όμως παρά μπροστά σε μένα και στους υπαλλήλους μου και είμαι βέβαιος πως δεν υπάρχει καμιά ένοχη σχέση μεταξύ τους.

— Αυτό θά το δούμε... Κι' αυτός ό έπιστάτης που ύπηρετεί;

— Είναι έπιστάτης του ύπουργού

κι' ντε Φλοραντέν...

— Αυτό άκριβώς που ύπέγραψε το ένταλμα της συλλήψεώς σου! Φώναζε ό άστύνόμος με χαρά. Και, δεν μου λες, πως την βρίσκεις, τελευταία, τη γυναίκα σου;

— Μάλλον μελαγχολική...

— Και τον έπιστάτη, έχεις καιρό να τον δής;...

— Όχι... Χθές, θαρρώ, ήταν στο μαγαζί.

— Και δεν παρατήρησες τίποτα το ύποπτο;

— Π' να σου πω! είπε ό φούρναρης. Τώρα που μου το λες, μου φαίνεται πως έκαναν νοήματα με το κεφάλι...

— Πολύ καλά. Θά δούμε άν είναι άθωος ή ένοχος... Άκουσε τώρα, φίλε μου... Έδω να μην πας στο σπίτι σου, άπόψε... Πήγαινε να κοιμηθής.

— Ήμωι, ό έπιστάτης του άστύνόμου και διατάζει αντί του φούρναρη να φυλακισθή στις φυλακές της Μπισέ-ρεν ό έπιστάτης του.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤ

φορούσε πάντα ένα παλιό γκριζό και περπατούσε με τα μάτια της χαμηλωμένα...

—Μάλιστα. Λοιπόν, σ' αυτή την κοπέλλα, η οποία μ' αγαπούσε πραγματικά, έγω φρόνιχα πολύ άσχημα... Μήν γελάς!... Ναι, της φρόνιχα πολύ άσχημα!... Έγώ, που σ' έζη μου τή ζωή προσπαθώ να είμαι τελείως τρεντλεμ, στη γυναίκα αυτή που με λάτρευε, φρόνιχα πρόστυχα... Σε βεβαιώνω πως με κυριεύει ένα είδος νεοποπής όταν συλλογίζομαι τη συμπεριφορά μου απέναντί της...

—Μην ανησυχείς γι' αυτό, είπε ο Φερνάνδος. Σίγουρα η φιληγάδα σου θα σ' εκδικήθηκε για τη διαγωγή σου. Άπολύτατα. Θα σ' έζη ξεχάσει πειρά και θα έχη παρηγορηθεί στην άγκαλιά κανενός άλλου.

—Αυτή να με ξεχάσει! φώναζε ο Άντρέ. Αυτή να θελήσει να μ' εκδικηθεί!... Άν ξερεσε πόσο καλή, πόσο γλυκεία και τρυφερή ήταν, δεν θα τ' άλεγεσ όλ' αυτό!... Η τρυφερότης της κι η καλοσύνη της προς μένα ήταν άπειρη... Κι, εγώ, μπρος σ' όλην αυτή την καλοσύνη φρόνιχα σαν τον χυδαίωτο των ανθρώπων και περιφρόνησα το τρυφερό αυτό πλάσμα... Καί, αφού αναστάναζε ο Άντρέ, ξεσκούνησε:

—Βοήθων κάθε νύχτα και με περίμενε να γυρίσω, έξω από το σπίτι μου, ώρες ολόκληρες... Ένα βράδυ μάλιστα με περίμενε έτσι, στο υπνοθρό, από τ' αμνησμένα ως τις τέσσερες το πρωί... Έκανε φριχτό κρύο εκείνο το βράδυ... Έγώ, εν τω μεταξύ, βρισκόμουν σ' ένα ντανάκι και χόρευα μέσ' στη ζέση... Στάθηκα πραγματικό κτήνος απέναντί της...

Και πού να ήξερες ακόμα, φίλε μου, με ποιά δαίμονα αντικατέστησα αυτό τον άγγελό... Ναι, ναι... Αντικατέστησα το ουράνιο αυτό πλάσμα με μια φιληγάδα που είχε πραγματικά μια μικρούλα στρίγγλα... Η καινούργια μου φίλη είχε κακιά, απαισιωχτική και ζηλιάρα ύψη δεν παίρνετε...

—Έτσι συμβαίνει πάντα... Ψιθύρισε ο Φερνάνδος. Στόν έρωτα υπάκουε ένας δήμιος κι' ένα θύμα... Παρατήρησε τις φιλοσοφικές παρατηρήσεις κι' αργότες να τελειώσω την ιστορία μου... Λοιπόν, μολονότι η Ζαννέτ με λάτρευε, έγω πάντα ζήποσα μια ευκαιρία για να τ' αχλάσω μέσ' της... Μά δεν την εδούκα... Ήταν πάντα πιστή και άρτιστοιμένη...

Την βαρύνουν τόσο, ίσως ακούβως γιατί μ' αγαπούσε πολύ... Τέλος, για μέρα δεν κρατήθηκε και της είπα: «Όχι! Πάγω!»...

Η φτωχή μου φίλη χλωμάσε άμέ-

ως και ψιθύρισε:

—Ίσως φταίω εγώ γι' αυτό...

Καί, χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο, χωρίς κανένα παράπονο, έφυγε... Έτσι θυσίασε τον έρωτά της, για να μη μου προξενή πειρά θλίψη...

Μου φαίνεται πως την βλέπω ακόμα να γεύη με το κεφάλι σκυφτό απ' τη συγκίνηση... Μου φαίνεται πως ακούω ακόμα την πόρτα να κλείνη πένθυμα πίσω της. Την έκλεισε άθόρυβα και διακριτικά την πόρτα αυτή για να μη μ' ανησυχήσει... Άχ, φίλε μου, έχω μετανοήσει τόσο για τη συμπεριφορά μου αυτή, ώστε, αν ήταν δυνατό να την ξαναβώ, θα περνούσα το υπόλοιπο της ζωής μου γονατιστός μπροστά της και ζητώντας της συγγνώμη... Δεν ξέρω όμως τι απόγινε η δυστυχισμένη...

—Έγω ωστόσο ξέρω τι έγινε, του

Εγώ, που είχα κάνει άλλοτε, όπως είπα, να περπατούσα με τα μάτια της χαμηλωμένα...

—Μην ανησυχείς γι' αυτό, είπε ο Φερνάνδος. Σίγουρα η φιληγάδα σου θα σ' εκδικήθηκε για τη διαγωγή σου. Άπολύτατα. Θα σ' έζη ξεχάσει πειρά και θα έχη παρηγορηθεί στην άγκαλιά κανενός άλλου.

—Αυτή να με ξεχάσει! φώναζε ο Άντρέ. Αυτή να θελήσει να μ' εκδικηθεί!... Άν ξερεσε πόσο καλή, πόσο γλυκεία και τρυφερή ήταν, δεν θα τ' άλεγεσ όλ' αυτό!... Η τρυφερότης της κι η καλοσύνη της προς μένα ήταν άπειρη... Κι, εγώ, μπρος σ' όλην αυτή την καλοσύνη φρόνιχα σαν τον χυδαίωτο των ανθρώπων και περιφρόνησα το τρυφερό αυτό πλάσμα... Καί, αφού αναστάναζε ο Άντρέ, ξεσκούνησε:

—Βοήθων κάθε νύχτα και με περίμενε να γυρίσω, έξω από το σπίτι μου, ώρες ολόκληρες... Ένα βράδυ μάλιστα με περίμενε έτσι, στο υπνοθρό, από τ' αμνησμένα ως τις τέσσερες το πρωί... Έκανε φριχτό κρύο εκείνο το βράδυ... Έγώ, εν τω μεταξύ, βρισκόμουν σ' ένα ντανάκι και χόρευα μέσ' στη ζέση... Στάθηκα πραγματικό κτήνος απέναντί της...

Και πού να ήξερες ακόμα, φίλε μου, με ποιά δαίμονα αντικατέστησα αυτό τον άγγελό... Ναι, ναι... Αντικατέστησα το ουράνιο αυτό πλάσμα με μια φιληγάδα που είχε πραγματικά μια μικρούλα στρίγγλα... Η καινούργια μου φίλη είχε κακιά, απαισιωχτική και ζηλιάρα ύψη δεν παίρνετε...

—Έτσι συμβαίνει πάντα... Ψιθύρισε ο Φερνάνδος. Στόν έρωτα υπάκουε ένας δήμιος κι' ένα θύμα... Παρατήρησε τις φιλοσοφικές παρατηρήσεις κι' αργότες να τελειώσω την ιστορία μου... Λοιπόν, μολονότι η Ζαννέτ με λάτρευε, έγω πάντα ζήποσα μια ευκαιρία για να τ' αχλάσω μέσ' της... Μά δεν την εδούκα... Ήταν πάντα πιστή και άρτιστοιμένη...

Την βαρύνουν τόσο, ίσως ακούβως γιατί μ' αγαπούσε πολύ... Τέλος, για μέρα δεν κρατήθηκε και της είπα: «Όχι! Πάγω!»...

Η φτωχή μου φίλη χλωμάσε άμέ-

Κυριακή το απόγευμα στις πέντε. Δεν θα χτυπήσω το κουδούνι, για να μη σ' ενοχλήσω... Θα χτυπήσω με το χέρι μου τρεις φορές την πόρτα σου, όπως άλλοτε... Και όπως άλλοτε, υπογράφω

η ΙΩΑΝΝΑ σου.

Την Κυριακή, ο Άντρέ είχε πάει στο σπίτι ενός φίλου του για να διασκεδάσει. Ατυχομονόως τόσο να δὴ την παλιά του φιληγάδα, ώστε, για να περάσει γρηγορότερα ή ώρα, στρώθηκε στο πόκερ. Κατά τις τέσσερες, όμως, επειδή κέρδιζε και θα παρείχετο αν άφινε στη μέση το παιχνίδι, τηλεφώνησε στον υπηρέτη του: —Ευγένιε, σε λίγο θα χτυπήσει την πόρτα μια κυρία. Να την πιάς στο γραφείο μου και να τή σεβήσεις γλυτά και κρασί Πόρτο. Παρακάλεσε την εκ μέρους μου να περιμένη. Σε

Καθώς του σεβήριζε το σάι, η Ζαννέτ του είπε:

—Θέλεις άλλη ζάχαρη;... Ναι, ναι, πάρε!... Τό σάι χωρίς πολύ ζάχαρη δεν αϊζει... Έξακολουθείς να υποφέρεις από το στομάχι σου... Έγνοια σου!... Θα σε περιποιηθώ εγώ όπως άλλοτε και θα γίνης καλά... Πάρε βούτυρο... Μην τ' πίνεις τόσο γρήγορα... Ίσχαλουθείς να παίξεις μπικαρά, κακό παιδί... Άντρέ, μή με κυττάξεις έτσι... Δεν ξέρω γιατί μου φαίνεται το βλέμμα σου τόσο περιεργό... Μου φαίνεται πως με κυττάξεις, σαν να κυττάς μια ξένη, που δεν βλέπεις την ώρα πότε να την αφήσεις...

Φοβάμαι πως πλήττεις πάλη... Μά από τώρα, άγάπη μου!... Ναι, έτσι είναι, μην τ' αρνείσαι... Νά, δεν μιλάς καθόλου... Δεν μου λες τίποτε, έπειτα από τρία χρόνια που έχουμε να ιδωθούμε... Μήπως ήρθα σε άκατάλληλη ώρα;... Καλά τότε... Θα φέρσω το καπέλλο μου, το επανωφόρι μου και θα φύγω... Τί κρίμα! Μην ανησυχείς! Δεν χρειάζομαι τίποτε...

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, η Ζαννέτ με δυσκολία καθήρωσε να συγκαταστήσει ένα λυγρό. Έπειτα ρώτησε το φίλο της:

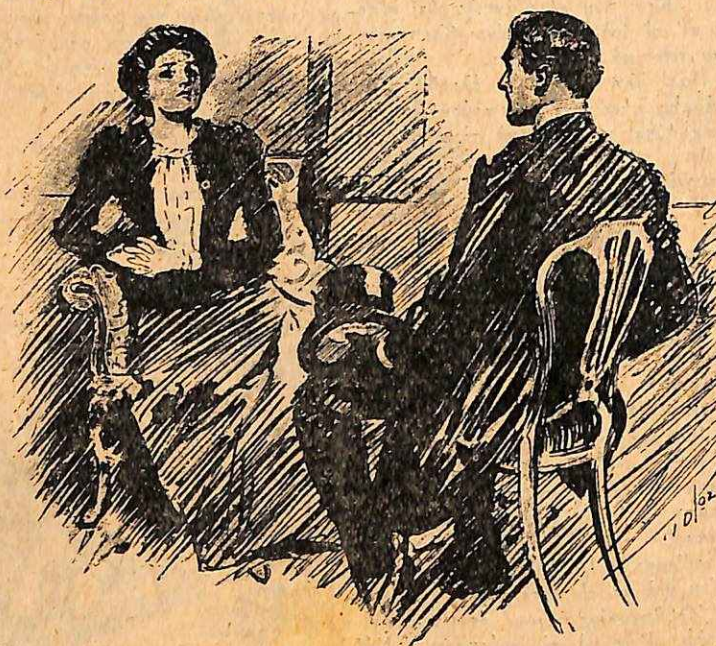
—Γιατί να θελήσεις να με δεις;... Έγώ είχα αρχίσει πειρά να βρισκόμην την παρηγοριά και τή γαλήνη μου... Τώρα όμως η λύπη μου θα είναι ακόμα μεγαλύτερη...

—Ζαννέτ... Ψιθύρισε ο Άντρέ. Ξέρεις...

—Ξέρω, τον διέκοψε η Ζαννέτ. Ναι, ναι, σε βασάνιζαν η τύφει σου και νόμιζες πως μ' αγαπάς... Δεν πειράζει όμως... Άντρέ... Αυτά έχει η ζωή... Σου άρεσε περισσότερο η καινούργια φιληγάδα σου, γιατί είχε σκληρό και σε βασάνιζε... Ή μεγάλη άγάπη, η αφοσίωση πλήττον... Ναι... Ναι... Έτσι είναι...

Μά δεν μπόρεσε να πη άλλο... Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα... Έσκυψε το κεφάλι της και βγήκε άργά έξω... Έκλεισε την πόρτα διακριτικά, όπως και την άλλη φορά, και έφυγε... Έφυγε για πάντα.

ΑΝΤΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Ο Άντρέ πήρε μια καρέκλα και κάθησε απέναντί της...

επε τότε ο Φερνάνδος:

—Πώς!... Ξέρεις πού βρίσκεται; φώναζε ο Άντρέ.

—Όχι... Άλλά τή συναντώ συχνά. Θέλεις, άμα την ιδώ, να τής πω να σου γράψω;

—Μά θα θελήσει εκείνη;

—Βεβαίωτατα, γιατί κάθε φορά που τής μιλάω για σένα, χαμογελάει μελαγχολικά...

—Αλήθεια;

—Σου τ' άρξίζομαι...

—Είμαι, καθώς φαίνεται, τυχερός, χωρίς να το αξίζω... Είναι όμως βέβαιος ότι η Ζαννέτ δεν μνησικαχεί αναντίον μου;

—Μην ανησυχείς, φίλε μου. Αυτή τή γυναίκα είναι ή άφωσώσις και ή καλοσύνη ενσαρκωμένες... Άφρσέ με ποσα μια ευκαιρία για να τ' αχλάσω μέσ' της... Μά δεν την εδούκα... Ήταν πάντα πιστή και άρτιστοιμένη...

Την βαρύνουν τόσο, ίσως ακούβως γιατί μ' αγαπούσε πολύ... Τέλος, για μέρα δεν κρατήθηκε και της είπα: «Όχι! Πάγω!»...

ΤΟΥ ΑΝΤΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΜΙ

Η ΛΕΞΙΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΡΟΝ!

(Ένα δρώμα απ' τη θεατρική ζωή)

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
Η σκηνή παριστάνει ένα δωμάτιο.

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΓΚΛΑΜΠΡ (μπαίνοντας μέσα μαζί με το γυνό του).—Καλημέρα γυναικά!... Σου φέρνουμε ευχάριστα νέα!...

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Καλημέρα, μητέρα!... Σου φέρνουμε ευχάριστα νέα... Ο Διευθυντής του 'Ιστορικού—Θεάτρον μου άνάθεσε ένα από τους σπουδαιότερους ρόλους στο νέο έργο που θ' ανέβασε προσεχώς με τον τίτλο: «Ο Ναπολέων» ή «Είκοσι χρόνια στα πεδία τών Μαχών».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΥ.—Μά είναι αλήθεια, Θεέ μου! Σου άνάθεσαν ρόλο;... Σου άνάθεσαν ένα σπουδαίο ρόλο;...

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Ναι, μητέρα... Ό! πόσο είμαι ενθουσιμένος!... Τό όνειρο τής ζωής μου θα πραγματοποιηθή επί τέλους!... Άρχισα πειρά να περπατάω στο δρόμο των επιτυχών και τής δύξης!... Ναι!... Τό αίσθάνομαι, τό νοιώθω αυτό!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΥ, (συγκινημένη).—Άγαπητέ μου παιδί!... Μά ποιά ρόλο θα παίξεις στο έργο «Ναπολέον» ή «Είκοσι χρόνια στα πεδία τών Μαχών»;

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ, (δίνοντας μερικώς κάλλες χαρτιού, διπλωμένες σε ρουλό).—Ίδου ο ρόλος μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΥ, (διαβάζοντας θαυμάσιμα).—Ο ρόλος του στρατηγού Καμπρόν!...

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Ο ρόλος μου δεν είναι βέβαια μεγάλος... Περιορίζεται μόνο σε μια λέξη... Μά από τή λέξη αυτή εξαρτάται ή επιτυχία όλου τού έργου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΥ, (κυττάζοντας τ' αχειρόγραφο τού ρόλου με συγκίνηση).—Ό! ή περιήμφη και ιστορική λέξις τού Καμπρόν είναι γραμμένη με μεγάλα και στοργικά γράμματα. (Σκουπίζοντας τ' αδακρυμένα μάτια της).—Ό! ή επιτυχία μου είναι μεγάλη!... Η χαρά με πνίγει!...

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ.—Ναι... Από σήμερα αρχίζει ή σταδιοδρομία τού γυνού μας προς τή δόξα... Τό άγαπημένο μας παιδί θα γίνη μεγάλος καλλιτέχνης. Θα τόν διάξω εγώ τόν ρόλο του και ή συμβουλές μου θα τόν ώφελήσουν...

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Ναι, άγαπητέ μου πατέρα... Θ' άρχισω από σήμερα να μελετώ άκούρυστα τόν ρόλο που μ' έμιαστέυθησαν... Θα τόν αναλύσω, θα τόν σπουδάσω, θα τόν εξετάσω άπ' όλες του τες μεριές... Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ.—Μαράβη!

Μιλās σάν αληθινός καλλιτέχνης.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
Η ΜΕΛΕΤΗ ΕΝΟΣ ΡΟΛΟΥ

Η σκηνή παριστάνει την κάμαρη τού Γυνού που σέβεται τόν πατέρα του.

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ, (μπαίνοντας μέσα).—Άγαπημένο μου παιδί, δεκαπέντε ήμέρες τώρα, από τότε που σου άνάθεσαν τόν ρόλο τού στρατηγού Καμπρόν, τόν μελετάς άκούρυστα, μέρα και νύχτα μπρός στόν καθρέφτη σου!... Τό παρακάνεις... Ξεκουράσου λίγες στιγμές!

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Όχι, πατέρα!... Δεν έχω βρει ακόμα τόν τόνο τής φωνής που πρέπει να έχω όταν θα πω τήν περιήμφη λέξη...

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ.—Είμαι πολύ δύσκολος για τόν ίδιο τόν έαυτό σου, άγαπημένο μου παιδί... Σε βεβαιώνω πως τό πρωτό άπύγηγες τή λέξη

τετα στο πνεύμα τού ρόλου μου, νομίζω ότι έπρεπε να συνεχίσω τή μελέτη τόν στο πεδίο τής μάχης τού Βατερλό, όπου είπαίχθη ή ιστορική λέξις...

Ο ΟΛΗΓΟΣ.—Νά τό μέρος δπου ο στρατηγός Καμπρόν αντίσταθηκε ήρωικά μαζί με τó τελευταίο τετράγωνο τής αυτοκρατορικής φρουράς.

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Ό! νοιώθω πως έδώ θα βρω τόν τόνο που πρέπει να δώσω στην ιστορική λέξη για να συγκινήσω τ' αλήθη... Νοιώθω πως μου έρχεται ή επιτυχία! (Περνώντας και απλώνοντας τή γροθιά του προς ένα φανταστικό έχθρο λέει, ούρλιαζοντας: «Σ...!»).—Ό! ναι!... Αυτό είναι!... Αυτός ο τόνος χρειάζεται!... Η σκιά τού Καμπρόν με έμινε!

(Άρχίζει ν' απαγγέλλη άδιάκοπα μέσα στην ιστορική πεδιάδα τήν περιήμφη λέξη. Ο όδηγος περιτρώμος τρέπεται εις φυγήν).

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
Η σκηνή παριστάνει τ' α παρασκήνια τού 'Ιστορικού—Θεάτρον τή βραδιά τής πρεμιέρας τού «Ναπολέον».

Ο ΡΕΖΙΣΣΕΡ, (τρέχοντας προς τόν Γυνό).—Όχι!... δεν μπορούσα να πω μια τέτοια λέξη... Ο Άγγλος αξιωματικός ήταν ό... πατέρας μου!

Ο ΡΕΖΙΣΣΕΡ, (τρέχοντας προς τόν Γυνό).—Όχι!... δεν μπορούσα να πω μια τέτοια λέξη... Ο Άγγλος αξιωματικός ήταν ό... πατέρας μου!

—Ό, κατάπληξις!... Ο Καμπρόν δεν άπαντάει!...

κτήτη. Παραπονιούνται ότι δεκαπέντε μέρες τώρα δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά να φωνάζετε άδιάκοπα, νύχτα και μέρα, τήν πιο βωμωχική λέξη τής Γαλλικής γλώσσας!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.—Μην κάνετε έτσι!... Ο ρόλος τού Άγγλου αξιωματικού δεν είναι και τόσο σπουδαίος... Περιορίζεται μόνον άνα λή με άγγλικό τόνο τή φράση: «Γενναίοι Γάλλοι, παραδοθήτε...» Πρέπει να βρούμε ένα αντικαταστάτη τού... Τόν βρήκα μάλιστα κάπως... Θα τόν αντικαταστήσει ο γέρο ήθοποιός, ο πατέρας τού ήθοποιού που υποδύεται τόν Καμπρόν. Τρέξετε να τόν έδωποιήσετε και δώστε του να φορέση τή στολή τού Άγγλου αξιωματικού... Τρέξετε!...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΟ

Η σκηνή παριστάνει τήν πεδιάδα τής ιστορικής μάχης.

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Για να μπού καλώς

ξετρελλαμένους).—Τί να κάνω; Τί να κάνω; Ο ήθοποιός ό οποίος θα υπεδύετο τόν ρόλο τού Άγγλου αξιωματικού, πού λέει στόν Καμπρόν να παραδοθή, άρρώσθησε άξαφνα και δεν μπορεί να παίξη!

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ.—Μην κάνετε έτσι!... Ο ρόλος τού Άγγλου αξιωματικού δεν είναι και τόσο σπουδαίος... Περιορίζεται μόνον άνα λή με άγγλικό τόνο τή φράση: «Γενναίοι Γάλλοι, παραδοθήτε...» Πρέπει να βρούμε ένα αντικαταστάτη τού... Τόν βρήκα μάλιστα κάπως... Θα τόν αντικαταστήσει ο γέρο ήθοποιός, ο πατέρας τού ήθοποιού που υποδύεται τόν Καμπρόν. Τρέξετε να τόν έδωποιήσετε και δώστε του να φορέση τή στολή τού Άγγλου αξιωματικού... Τρέξετε!...

ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Η σκηνή παριστάνει τή... σκηνή τού 'Ιστορικού—Θεάτρον.

ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ.—Νά! σηκώθηκε πάλι ή αϊλιά!... Η πέμπτη πράξις άρχίζει... Νά τό τελευταίο τετράγωνο τής αυτοκρατορικής φρουράς περιρικλωμένο από τόν έχθρο... Άς άκούσουμε...

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ, (ντυμένος σάν Άγγλος αξιωματικός).—Γενναίοι Γάλλοι, παραδοθήτε!... (Ο γυνός του πού υποδύεται τόν Καμπρόν δεν άπαντάει τίποτε).

ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ.—Ό! κατάπληξις!... Ο Καμπρόν δεν άπαντάει: «Σ...!».

Ο ΓΕΡΟ ΗΘΟΠΟΙΟΣ, (για δεύτερη φορά).—Γενναίοι Γάλλοι, παραδοθήτε!...

(Ο Καμπρόν παραμένει άφωνος).

ΟΙ ΘΕΑΤΑΙ.—Άς σφουρίσουμε και άς άποδοκιμάσουμε αυτό τόν ήθοποιό πού ξεχασε τόν ρόλο τού Καμπρόν!... (Θόρυβος, παιδαμνίο. Υπό τες άποδοκιμασίες τού κοινού, ή αϊλιά κατεβαίνει).

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ, (δρμώντας προς τόν στρατηγό Καμπρόν).—Μά τρελλάθηκες!... Γιατί δεν είπες τήν περιήμφη λέξη!... Μας κατέστρεψες!... Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Ναι... Γιατί; Γιατί;... Ήταν ή λέξη έπ' της όποιας υπελόγησα για να πετύχω τό δράμα μου... Γιατί δεν άπάντησες με τήν περιήμφη λέξη στόν ήθοποιό, ό οποίος υπεδύετο τόν Άγγλο αξιωματικό;... Γιατί!...

Ο ΓΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ.—Όχι!... δεν μπορούσα να πω μια τέτοια λέξη... Ο Άγγλος αξιωματικός ήταν ό... πατέρας μου!

ΑΥΛΑΙΑ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΗΜΕΡΑ ΜΙΑΣ ΓΑΛΛΙΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ

(Αποσπάσματα από το 'Ημερολόγιο της Κλαίλιας—Επονίνης Ντυπόν. 1795—1798).

Αρχίζω από σήμερα να γράφω το 'Ημερολόγιό μου, κατόπιν υποδείξεως του διδασκάλου μου. Ούτε σύνταξη ξέρω καλή, ούτε ορθογραφία, και, καθώς μου είπε ο δάσκαλός μου, το γράφημα αυτό θα μ' ωφελήσει και θα μ' ευχαρίστησει.

Γεννήθηκα στο 1778. 'Ο πατέρας μου ήταν ένας μικροεμπόλεμος στην οδό πρώην 'Αγίου 'Ιακώβου. Έμαθα να διαβάω, και τίποτε παρα πάνω, σ' ένα σχολείο της συνοικίας μας. 'Ο πατέρας μου, από μίσος προς τη θρησκεία, δεν θέλησε ούτε την πρώτη μου κοινωνία να πάρω, ούτε να μάθω κατήχηση. Μου άλλαξε μάλιστα, όταν ξέσπασε η 'Επανάσταση, τόνισμα μου και από Μαρία—'Ιωάννα που μ' έλεγαν μ' έδωσε Κλαίλια—'Επονίνη.

Επειδή ήταν πολύ έξυπνος άνθρωπος, κατώρθωσε με την 'Επανάσταση, χάρις στους υψηλούς προστάτες του, να γίνει προμηθευτής του στρατού. Φαίνεται πως μ' αυτή τη δουλειά κερδίζει κανείς πολλά. Από τότε μάλιστα που έπεσε ο Ροβεσπιέρος, κατώρθωσε να μεγαλώσει πολύ περισσότερο την περιουσία του, χάρις σε διαφόρους συνδιασμούς τους οποίους εγώ δεν καταλαβαίνω καθόλου και τους οποίους ή κακοήμιες λένε καταχωρήσεις. Μά δεν πιστεύω αυτές ή καταχωρήσεις να είναι τίποτε κακό, γιατί ο πατέρας μου είχε ήθικος και μιλάει αδιάκοπα περί δικαιοσύνης και αρετής.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων με πάντρεψε με πολιτικό γάμο με τον πολίτη Τιβέριο Ντυπόν, ο οποίος ήταν μέλος του 'Επαναστατικού Δικαστηρίου. 'Ο σύζυγός μου δεν μου ενέπνευσε ποτέ κανένα αίσθημα εκτός από το φόβο, αν και προσπαθούσε να είναι γλυκός και τρυφερός μαζί μου και μολονότι ανέλυστο σε δάκρυα δάσας του διαβάει τον «Παύλο και τη Βιργίνια».

Γι' αυτό με δυσκολία κατάρθωσα να κοιμώ τη χαρά μου, όταν στις 9 του Σεπτεμβρίου, ανεκράτητο το καθέως της Τρομοκρατίας, 'Επειτα από ένα μήνα ο σύζυγός μου καρατομήθη μαζί με μερικούς άλλους συντρόφους του. Φαίνεται πως πέθανε με θάρος. 'Ομοίως όμως, ότι δεν έννοιωσα και μεγάλη θλίψη για το θάνατό του. Μου φάνηκε τόσο ξένος και τόσο άσχετος, πως για μένα, σαν να είχε γεννηθεί σ' άλλον πλανήτη.

Από τότε ξαναγύρισα στο σπίτι του πατέρα μου όπου ζω με όλες τις ευευθυρίες μιας γήρας. Όλη αυτή η περίοδος του τρόμου και του αίματος, ή οποία, ετύχως, πέρασε πειά, μου φαίνεται σαν ένα κακό όνειρο. 'Όστόσο καμιά φορά ξαναγυρίζω στο μυαλό μου με άλλωντες διαστάσεις και βλέπω τότε ή ένα καμμένο κεφάλι που το περιέριον κάτω απ' τα παράθυρά μου με άλλαχτους ή το κάρσο που οδηγούσε τους καταδίκους στη λαμπατόμια ή μια λήνη αίματος να πλημμυ-

ρίζει την πλατεία της 'Επανάστασης. Και τότε νοιώθω μ' ακατανίκητη επιθυμία: να ζήσω, να ζήσω τρελλά με όλες τις δυνάμεις της νεότητός μου...

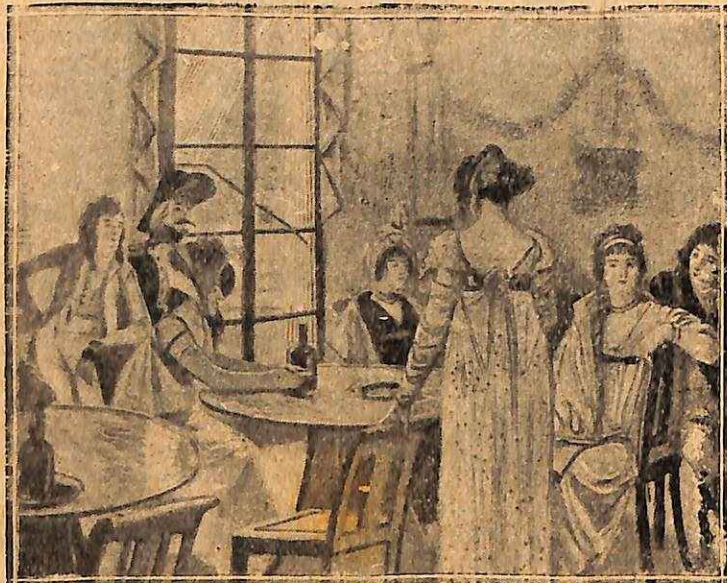
Μά και όλος ο άλλος κόσμος έτσι, μου φαίνεται, σκέφτεται. Ποτέ δεν διασκέδαζαν τόσο, όσο σήμερα... Ποτέ δεν έχοιραν τόσο... 'Υπάρχουν στο Παρίσι τώρα έξαλσσία σαράντα δημόσια χορευτικά κέντρα, προστά σε όλα τα βάλαντια, τα οποία είναι πάντα κατεστάτα από κόσμο...

Χορεύουν ακόμα και μέσα στα πρώην μοναστήρια και στις πρώην εκκλησίες... Χορεύουν και στο αρχαίο κοιμητήριο του 'Αγίου Σουλτανίου, επάνω στην πόρτα του οποίου είναι χαρασμένη μια επιγραφή που γράφει: «Χο-

πως τα χτένιζαν ή γυναίκες που καρατομήθηκαν για να διευκολύνουν το δέμιο. Μερικές μάλιστα είχαν στολίσει τις περσόνες τους με ξανθές μπούκλες, προσεγγόμενες από καρατομηθέντες έφηβους, τις οποίες είχαν αγοράσει από τους δεσμοφύλακες των.

Στο χορό αυτό έπρεπε να χαιρετάν κανείς «άλλα—γαλιότινα» μ' ένα κίνημα δηλαδή του κεφαλιού, δυο μ' αυτό που έκανε ο μελλοθάνατος, όταν περνούσε το λαμό του στη γαλιότινα... 'Ω! ναι, είμαστε πολύ ευθυμείς...

Ύψιχαν στο χορό συγγενείς πολλών δυστυχισμένων ανθρώπων, τους οποίους ο σύζυγός μου είχε στείλει στη λαμπατόμια... Μά δεν περιφανεύομαι καθόλου γι' αυτό...

«Το τσάι» επί Διευθυντηρίου.

ρὸς τῶν Ζεφύρων»...

Οι έμμοχρές εντομεταξύ ξαναγυρίζουν κατά εκατοντάδες. Είναι κι' αυτοί τόσο ευθυμικοί, όσο κι' έμεις...

Χάρης στην προστασία της κυρίας Ταλλιέν, της οποίας έχω την τιμή να είμαι λίγο φίλη, έτιχα προχτές, στο προσάτιο του 'Αγίου Γερμανού, στο «Χορό τῶν Θιμάτων», ένα χορό πολύ εκλεκτό, στον οποίο δεν έλαβαν μέρος, παρά εκείνοι που είχαν συγγενείς καρατομηθέντας. Είναι αλήθεια, ότι ο σύζυγός μου καρατομήθηκε δεκάκις, αφού έστειλε προηγουμένως εκατοντάδες ανθρώπων στον 'Αδη, μά ποιος δίνει σημασία και ποιος προσέχει τέτοιες λεπτομέρειες;

Η τουαλέτα του χορού αυτού έπρεπε να είναι μεγαλόπενθος. Η κυρία είχε έναν «κόμοιο» πένθους, είχαν καμιά φορά ξαναγυρίζω στο μυαλό μου με άλλωντες διαστάσεις και βλέπω τότε ή ένα καμμένο κεφάλι που το περιέριον κάτω απ' τα παράθυρά μου με άλλαχτους ή το κάρσο που οδηγούσε τους καταδίκους στη λαμπατόμια ή μια λήνη αίματος να πλημμυ-

Σε μια στιγμή άκουσα ένα μ ο υ σ α α δ ι ο ο με πένθος (κοιμημένο της εποχής) να λέει σ' ένα Πιερότο:

— «Αχ! Πιερότο μου, μου καρατομήσαν τον πατέρα μου!»

— Έσκότωσαν τον πατέρα σου; τον ρώτησε ο Πιερότος και, βγάζοντας το μαντήλι του, του το προσέφερε. Μά ο απαρηγόρητος μουκαδινό είχε εντομεταξύ παρουσιωθεί στο χορό από τη χίρα ενός καρατομηθέντος πλουσιού α-στού...

Επίσης ο κόσμος τρώει πολύ αυτό τον καιρό. Στις εσπερίδες σεβρίζουν τσάι, μά το σεβρίζουν μαζί με τρούφες, με ροσπίτι μ' ένα σωρό άλλα φαγητά. 'Όστόσο ή μόδα σ' έμεις τις γυναίκες είναι να είμαστε διλιγορκές. Δεν τρώμε παρά ελάχιστα. 'Αδυνατί-ζουμε βέβαια, μά έτσι μόνο μπορούμε να φανόμαστε γλωμές... Επίσης για τον ίδιο λόγο κόβουμε συχνά βεντούζες.

Επίσης πολύ της μόδας είναι αυτό τον καιρό να μην προσφέρουμε τὸ ρ. 'Ετσι λέμε συχνά:

— «Τί δ' α ἴ ο ς π ο ὗ ε ἴ ν ε ο μ ι κ' ο ὕ λ η ς» ή «Κ' ε μ ἄ λ α σ τ ο ὕ ς Τ' ο μ ο κ' α τ α ς!»... Κι' όλα αυτά τα λέμε πιτίζοντας σαν τα πουλιά!...

Αναθέτως για τους άνδρες, ή μόδα είναι να μοιάζουν με τον 'Ηρακλή και τὸ Μήλινα τὸν Κροτωνιάτη και γι' αυτό συνήθιζαν πολύ ή άρχαίους άθλητικές παιδιές τῶν Κελτῶν, τῶν 'Ελλήνων και τῶν Ρωμαίων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος. JULES LEMAIRE

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΓΚΟΡ

‘Ο νους με μόνη τη λογική είναι μαχαίρι με λεπίδι. Ματώνει το χέρι που το μεταχειρίζεται.

‘Ο άνθρωπος, όταν είναι ζώο, είναι χειρότερος από ζώο.

‘Ο σπουγγίτης ληστιάς το παγώνει για το βάρος της ούρας του.

Η γυναίκα περιζώνει τον κόσμο με τα δάκρυά της, όπως ή θάλασσα περιζώνει τη γη.

Τὸ τσεκούρι τοῦ ἐμμοχόστη ζήτησε τη λαβή του απ' τὸ δέντρο κι' εκείνο τοῦ την έδωσε.

Κάθε παιδί που έρχεται στον κόσμο φέρνει την είδηση πως ο Θεός δεν άτελεισθηκε ακόμα απ' τους ανθρώπους.

Η ρίζες δεν ζητούν καμιά άμοιβή έπειδή κάνουν τα κλαδιά καρποφόρα.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Όταν ο Καραϊσκάκης βρισκόταν στην 'Ελευσίνα, πολλοί στρατιώτες του μαθαίνοντας ότι ο Κιουταχής έρχεται με πολυάριθμο στρατό άρχισαν να λιποτακτούν. Όταν όμως έφθάναν και στον ίδιον νή φυγή από κεί για να σώσει τη ζωή του, ο ήρωϊκός στρατηγός απάντησε:

— Σίγστε όποιον θέλετε εσείς!... ‘Ο Καραϊσκάκης δεν άφνει ποτέ τη θέσι του! Κι' όταν σās ρωτήσουν τί κάνετε τον άρχηγό σας, μη διατάσετε να πείτε, ότι τον παραδώσαμε στους έχθρους μας, γιατί δεν έδωχτε να λιποταχτήσθ!

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξακριβωτές κι' ιμς τιμάς παλαιά βιβλία και δλοκλή-ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα-λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι-τογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι-κά έκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, έ-μμεριδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίες στα γρ-φεία μας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

‘Η Λευκή ήταν μια χαριτωμένη κι' όμορφη νέα είκοσι χρόνων. Έπειδή είχε μείνει από μικρή ορφανή και έπειδή ήταν ή πιο μεγάλη απ' τις άδελφές της, είχε άφοσιωθεί με όλη της την ψυχή στην άνατροφή τῶν πτωχῶν αὐτῶν πλάσμάτων και περνούσε τὸν καιρό της κλεισμένη μέσα στο πατρικό σπίτι τους που βρισκόταν στην έξο-χη και που άποτελοῖσε τη μοναδική τους περιουσία.

Έχοντας άπόφασι να μη φύγει ποτέ απ' αυτό και να θυσιάσει όλες τις χαρές της ζωής για να εξασφαλίσει το μέ-λλον τῶν παιδιῶν που της είχε άρήσει πεθαίνοντας ή μητέρα της.

Μέσα σ' εκείνη τη μοναξιά ή Λευκή δεν έβλεπε παρά μόνο μια πηλή οί-κογενειακή φίλη της, την κυρία Δαρ-μείν, ήδη ενός εγγενούς που είχε θυ-σιάσει όλα του τα χρήματα για την ίδρυση ενός έλεουργείου και ο οποίος τὸ τέλος έπεσε έξω στις επιχειρήσεις του. ‘Ο εγγεγονικός αὐτός άνθρωπος, όταν πέθανε ύστερ' από λίγο καιρό, άφηνε ένα μωσαχογυμνὸ τὸ Ραϊμόνδο, που ύπηρετοῖσε στο στρατό ως άξιωματικός.

Η μητέρα του όμως τὸν παρακίνη-σε να εξασκολληθή στο έπάγγελμά του πατέρα του κι' ο νέος δεν έδίστασε να εγκαταλείψει τὸ στρατό και να συμ-μορφωθή με την έπιμονή έπιθυμία της.

Δύο ψυχές με τη θέληση και την αὐτοθυσία τοῦ Ραϊμόνδου και της Λευ-κής δεν μπορούσαν παρά να προσελκυ-στούν αμοιβαία και να θελήσουν να γνωριστοῦν καλύτερα. ‘Ετσι οι δύο νέοι στην άρχή αὐσθάνθηκαν μεταξύ τους μια άόριστη συμπάθεια και σε λίγο ή-σαν τρελλά έρωτευμένοι ο ένας με τὸν άλλο.

‘Αλλά ο Ραϊμόνδος, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλλε, έβλεπε πως ή δουλειά του δεν πήγαινε καλά κι' είχε άρχισει να χάνει τὸ ήθος του. Η αδιάκοπες σκέψεις και φροντίδες είχαν αὐλακώσει από ναρς τὸ μέτω-πο του νέου, κι' ή Λευκή που γνώριζε την αἰτία της θλίψής του, λυπό-ταν τὸ ίδιο κι' αὐτή για τις έμπορικὲς άποτυχίες του.

— Γιατί να μην είμαι άδερφή του; συλλογιζόταν συχνά ή νέα. Θα έμψι-στευόταν τότε σε μένα τους πόνους του κι' εγώ θα τὸν παρηγορούσα. Η μητέρα του τὸν άδίκει, γιατί φαντά-ζεται πως τοῦ λείπει ή δραστηριότης τοῦ πατέρα του και γι' αὐτὸ δεν μπο-ρεί να προχωρήσει. ‘Ω, πόσο ήθελα νάμια άδερφή του!... ‘Αλλά τί λέω, αφού είμαι έρωτευμένη μαζί του;

Παρ' όλ' αυτά, έπειδή είχε όρκι-στεί να κατανήσει τὸ αὐστηρό της, δεν μίλλοσε για τὸν άγαπημένο της Ραϊ-μόνδο παρά μονάχα μπρός στο Θεό. Τότε μονάχα τὸν έννοιωσε δικό της, όταν γονατισμένη μπρός στην εικόνα τοῦ Παναγίου έδινε όλη της την εὐ-τυχία για την ευημερία εκείνου που άγαποῖσε περισσότερο από κάθε άλλον σὸν κόσμο...

Μια βραδυά, αφού ή Λευκή έβαλε τις άδερφές της να κοιμηθοῦν, κάθισε κοντά στο τζάκι κι' άρχισε να όνει-ροπολή. Η καρδιά της ήταν εκείνη την ώρα γεμάτη από προφρότητα, γι-ατί έννοιωσε να έξουσιάζεται δλοκλή-ρη από την άγάπη τοῦ Ραϊμόνδου.

Σε μια στιγμή ή ύπηρετρία άνοιξε την πόρτα και φάνηκε ο Ραϊ-μόνδος...

— Λευκή! της είπε τότε ο Ραϊμόνδος πέ-φτοντας γονατιστός μπρός στα πόδια της. Ξέρεις καλά πως αν ή επιχειρήσεις μου εδδοκιμοῦσαν, τίποτε δεν θα μπορούσε να μ' άπο-χωρήσει από σένα, γιατί δεν είχε ά-νάγκη να σοῦ πῶ πόσο σ' αγαπῶ...

— Άλλοιμονο όμως... ‘Εχω ύποχρεώσεις απέναντι της μητέρας μου, αφού σ' αὐτήν όφειλο την ύπαρξή μου... Μη με άποθαρρύνεις λοιπόν κι' εσύ. Έσύ που θυσιάστηκες για χάρι τῶν άδελ-φῶν σου, είσαι σε θέση να με κατα-λάβεις...

Η Λευκή έκλαψε. Στο τέλος δὲ τοῦ είπε μὲς απ' τους λυγμούς της: —Θά προτιμῶσα να μὴ μ' αγαπάς, να μὴ με κάμεις ευτυχισμένη, ὅχι ὅ-μως και να μὴ σε βλέπω...

— ‘Ω, άγαπημένη μου! φώναξε ο νέος αλάνοντας τα χέρια του πρὸς αὐτήν.

Η Λευκή, συγκινημένη απ' την αὐ-θόρμητη αὐτὴ χειρονομία του, έπεσε στην άγκαλιά του κι' αφέθηκε εκεί μ' έπι-πιστοσύνη. ‘Αλλά τὴ στιγμή που τα χείλη του κόν-τευαν να ένωθοῦν με τὰ δικά της, εκείνη άποσπά-σθηκε απ' τὰ χέρια του,

κοντά στο τζάκι κι' άρχισε να όνει-ροπολή. Η καρδιά της ήταν εκείνη την ώρα γεμάτη από προφρότητα, γι-ατί έννοιωσε να έξουσιάζεται δλοκλή-ρη από την άγάπη τοῦ Ραϊμόνδου.

Σε μια στιγμή ή ύπηρετρία άνοιξε την πόρτα και φάνηκε έξαφνα ο Ραϊ-μόνδος.

— Λευκή! της είπε εκείνος έκτειν-τικά.

— Άλλά ή Λευκή είχε συνέλθει πειά απ' τη συγκίνησή της κι' είχε γίνει πάλι κυρία τοῦ έαυτοῦ της.

— ‘Ας σκεφτοῦμε κάπως λογικότε-ρα, τοῦ είπε σοβαρά. ‘Εχεις μητέρα κι' άνήκεις σ' αὐτή. ‘Εχω άδέρφια και δεν μπορῶ να τὰ εγκαταλείψω... Βλέπεις λοιπόν ότι μὰς χωρίζει μια πραγματική άδυσος... Κι' αφού εἶν' έτσι, χαιρε... ‘Ελα, πῆς μου το κι' εσύ...

— Φτάνουν ή θυσίες! φώναξε ο Ραϊ-μόνδος. ‘Αγαπίαστε και πρέπει να ζῶμε ο ένας κοντά στον άλλο... Τὰ πα-ρακάτω μὰς εἶνε άδι-άφορα... ‘Ελα να φύ-γομε... Μη διατά-ξεις... Θα πάμε εκεί πέρα και θα ζήσουμε μαζί ευτυχισμένοι...

Μά ή Λευκή, κα-θὼς ο Ραϊμόνδος έ-προχωροῦσε για να την άγκαλιάσει και πό-λη, τὸν έσταμάτησε με μια έπιλητική κινήσι- της.

— Εγώ σιτή! τοῦ φώναξε. Δεν σ' αγα-πῶ πειά!...

— Συγγώρησε με, της είπε ο νέος. ‘Υ-ποφέρω... Δεν μαν-τεύεις πόσο πονῶ!...

— Φύγε! φώναξε ή Λευκή.

— Μά αν φύγω, θα φύγω για πάν-τα!

Η Λευκή κλονίστηκε λίγο, αλλά με σταθερή φωνή πρόφερε:

— Φύγε για πάντα!

‘Ο Ραϊμόνδος χαμήλωσε τότε τὰ χεί-ρια του και προσπάθησε να πάρη τα χέρια της μέσα στα δικά του.

Η Λευκή όμως όπισθοχώρησε, ένω τὸ αὐστηρό πρόσωπό της φάνερανε τη φιλοτιμία της που είχε προσβληθεί.

‘Ο νέος όπισθοχώρησε κι' αὐτός. Εί-χε φτάσει πειά ὅς την πόρτα, διατά-ζοντας αν πρέπει να την περάσει.

Η Λευκή τότε σήκωσε ακόμα μια φορά τὸ χέρι της και τοῦ έδειξε την έξοδο...

Τότε κι' αὐτὸς βγίκε απότομα έξω με την άπελπισία στην καρδιά του...

Η Λευκή άκουσε τα βήματά του να τὰ τελευταία μιας λεπτομέρειας τῶν άδελ-φῶν. Δεν μπορῶ όμως ποτέ να ξεχα-σῶ μια πτωχή οικογένεια Ρώσων χω-ρικών, που δέχτηκε να υποθήσει ένα όρφανό κοριτσάκι.

— Αν πάρομε μαζί μας κι' αὐτή, εἶπε ή οικοδεσποίνα, θα ξεδράνουμε και τὰ τελευταία μας κατασκευάσματα και δεν θα έχουμε να αγοράσουμε ούτε άλάτι για τὸ χυλό...

— Δεν περῶει, τὸν τρώει κι' αὐ-τά τον! της απάντησε ο άντρας της κι' έτσι την έπεισε να υποθήσουν τὸ όρφανό. Πόσο ύπολειπται ακόμα ο γενναίος Ρώσος από τὸ ισχυρὸ Ρώσο χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

τρελλή απ' τὸ φοβερό πόνο, απ' τη χαμένη ευτυχία, απ' τη σκληρή δο-κιμασία...

— ‘Οχι, ὅχι! τοῦ φώναξε. Φύγετε... Φύγετε... Φοβάμαι...

— Λευκή! της είπε εκείνος έκτειν-τικά.

— Άλλά ή Λευκή είχε συνέλθει πειά απ' τη συγκίνησή της κι' είχε γίνει πάλι κυρία τοῦ έαυτοῦ της.

— ‘Ας σκεφτοῦμε κάπως λογικότε-ρα, τοῦ είπε σοβαρά. ‘Εχεις μητέρα κι' άνήκεις σ' αὐτή. ‘Εχω άδέρφια και δεν μπορῶ να τὰ εγκαταλείψω... Βλέπεις λοιπόν ότι μὰς χωρίζει μια πραγματική άδυσος... Κι' αφού εἶν' έτσι, χαιρε... ‘Ελα, πῆς μου το κι' εσύ...

— Φτάνουν ή θυσίες! φώναξε ο Ραϊ-μόνδος. ‘Αγαπίαστε και πρέπει να ζῶμε ο ένας κοντά στον άλλο... Τὰ πα-ρακάτω μὰς εἶνε άδι-άφορα... ‘Ελα να φύ-γομε... Μη διατά-ξεις... Θα πάμε εκεί πέρα και θα ζήσουμε μαζί ευτυχισμένοι...

Μά ή Λευκή, κα-θὼς ο Ραϊμόνδος έ-προχωροῦσε για να την άγκαλιάσει και πό-λη, τὸν έσταμάτησε με μια έπιλητική κινήσι- της.

— Εγώ σιτή! τοῦ φώναξε. Δεν σ' αγα-πῶ πειά!...

— Συγγώρησε με, της είπε ο νέος. ‘Υ-ποφέρω... Δεν μαν-τεύεις πόσο πονῶ!...

— Φύγε! φώναξε ή Λευκή.

— Μά αν φύγω, θα φύγω για πάν-τα!

Η Λευκή κλονίστηκε λίγο, αλλά με σταθερή φωνή πρόφερε:

— Φύγε για πάντα!

‘Ο Ραϊμόνδος χαμήλωσε τότε τὰ χεί-ρια του και προσπάθησε να πάρη τα χέρια της μέσα στα δικά του.

Η Λευκή όμως όπισθοχώρησε, ένω τὸ αὐστηρό πρόσωπό της φάνερανε τη φιλοτιμία της που είχε προσβληθεί.

‘Ο νέος όπισθοχώρησε κι' αὐτός. Εί-χε φτάσει πειά ὅς την πόρτα, διατά-ζοντας αν πρέπει να την περάσει.

Η Λευκή τότε σήκωσε ακόμα μια φορά τὸ χέρι της και τοῦ έδειξε την έξοδο...

Τότε κι' αὐτὸς βγίκε απότομα έξω με την άπελπισία στην καρδιά του...

Η Λευκή άκουσε τα βήματά του να τὰ τελευταία μιας λεπτομέρειας τῶν άδελ-φῶν. Δεν μπορῶ όμως ποτέ να ξεχα-σῶ μια πτωχή οικογένεια Ρώσων χω-ρικών, που δέχτηκε να υποθήσει ένα όρφανό κοριτσάκι.

— Αν πάρομε μαζί μας κι' αὐτή, εἶπε ή οικοδεσποίνα, θα ξεδράνουμε και τὰ τελευταία μας κατασκευάσματα και δεν θα έχουμε να αγοράσουμε ούτε άλάτι για τὸ χυλό...

— Δεν περῶει, τὸν τρώει κι' αὐ-τά τον! της απάντησε ο άντρας της κι' έτσι την έπεισε να υποθήσουν τὸ όρφανό. Πόσο ύπολειπται ακόμα ο γενναίος Ρώσος από τὸ ισχυρὸ Ρώσο χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη αἰγή. Τότε ή Λευκή κοντά-σε μπρός στην εικόνα τοῦ Ρώσου χωρικό!

— Άλλά μόλις κλειστήκε ή έξοδος, κάθε κατός έπαιξε με μὰς κι' αὐτὸς άπὸ τὴν πρώτη α

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ναί, έτσι έπρεπε να κάνη. "Όταν θα πλησίαζαν μεσάνυχτα, θάβγαζε κρυφά απ' το κελλί της, χωρίς να την δη κανείς, χωρίς να την καταλάβουν, κρυφά, μυστικά, προσεκτικά, θάβγαζε με την καρδιά πλημμυρισμένη από έρωτα και θάτρεχε κοντά του, γεμάτη αγάπη, γεμάτη αφοσίωση...

"Α, τί ετύχια που θάταν γι' αυτή να τον περιποιείται, να του δροσίζει το φλογισμένο μέτωπο, να του κρατάει το ώραιο του κεφάλι στα χείρα της, να του ψυθούζει λόγια αγάπης, παθητικά έρωτόλογα!...

Μά κι' αν την διώξη, δεν πειράζει. Θα του δείξη με την επίσκεψή της πόσο ενδιαφέρεται γι' αυτόν, πόσο τον λατρεύει...

Θα συρθεί στα πόδια του σαν το πιστό ζώο, ζητώντας ως μόνη χάρι ένα βλέμμα συμπάθειας, λίγη καλοσύνη...

Η νύχτα έχει προχωρήσει... Νυχτερίδες πετούν και στριγγιλίζουν στον αέρα.

Πνοή δεν φυσάει... 'Ο ούρανός είναι γεμάτος αστέρια, μια μεγάλη ασπρήνια ανθρώπινα, θαρρείς...

Η Μελανία γύρισε στο κελλί της κι' ετοιμάζεται.

Απόψε θα γίνη ώραία... Απόψε θα γίνη γοητευτική...

Θάβει να κάνη την ωμορφιά της ν' αστραφύει, να έλκυη, να γοητεύη. Θα παίζει για μια άκομα φορά με την τύχη της και τον έρωτα και πρέπει να νικήση.

Αφίει κατω απ' την καλύπτρα της τα μάγουρα, τουφωτά της μαλλιά ζέπτεκα.

Αφίει το φόρεμά της ανοιχτό στο μέσος του λαιμού και το σφίγγει πού πολύ έμπρός για να φαίνεται το στήθος της πού προφαντό και πού λαμπραιοστό.

Ρίχνει επάνω της άβανο το σπάνιο άρωμα πού φύλαξε τόσο καρό.

Θάβει ακόμα να στολιστή με άνθη. Με κόκκινα φλογερά άνθη, πού παγνίζουν τόσο στη μελαγχρονή της ωμορφιά.

Μα όχι... όχι!

Καλύτερα να το αποφύγη αυτό. Ένα τέτοιο φανταχτερό στολισμα μπορούσε να εξοργίση τον Εύγένιο και τότε θάβανε κάθε έλπίδα να τον κάνει δικό της...

Το μοναστήρι κοιμάται... Κοιμάται ήσυχα και ειρηνικά, γιατί σε κάθε καρδιά βασίλει η γαλήνη και η πίστις στο Θεό...

Μόνο η καρδιά της Μελανίας χτυ

πά ανυπόμονα και είνε γεμάτη φωτιά και πάθος...

Επί τέλους τοιμάστηκε. Δεν έχει παρά να κλείση την πόρτα του κελλιού της και να τραβήξη τον μοιραίο δρόμο της. Μά την τελευταία στιγμή σταματά.

Βλέπει πάνω από το κρεβάτι της το καντήλι σβυσμένο...

Το μικρό ανάμμα του Χριστού, πού τον παριστάνει ως μικρό βοσκό, σύμφωνα με τη θεολογική καλλιτεχνική...

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ □ □ □

'Ο γνωστός Πολωνός μουσικός Ρουμπινστάιν

κή αντίληψη της εποχής, μένει στα σπινελιά.

Η Μελανία ανεβαίνει στο κρεβάτι κι' ανάβει το καντήλι.

Τό άγαμμα του Χριστού φωτίζεται. Και τί παρόξενο!...

Της φαίνεται σαν να την κυττάει 'έναν άλλόκοτο τρόπο με τα πέτρινα μάτια του...

Η Μελανία νιώθει μια περίεργη συγκίνησι.

Γονατίζει μπρός στο Χριστό, σκύβει το κεφάλι της και ψιθυρίζει:

— Βοήθησέ με, Κύριε, να πετύ

χω... Ξέρεις πόσο υποφέρω... "Όλα τα ξέρεις εσύ, όπως λένα... Κάμε την καρδιά του ανθρώπου πού αγαπώ πού τρυφερά... Κάμε την ν' ανήλθ, να, ν' ανήλθ και να φλογιστή... Δεν σου ζητώ να με γιαιτρήσεις απ' το πάθος μου, γιατί αυτό ούτε εσύ, ούτε ο πατέρας σου πού σ' έστειλε στη γη, ούτε οι θεοί των θνητών θά μπορούσαν να το κατορθώσουν. Έλέησέ με, Κύριε, έλέησέ με!...

Σηκώνεται, κατόπιν, ρίχνει την

Σηκώνει το μάντιλο της πόρτας, σπρώχνει, μα η πόρτα δεν ανοίγει. Δοκιμάζει και πάλι, ξαναδοκιμάζει, μα μάταια προσπαθεί.

Η πόρτα είνε κλεισμένη από μέσα. Κλεισμένη!...

Τυχάρια κλεισμένη η σκόπιμα άβγαξε;

Η Μελανία νιώθει την καρδιά της να σταματά. Αυτό δεν το περίμενε, δεν το φανταζόταν...

Και τώρα τί θα κάνη; Νά φύγη;

"Α, όχι, όχι, ποτέ... Θα χτυπήση. Ίσως ο Εύγένιος ν' άποκοιμήθηκε.

Χτυπά την πόρτα σιγά-σιγά για να μνη την ακούσουν από τα πλαγινα κελιά. Ξαναχτυπάει... Και περιμένει... Χτυπάει πάλι δύο, τρεις, πέντε φορές. Μά κανείς δεν της αποκρίνεται από μέσα. Κι' έφαφα σβύνει και το φως στο κελί πού Εύγενίου.

Η Μελανία κρατιέται στον τοίχο για να μνη πέση κάτω.

Ήταν λοιπόν αλήθεια η ύνιερσή του; 'Ο Εύγένιος ε'χε κλειδώσει την πόρτα του για να την αποφύγη; Δεν ήταν δυνατόν να συνέθη αυτό τυχαίως...

Η Μελανία ανάσane βαθεία, κύταζε προσεκτικά γύρω της και απορροισμένη πειά να φτάση στα άκρα, χτύπησε την πόρτα του Εύγενίου. Μά καμμία απάντησις δεν της δόθηκε... Ξαναχτύπησε... Χτύπησε πάλι για τρίτη φορά. Κι' έφαφα είδε το φως του κελλιού του Εύγενίου να σβύνει. Αυτό έκανε την καρδιά της να σφιχτή. Ήταν πειά όλοφάνερο. 'Ο Εύγένιος την άπέφυγε...

Τά μάτια της τότε βούρλωσαν, τ' αγόνατά της λύγισαν και σωριάστηκε μπρός στην πόρτα του ηγουμένου, μη έχοντας τη δύναμη να μετακινήθ, μη μπορώντας ν' αρθρώση λέξι...

Ακούμπησε το μέτωπό της πού έκαιγε από έρωτικό πυρετό, πάνω στην πόρτα και συγκεντρώνοντας όλη της τη δύναμη ψιθύρισε βραχνά, πνιχτά, πονεμένα:

— Εύγένιε!...

Μά και πάλι δεν της έδόθη καμμία απάντησις...

— Εύγένιε! ψιθύρισε ξανά, με φωνή σβυσμένη. Εύγένιε, είμ' εγώ, εγώ, αγάπη μου... Άνοιξέ μου, σε έκτεώ... Αυτή μου, Εύγένιε, έλέησέ με, αγαπημένε μου, μη με βασανίζεις περισσότερα...

Τά δάκρυά της τρέχανε ποτάμι απ' τα μάτια της, η καρδιά της χτυπούσε... χτυπούσε...

(Ακολουθεί).

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

... Ένώ όλες ή άλλες έσώπωναν, έφαφα ή δούκισσα Ισαβέλλα με την ύπεροχη μελωδική φωνή της έπε άρχα και με κάποια συγκίνησι:

— Μου φαίνεται ότι δεν πρέπει να μεγαλοποιώμε τα πράγματα, άλλ, ούτε ότι μπορούμε ν' άρηθούμε απόλυτα την ύπαρξη μερικών φαινομένων, τ' άποια ίσως να ή βρίσκονται μέσα στον κύκλο της αντίληψώς μας, αλλά πάντως βρίσκονται στα άρια της αντίληψώς της... Θα θυμάστε βέβαια όλες την ιστορία της Φλώρας, της φτωχής μου αδελφής...

"Όλες ή κυρίες της άριστοκρατίας πού βρίσκόντουσαν μέσ' στο σαλόνι, κούνησαν καταρπτικά το κεφάλι τους, χωρίς ν' άπαντήσουν τίποτε...

Η δούκισσα φαινόταν πολύ ταραχμένη, σαν να είχε ξυπνήσει μέσα της όλος ο κοιμισμένος πόνος της πεθαμένης αδελφής της...

Έπειτα ύψωσε τα βλέμματά της στο πορτραίτο της Φλώρας Φουρνέιο, δούκισσας της Φλωρίδας, έγρα του μεγάλου ζωγράφου Βιντοργάλε, πού βρίσκόνταν κρεμασμένο στον τοίχο του σαλονιού.

Η εικόνα αυτή παρίστανε μια νέα γυναίκα, ώριμή και γοητευτική, με φόντο πίσω της ένα φανταστικό περιβάλλον. Ήταν αδύνατη και ξανθή. Τά δύο μεγάλα γαλάζια μάτια της καθέριζαν όλη την άδωότητα της φύλης της. Τό γέωμα της ήταν τόσο λευκό και γλωμά πού την έκανε να μοιάζει με κερένια κοίχλα. Έπίσης τ' άχελύ της ήταν σβυσμένα κι' άναίμικα και στην ύψη της ήταν αποτυπωμένη ή έσφορις εκείνων πού βασιάντηκαν πολύ στη ζωή τους...

Ήταν ντυμένη σύμφωνα με τη μόδα της Δευτέρας Αυτοκρατορίας. Φορούσε ένα μεγάλο χρονόλινο από κόκκινο μετάξι με γιρλάντες από λουλούδια των κάμπων, κι' ένα μπουτόν πού κατάληγε σε στρογγυλό ντεκολτέ με δαντελλένια τραχηλιά, ή όποια έπερτε στον αχλάμπαντο ώμο της.

Μά το πού όμορφο απ' όλα της ήσαν τα χείρα της, πού, καθώς τ' άκουμπόσε επάνω στα γόνατά της, φαινότουσαν σαν από φίλνιτσι. Ήσαν δύο χείρα υπέροχα, τ' άποια μέσα στην αιώνα άκίνησή τους, είχαν πάρει μια δική τους ξεχωριστή ωμορφιά κι' έμιαζαν με χείρα αγάλατος σε Μουσείο.

Δεν φορούσε γάντια, ούτε και βραχιόλια... Μονάχα ένα υπέροχο δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο μαργαριτάρι στόλιζε τό τέτατο δάχτυλο του άριστού της χειού...

Η δούκισσα Ισαβέλλα έξακολουθούσε να κυττάξη την εικόνα της πεθαμένης αδελφής της...

Έπειτα, χαμηλώνοντας τα μάτια της πού είχαν υφάνει, είπε σις φίλες της, προσπαθώντας να κατανικήση τη συγκίνησή της:

— Ναί... Αυτό πού συνέθη στη φτωχή μου αδελφή, δεν θέλω να πώ

πώς ήταν ύπερφυσική... μά ήταν άλλόκοτος πολύ άλλόκοτος...

Η στρατηγίνα Παζανέρο δεν ήσερε την ιστορία της Φλώρας, γιατί μόλις είχε γυρίσει από τό Παρίσι, κι' ή δούκισσα έτσι άναγκάστηκε να τη διηγηθή ακόμα μια φορά.

— Σε' αλήθεια, είπε, μολονότι φαινομενικά δεν ύπάρχει τίποτε τό έκτακτο σ' αυτή την ιστορία, ώστόσο δεν μπορεί ν' άρηθή κανείς πώς είνε πολύ παράδοξη... Η αδελφή μου φορούσε πάντοτε στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι, τό ίδιο δαχτυλίδι πού βλέπετε σ' αυτό τό πορτραίτο του Βιντεργάλε...

Για τή Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό ήταν ένα φυλαχτό... Τό αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε ούτε στιγμή δεν τό έβγαζε από τό δάχτυλό της. Μά ήταν και πράγματι ώραίο

ν' άνέμνησις της περπτικώς εύτοχίας της ζωής της, της αγάπης της και των χαμένων της όνείρων.

Θά νόμιζε κανείς πώς ήθελε να πάρη μαζί τό γαμήλιο αυτό δώρο του πεθαμένου άρραθωνιστικού της, τον όποιον ελάτρευε, για να διατηρή την άνάμνησί του και στον άλλο κόσμο...

Μου πρότειναν τότε να κόψουμε τό δαχτυλίδι, να βγάλουμε την πέτρα του κι' άλλες παρόμοιες βαρβαρότητες... Μά όλα αυτά σε μένα μου φαινότουσαν φρικώδη και βέδηλα—σαν μια ασέβεια πρός την αγαπημένη της μικρούλα—και άπέροφα τις προτάσεις αυτές.

Έτσι τη θάψαμε μαζί με τό δαχτυλίδι της...

Στό σημείο αυτό ή δούκισσα Ισα

δαχτυλίδι...

Της τό είχε αγοράσει για γαμήλιο δώρο στη Βιέννη ο άρραθωνιστικός της Φερνάντι, ο όποιος, όταν της τό έφερε, σκοτώθηκε στη σύγκρουσι του τραίνου με τό όποιο ταξείδευε. Θά τή θυμάστε βέβαια αυτή τη σύγκρουσι...

Μετά τον τραγικό θάνατο του Φερνάντι, ή οικογένειά του χάρισε στη Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό, ή όποια από τότε δεν τό έβγαζε ούτε στιγμή από τό δάχτυλό της...

Θά θυμάστε πόσο ή αδελφή μου είχε άδυνατίσει τον τελευταίο καιρό πριν ή άγίατρευτη άρρώστια της τή στείλη σ' έναν κόσμο καλύτερο, απ' αυτόν εδώ. Είχε άδυνατίσει τόσο, ώστε τό δαχτυλίδι της της έπεσε συχνά από τό δάχτυλό της και για να τό συγκρατή άναγκάστηκε να τό δέσει με μια χρυσή αλυσίδα...

Μά όταν ή φτωχή μου αδελφή πέθανε—και από δύο άκρότε αρχίζει τό μυστήριο—και θελήσαμε να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι από τό δάχτυλό, δεν μπορούσαμε με κανένα τρόπο να τό καταφέρουμε. Τού χάκου κατάβλαστα...

Στάθηκε αδύνατο, απόλυτος αδύνατο, να βγάλουμε απ' τό κοκκαλιασμένο δαχτυλό της τό δαχτυλίδι εκείνο, τό όποιο για τή δυστυχισμένη αδελφή μου ήταν ή μό

νη άνάμνησις της περπτικώς εύτοχίας της ζωής της, της αγάπης της και των χαμένων της όνείρων.

Θά νόμιζε κανείς πώς ήθελε να πάρη μαζί τό γαμήλιο αυτό δώρο του πεθαμένου άρραθωνιστικού της, τον όποιον ελάτρευε, για να διατηρή την άνάμνησί του και στον άλλο κόσμο...

Μου πρότειναν τότε να κόψουμε τό δαχτυλίδι, να βγάλουμε την πέτρα του κι' άλλες παρόμοιες βαρβαρότητες... Μά όλα αυτά σε μένα μου φαινότουσαν φρικώδη και βέδηλα—σαν μια ασέβεια πρός την αγαπημένη της μικρούλα—και άπέροφα τις προτάσεις αυτές.

Έτσι τη θάψαμε μαζί με τό δαχτυλίδι της...

Στό σημείο αυτό ή δούκισσα Ισα

δαχτυλίδι...

Της τό είχε αγοράσει για γαμήλιο δώρο στη Βιέννη ο άρραθωνιστικός της Φερνάντι, ο όποιος, όταν της τό έφερε, σκοτώθηκε στη σύγκρουσι του τραίνου με τό όποιο ταξείδευε. Θά τή θυμάστε βέβαια αυτή τη σύγκρουσι...

Μετά τον τραγικό θάνατο του Φερνάντι, ή οικογένειά του χάρισε στη Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό, ή όποια από τότε δεν τό έβγαζε ούτε στιγμή από τό δάχτυλό της...

Θά θυμάστε πόσο ή αδελφή μου είχε άδυνατίσει τον τελευταίο καιρό πριν ή άγίατρευτη άρρώστια της τή στείλη σ' έναν κόσμο καλύτερο, απ' αυτόν εδώ. Είχε άδυνατίσει τόσο, ώστε τό δαχτυλίδι της της έπεσε συχνά από τό δάχτυλό της και για να τό συγκρατή άναγκάστηκε να τό δέσει με μια χρυσή αλυσίδα...

Μά όταν ή φτωχή μου αδελφή πέθανε—και από δύο άκρότε αρχίζει τό μυστήριο—και θελήσαμε να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι από τό δάχτυλό, δεν μπορούσαμε με κανένα τρόπο να τό καταφέρουμε. Τού χάκου κατάβλαστα...

Στάθηκε αδύνατο, απόλυτος αδύνατο, να βγάλουμε απ' τό κοκκαλιασμένο δαχτυλό της τό δαχτυλίδι εκείνο, τό όποιο για τή δυστυχισμένη αδελφή μου ήταν ή μό

δαχτυλίδι...

Της τό είχε αγοράσει για γαμήλιο δώρο στη Βιέννη ο άρραθωνιστικός της Φερνάντι, ο όποιος, όταν της τό έφερε, σκοτώθηκε στη σύγκρουσι του τραίνου με τό όποιο ταξείδευε. Θά τή θυμάστε βέβαια αυτή τη σύγκρουσι...

Μετά τον τραγικό θάνατο του Φερνάντι, ή οικογένειά του χάρισε στη Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό, ή όποια από τότε δεν τό έβγαζε ούτε στιγμή από τό δάχτυλό της...

Θά θυμάστε πόσο ή αδελφή μου είχε άδυνατίσει τον τελευταίο καιρό πριν ή άγίατρευτη άρρώστια της τή στείλη σ' έναν κόσμο καλύτερο, απ' αυτόν εδώ. Είχε άδυνατίσει τόσο, ώστε τό δαχτυλίδι της της έπεσε συχνά από τό δάχτυλό της και για να τό συγκρατή άναγκάστηκε να τό δέσει με μια χρυσή αλυσίδα...

Μά όταν ή φτωχή μου αδελφή πέθανε—και από δύο άκρότε αρχίζει τό μυστήριο—και θελήσαμε να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι από τό δάχτυλό, δεν μπορούσαμε με κανένα τρόπο να τό καταφέρουμε. Τού χάκου κατάβλαστα...

Στάθηκε αδύνατο, απόλυτος αδύνατο, να βγάλουμε απ' τό κοκκαλιασμένο δαχτυλό της τό δαχτυλίδι εκείνο, τό όποιο για τή δυστυχισμένη αδελφή μου ήταν ή μό

δαχτυλίδι...

Της τό είχε αγοράσει για γαμήλιο δώρο στη Βιέννη ο άρραθωνιστικός της Φερνάντι, ο όποιος, όταν της τό έφερε, σκοτώθηκε στη σύγκρουσι του τραίνου με τό όποιο ταξείδευε. Θά τή θυμάστε βέβαια αυτή τη σύγκρουσι...

Μετά τον τραγικό θάνατο του Φερνάντι, ή οικογένειά του χάρισε στη Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό, ή όποια από τότε δεν τό έβγαζε ούτε στιγμή από τό δάχτυλό της...

Θά θυμάστε πόσο ή αδελφή μου είχε άδυνατίσει τον τελευταίο καιρό πριν ή άγίατρευτη άρρώστια της τή στείλη σ' έναν κόσμο καλύτερο, απ' αυτόν εδώ. Είχε άδυνατίσει τόσο, ώστε τό δαχτυλίδι της της έπεσε συχνά από τό δάχτυλό της και για να τό συγκρατή άναγκάστηκε να τό δέσει με μια χρυσή αλυσίδα...

Μά όταν ή φτωχή μου αδελφή πέθανε—και από δύο άκρότε αρχίζει τό μυστήριο—και θελήσαμε να της βγάλουμε τό δαχτυλίδι από τό δάχτυλό, δεν μπορούσαμε με κανένα τρόπο να τό καταφέρουμε. Τού χάκου κατάβλαστα...

Στάθηκε αδύνατο, απόλυτος αδύνατο, να βγάλουμε απ' τό κοκκαλιασμένο δαχτυλό της τό δαχτυλίδι εκείνο, τό όποιο για τή δυστυχισμένη αδελφή μου ήταν ή μό

δαχτυλίδι...

Της τό είχε αγοράσει για γαμήλιο δώρο στη Βιέννη ο άρραθωνιστικός της Φερνάντι, ο όποιος, όταν της τό έφερε, σκοτώθηκε στη σύγκρουσι του τραίνου με τό όποιο ταξείδευε. Θά τή θυμάστε βέβαια αυτή τη σύγκρουσι...

Μετά τον τραγικό θάνατο του Φερνάντι, ή οικογένειά του χάρισε στη Φλώρα τό δαχτυλίδι αυτό, ή όποια από τότε δεν τό έβγαζε ούτε στιγμή από τό δάχτυλό της...

Θά θυμάστε πόσο ή αδελφή μου είχε άδυνατίσει τον τελευταίο καιρό πριν ή άγίατρευτη άρρώστια της τή στείλη σ' έναν κόσμο καλύτερο, απ' αυτόν εδώ. Είχε άδυνατίσει τόσο, ώστε τό δαχτυλίδι της της έπεσε συχνά από τό δάχτυλό της και για να τό συγκρατή άναγκάστηκε να τό δέσει με μια χρυσή αλυσίδα...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΔΕΓΟΝΔΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Με το πέρας των χρόνων, ο Γιλπέρτος είχε γίνει πολύ λιγότερο φιλοδόξος απ' όση ήταν στη νεότητά του. Το κυνήγι και η φιλολογία ήταν τώρα η μόνη του ασχολία.

Εν τούτοις, κάθε τόσο έλεγε μιλώντας για τη δυστυχισμένη Ριγόνδη, η οποία εξακολουθούσε να παραμένει φυλακισμένη στο μοναστήρι της Τουλούζης:

— Ποιες ώστόσο ν' αποφασίσω μιά απ' τις ημέρες αυτές να ελευθερώσω αυτή τη μικρούλα...

Μά η μέρες, η βδομάδες κι' οι μήνες περνούσαν χωρίς ο Γιλπέρτος να κάνει τίποτα. Ούτε, φυσικά, η Φρεδεγόνη τον έβλεπε καθόλου να πάει να φέρει την κόρη τους.

Γιατί-γιατί που αυτή ήταν πολύ ευχαριστημένη, γιατί η Ριγόνδη βασιλεύει μακριά...

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν, κατά το τέλος του Ιουνίου 584, συνέβη στη Σελ, όπου ο βασιλεύς των Φράγκων και η Αδελή του είχαν πάει για να παραθερίσουν, ένα γεγονός που είχε ο πόλεμος της τελευταίας πρόδωσε της δυναμικής αυτής ιστορίας.

Ένα απόγευμα, καθώς ο Γιλπέρτος κουνιόταν μακριά από την ακολουθία του, έννοιωσε ξαφνικά δυνατή δίψα... Ο Μάρνης κολούσε σε λίγων βημάτων απόσταση απ' αυτόν. Μά το να πη νερό καθόλου ένας βασιλιάς—ένας βασιλιάς μάλιστα που αγαπούσε το κρασί—ήταν πράγμα δυσάρεστο κι' εξευτελιστικό...

Τι να κάνει όμως μια και διψούσε τόσο; Για να καταπαύσει λοιπόν τη δίψα του, διευθύνθηκε προς το ποτάμι, ενώ συγχρόνως έσάλπιζε προς την ακολουθία του...

Καθώς πλησίαζε στην όχθη, είδε, προσφυλισμένη κάτω από ένα στέφανο ιτιών, μια μικρή καλόδα ψαράδων...

Σκέφτηκε λοιπόν ότι ίσως να βρισκόταν κανένας ψαράς μέσα και να είχε καλό κρασί...

Αμέσως πήδηξε απ' το αλόγο του και μπήκε μέσα στην καλόδα, χωρίς καν να χυσιάσει ποσώνονόμενος την πόρτα...

Μά, μόλις προχώρησε λίγο, έβγαλε μια κραυγή!... «Οχι! κραυγή τρέμου, αλλά απευθυντική μια κραυγή χαρούμενης έκπληξης...

Είχε βρεθεί ξαφνικά μπρος σε μια νέα γυναίκα, μισοκρυμμένη, εξαιρετικά όμορφη!

Αμέσως ο βασιλιάς, ξεχνώντας τη δίψα του, προχώρησε προς αυτή, ενώ απ' τα μάτια του έβγιναν δακρύα...

Η νέα γυναίκα υπακούοντας προσημαμένη, πείγμα που έκανε τον Γιλπέρτο να κατασφύσσεται.

— Ξέρεις ποιος είμαι; τη ρώτησε αυστηρά κάποιος.

— Η γυναίκα του ψαρά που κλήθηκες να φέρεις; η Μάρθα τρέχοντας και απάντησε:

— Είσαι ο Μεγαλειότατος βασιλιάς μας!...

— Και σένα πώς σε λένε; την ξαναρώτησε ο βασιλεύς των Φράγκων.

— Μάρθα, απάντησε η ωραία γυναίκα και είμαι σύζυγος του Ερσέβιου, του ψαρά.

— Ε λοιπόν, Μάρθα! ρώτησε ο Γιλπέρτος. Είσαι όμορφη... και μ' αρέσεις... Νά, πάρε αυτό εδώ!

Και, βγάζοντας μια χρυσή αλυσίδα από το λαιμό του, την έδωσε απάνω σ' ένα τραπέζι.

— Μά, εξακολουθούσε ο Γιλπέρτος, να μπήνει στην καλόδα, ο Γιλπέρτος.

τα της καλόδας άνοιξε και μπήκε μέσα ένας άντρας με ρούχα ψαρά.

— «Οι! ρώτησε η Μάρθα τρέχοντας προς αυτόν. «Οι! Ερσέβιε! Σώσε με!...

— Συγχρόνως, πίσω από τον Ερσέβιο, μέσα απ' το άνοιγμα της πόρτας, φάνηκαν οι ακόλουθοι του Γιλπέρτου, οι οποίοι έρχονταν να τον συναντήσουν.

Στην πρώτη σειρά, κοντά στο Λανδέρχο, φαινόταν ο Ραγνεμόδος, αρχιεπίσκοπος Παρισιών, περιφραγμένος από τους άντρες.

— Ένας ψήφος αποδοκιμασίας εκ μέρους των ακόλουθων του βασιλέως: ο ποδότης την περφόρη απάντησε: το ψαρά...

— «Ολοι αυτοί οι δοκίμοι, οι κούρτες και οι βαρώνοι είχαν άγανακτήσει, γιατί ένας φτωχός ψαράς είχε τολμήσει να εξισώσει την τιμή του με την τιμή ενός βασιλέως!

— Ο ίδιος ο αρχιεπίσκοπος Ραγνεμόδος έτοιμαζόταν να κεραυνολογήσει τον αβέστη, όταν ο Γιλπέρτος, με μια χειρονομία, επέβαλε σιωπή σε όλους και είπε:

— Αυτός ο άνθρωπος έχει δίκιο! Η γυναίκα του τον άνηκε!... Ένε ενωμένη μαζί του από την εκκλησία. Δέν θα μπορούσα λοιπόν, χωρίς να προσβάλω το Θεό, να τον χωρίσω απ' αυτήν...

— «Από τότε, όλοι σας, πιστοί μου ευγενείς, ακούσατε ότι ο άνθρωπος αυτός μου μίλησε χωρίς σεβασμό... Γι' αυτό θα του επιβάλω μια ποινή ανάλογη προς το έγκλημά του. Λανδέρχο, έλα δω!

— Ο Λανδέρχος πλησίασε το βασιλέα, ο οποίος του φιλώσε μερικά λόγια στο αυτί... «Επειτα άπομακρύνθηκε συνοδευόμενος από έξη λογχόφρους.

Ένα τεταρτο της ώρας πέρασε, κατά το οποίο ο Γιλπέρτος με την ακολουθία του εξακολουθούσε να παραμένει στην καλόδα, συζητώντας με τον αρχιεπίσκοπο Ραγνεμόδο, τον οποίο, όπως φαινόταν, καίτοι ούτως ένήμερο της τιμωρίας που θ' επέβαλε στον Ερσέβιο...

Πίσω του έρχονταν δυο λογχόφροι, οι οποίοι κουβαλούσαν επάνω στους ώμους των τη βαρέα του ψαρά, που την είχαν πάρει από την ακροποταμιά, όπου βρισκόταν άκρυβρολημένη.

— «Ερσέβιε, και η Μάρθα κρατούν- τουν πάντοτε άγκαλιασμένοι, γλω- μοί κι' οι δυο, αναμειγνύοντας κάποιο τρομερό μαρτύριο...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Ερσέβιε, και η Μάρθα κρατούν- τουν πάντοτε άγκαλιασμένοι, γλω- μοί κι' οι δυο, αναμειγνύοντας κάποιο τρομερό μαρτύριο...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

— «Αλλοίμονο! Όσο τρομερό κι' αν το φανταζόντουσαν το μαρτύριο αυτό, που σ' απειλούσε, ο βασιλιάς δεν έπαυε να χαίρεται που τον έβλεπε να έρχεται προς τα πόδια σου να σου δώσει αυτό που έκείνη μου άνηκε!... επειδή είναι έ- νωμένη...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ Ι.

Ο Γουσταύος Βάζας, ο βασιλεύς της Σουηδίας, μετά το θάνατο της πρώτης συζύγου του, θέλησε να ξαναπαντρευτεί και διάλεξε για δεύτερα του σύζυγο τη δανονίδα Μαργαρίτα Λιουγρόνδ, θυγατέρα ενός πρώην συμβούλου του κράτους.

Η νέα όμως αυτή έσυχε να είναι άρραδωνισμένη με κάποιο νέο, ο οποίος καταγόταν από ευγενή οικογένεια της Σουηδίας και από τον οποίο αγαπιόταν με πάθος. Έν τούτοις οι συγγενείς της, από φιλοδοξία, διέλυσαν τον άρραδωνα της και δέχτηκαν να δώσουν τη Μαργαρίτα στο βασιλέα.

Έτσι, η κόρη του πρώτου συμβούλου έγινε βασίλισσα και ο άτυχος νέος έλασε τη μηστή του, την οποία εξακολουθούσε ν' αγαπά. Μετά από γάμο της μάλιστα επεδίωξε πολλές φορές να τη συναντήσει, μα το πράγμα αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο.

Επί τέλους, μια μέρα κατόρθωσε με μεγάλη δυσκολία να γίνει δεκτός από τον βασιλιά και πήδη στην αγκαλιά του. «Αυα έρτασε κοντά της συγκινηθήκα τόσο πολύ, ώστε έπεσε μπρος στα πόδια της σχεδόν λιποθύμως, τη στιγμή ακριβώς που έπαινε κι' ο βασιλεύς μέσα στην αίθουσα.

— Τι σημαίνουν αυτά; ρώτησε ο Γουσταύος τη γυναίκα του με αυστηρή φωνή.

— Αν έκείνη τη στιγμή έλαίπε από τη βασίλισσα η ετοιμότης, θά καταστρέφονταν σίγουρα κι' αυτή κι' ο νέος.

Αλλ' η Μαργαρίτα παρατήρησε το σύζυγό της άταρχη και το άπάντησε συγκατάκτα:

— Άναπαύε Γουσταύε, αυτός ο νέος έδω ζήτη να παντρευτεί την άδελφή μου για την οποία τρελλάινεται...

Ο βασιλεύς, ο οποίος δεν υποπέθνηκε τίποτα απ' την πραγματικότητα, δεν έδυσκολοδύνησε να δώσει την άδελφή του για το γάμο κι' έτσι ο ναρκός έρωταυμένος έλαβε σύζυγο κι' η γυναίκα που ούτε την ήξερε σχεδόν, αλλά με την οποία έζησε ευτυχώς.

Προς το νεαρό ζευγάρι, έπροσέθεσε:

— Παιδιά μου, η άμοιβαία σας ποσερότης με συγκίνησε τόσο, ώστε, αντί να σας τιμωρήσω, όπως, το όμολογώ με ντροπή μου, σκέφτηκα για μια στιγμή, άποφάσισα να στεφανώσω την άγάπη σας μ' ένα τόπο που τ'ς άξίζει...

— Ένας παπός σας ένωσε με πάντα, κήνοντάς σας συζύγους... Μά τι σημασία έχει το «γι' ά πάντα» σ' αυτό τον κόσμο...

— Αμα λέμε «για πάντα», έννοούμε μερικά άθλια χρόνια ζωής... Γι' αυτό κι' εγώ θά κάνω κάτι καλύτερο απ' τον παπά που σας στεφανώσε... Οά σας ένόσω με ά γ α μ α τ ι κ ή α π ά ν α... Οά σας ένόσω αιώνιως.

Και, λέγοντας αυτά ο Γιλπέρτος, άρχισε να καγγάζει σαρκαστικά.

(Ακολουθεί).

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΥΡ - ΧΡΥΣΑΦΗΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΑ - ΤΥΧΗ

Μια φορά έτυχε ν' ανταμωθούν ο κύρ-Χρυσάφης με την κυρά-Τύχη, και τόσο πολύ αγαπήθηκαν, που άποφάσιαν να παντρευτούν.

Ο κύρ-Χρυσάφης ήταν ένας κοντόχοντρος άνθρας με κεφάλι από χρυσάφι της Περούβιας, κοιλιά από ασήμι του Μεξικού και πόδια από γαλβάνη της Σεγοβίας. Η κυρά-Τύχη όμως ήταν μια γυναίκα ιδιότροπη, άτακτη και άλαφρομυαλη.

Μόλις πέρασαν η δυο πρώτες βδομάδες του γάμου, οι νεόνυφοι άρχισαν να μην τα πάνε καλά και να μιλώνουν κάθε τόσο. Η κυρά-Τύχη ήθελε πάντα να προστάξει, ενώ ο κύρ-Χρυσάφης, περφόρη κι' άλαστονικός καθώς ήταν, άρνούνταν να την υπακούσει.

Ο μακρίτης ο πατέρας μου (ο Θεός ν' αναπαύη την ψυχή του!) συνήθιζε να λέη πως κι' η Θάλασσα άκόμα αν παντρευόταν, θάβρισκε τον άρέντη της. Φαίνεται όμως πως η κυρά-Τύχη θάταν πιο άπείροστη κι' απ' τη θάλασσα, γιατί δεν άποχωρούσε από παραμικρό.

Άφου λοιπόν ήθελαν κι' οι δυο να γίνεται το δικό της και δεν άποχωρούσε κανένας στη γνώμη του άλλου, άποφάσιαν να δοκιμάσουν μια μέρα τη δύναμή τους.

— Δέε, έλεε η Τύχη στο Χρυσάφ, δέε έκείνον τον δυστυχισμένο άνθρακα που κάθεται στη ρίζα της έλλης...

— Έλα να δοκιμάσουμε ποιός απ' τους δυο μας θά τον κύνει ευτυχισμένο...

Ο κύρ-Χρυσάφης δέχτηκε την πρότασή της κι' άμέσως τράβηξαν προς το μέρος του, έκείνος κλωτώντας κι' έκείνη πιδώνοντας.

Ο άνθρας που ποτέ του δεν άυτύχησε και ποτέ του δεν έννοιωσε ούτε τον κύρ-Χρυσάφ, ούτε την κυρά-Τύχη, έπένωσε ξαναπαύμενος τα μάτια του μόλις είδε τέτοια έπίσημα ποδάρωπα μπροστά του.

— Καλήμέρα σου! του έλεε ο κύρ-Χρυσάφης.

— Προσκυνώ, άποκρίθηκε ο φτωχός.

— Τι, δεν με γνωρίζεις;

— «Οχι, έκλαμπρότατε, άλλ' είμαι στις διαταγές σας;

— Δεν έτυχε να ιδής ποτέ το πρόσωπό μου;

— Ποτέ!

— Πώς γίνεται αυτό; Τι έλεις;

— Έγω έξη παιδιά θεόμωμα με πολύ γερό στομάχι. Άκόμα έγω και το φουί μου όταν έργάζομαι...

— Και γιατί δεν έργάζεσαι ταχτικά;

— Γιατί δεν βρίσκω πάντα δουλειά. Η Τύχη μ' έχει πάρει με κακό μάτι; κι' όλα μού έρχονται ανάποδα. Άπό τότε που παντρεύτηκα,

δεν έννοιωσα παρά μόνο φτώχεια και κακομοιριά...

— Λοιπόν, εγώ σε λυπάμαι και θά σε βοηθήσω, του έλεε ο κύρ-Χρυσάφης.

Και βγάζοντας ένα χρυσό νόμισμα το έδωσε στο φτωχό, που νόμιζε πως άνοιρεύταν. Έκείνος άφου τον άυχαρίστησε, έτρεξε άμέσως στην αγορά για ν' αγοράση φουί. Άλλά μόλις έλωσε το χέρι στην τσέπη για να πάρη το νόμισμα, δεν το βρήκε, γιατί το είχε πέσει από μια τούπα της τσέπης.

Ο φτωχός τότε, σχεδόν τρελλός από τη λύπη του, έψαξε σ' όλο το

— Τώρα να ιδής πως εγώ θά φανώ άνώτερη σου, του έλεε σαρκαστικά. Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, πήγε κοντά στο φτωχό που ήταν σωρα- σμένος καταγής κι' έλκυσε. Μόλις τον άγγιξε στο χέρι, έκείνος σηκώθηκε και βρήκε δίπλα του το χαμένο νόμισμα.

— Πάλι, καλά! ψέθυσε ο δυστυχισμένος. Θ' αγοράσω τολλάχιςτον φουί για τα παιδιά μου...

Σε λίγο, ενώ περνούσε μπρος απ' το μαγαζί του έμπορου που τον είχε κατηγορήσει για κλοπή, έκείνος τον έφώναξε μέσα και του ζήτησε συννώνη. Άφου του έβήτησε πως είχε έρετάσει τη λίρα του και τη βρήκε γνήσια, του την έδωσε πίσω και μαζί μ' αυτή του χάρισε και τα ούτρα που θ' άγρόαζε.

— Τότε, άλλά δεν βρήκα τίποτα. Έ- χασε τότε την άπομονή του κι' άρχισε να καταριέται την Τύχη που του φερόνταν έτσι σκληρά.

Στο μεταξύ η Τύχη είχε ξεκαρδιστεί απ' τα γέλια και κορόιδευε το σύντροφό της. Ο κύρ-Χρυσάφης, που το πόσωνό του είχε γίνει πολύ άχαρό, έλωσε πάλι το χέρι του στην τσέπη και έλωσε στο φτωχό μια λίρα.

— Έκείνος γάρηκε ύπερβολικά για το καινούργιο άωρα και μπήκε σ' ένα μαγαζί για ν' αγοράση φορέματα για τη γυναίκα του και για τα παιδιά του. Άλλά μόλις παρουσίασε τη λίρα, ο έμπορος του έλεε πως ήταν ψευτική και τον φοβόρισε πως θά τον καταγγείλει. Ο φτωχός έγινε κατακόκκινος από τη ντροπή του κι' έτρεξε στον κύρ-Χρυσάφ για να του διηγηθή το περιστατικό.

— Άπό τότε η κυρά-Τύχη, για να έδωσει την κυρά-Χρυσάφ, γίνηκε πιο πεισιμάρκα κι' ιδιότροπη από πριν και μοιράζει τα πλούτη στα φιλιά, δέει κι' άκαταστά, χωρίς κανένα σκοπό και καμμία διάκριση, μ' άκαταστάτους καθόλου τη γνώμη του άνδρος της. Γι' αυτό και κάποιος σόφας έλεε πολύ σωστά: «Κάλλιο ναχα μια σταλαμιαία τύχη, παρά ένα πλάι σοφία».

— Τότε, άλλά δεν βρήκα τίποτα. Έ- χασε τότε την άπομονή του κι' άρχισε να καταριέται την Τύχη που του φερόνταν έτσι σκληρά.

Στο μεταξύ η Τ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΥΟ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

Ένας χειμώνας στους πάγους. Η ατελείωτη πολική νύχτα. Ο άκατανίκητος λήθαργος. Τό μυστηριώδες έλκυδρο. Τά έρωτικά δράματα των Σαμογετών. Ένας έρωτευμένος νέος σκοτώνει τόν αντίπαλό του και κλέβει τήν εκλεκτή του. Η απέλπιστα κυριεύει τούς χρυσούς. Χριστούγεννα στά χιόνια. Τό πρώτο χαμόγελο τής άνοιξης. Η άρρώστια τού Γκάρκιν. Η άσκαλυσή μιάς νέας φλέβας χρυσού. Ένα πτώμα στήν άκρογιαλιά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είδαμε στό προηγούμενο φύλλο πώς δύο Ρώσοι χρυσόθηροι, ο Γκάρκιν και ο Σεμένωφ έπλησαν σ' ένα έρημο νησί, κοντά στό Βόρειο Πόλο, τό «Νησί τών Γαλάζιων Άλεπούδων», γιά νά βρούν χρυσάφι. Έκεί βρήκαν πράγματι τό τόσο προσφιλές στός ανθρώπους αυτό μέταλλο... Άλλοι μόνο όμως!... δέν έμελλαν νά τό χαρουν, γιατί όχι μόνο τρομερές περιπέτειες τούς έπερίμεναν, άλλα στό τέλος τής τραγικής αυτής πάλης γιά τόν πλούτο, τούς παρώνεψε ο ίδιος ο θάνατος... Τις περιπέτειες τών δύο τραγικών αυτών χρυσόθηρων τίς δημοσιεύουμε, όπως άκριβώς τίς έγραψε ο ένας άπ' αυτούς, ο Γκάρκιν, στό «Ημερολόγιο», τό όποιο κρατούσε μέχρι τής στιγμής τού θανάτου του. Συνεχίζουμε τή δημοσίευσή του σήμερα:

Σεπτέμβριος.—Ο Θεός άς μιά προσταθεί!... Η θύελλα μανίναται έξω από τήν καλύβα μας!... Ο άνεμος ούρλιάζει μέ λύσσα... Τά δέντρα χτυπούνται τό ένα μέ τό άλλο και τά κύματα μανιασμένα συντρίβονται στός βράχους... Ο Σεμένωφ σέ μιά στιγμή μέ ρωτάει άν ξέρω νά γράφω, και έπειτα από τήν καταφατική άπάντησή μου, μού λέει: «Πρέπει νά τά γράψης όλ' αυτά, γιατί ποιος ξέρει άν θά ζήσουμε...»

Παρ' όλη τήν καταγίδα, έπληα ως τήν κοιλίδα όπου άνακαλύψαμε τό χρυσάφι. Τά πάντα έχουν παγώσει... Τό χιόνι εινε σκληρό σάν πέτρα και τό ποτάμι γεμάτο από πάγους!... Πάει πιά!... Δέν θά μπορούσαμε νά δουλέψουμε ως τήν άνοιξη... Καθώς γύρισα στήν καλύβα μας είδα μερικες γαλάζιες άλεπούδες νά περνούν σέ μικρή απόσταση από μένα... Με κούταζαν, έτριφαν τά δόντια τους πένθημα και χωθήκαν μέσα στά σύνδετρα... Τό βράδυ ταχτοποιήσαμε τήν προμήθειά μας από πασπαμένα ψάρια... Εινε άφθονα και αυτό μέ καθησυχάζει...

12 Νοεμβρίου.—Η πολική νύχτα, πού θά βαστήξει έξη ατελείωτους μήνες, άπλώθηκε πιά... Πολλές ημέρες τώρα δέν έγραφα τίποτε στό «Ημερολόγιό μου...» Έχουμε κυριολεκτικώς τσιφει κάτω από τό χιόνι και τό σκοτάδι εινε άδιάρηστο... Ο Σεμένωφ κ' έγώ δέν κάνουμε τίποτε άλλο παρ'ότι νά παίξουμε χαρτιά, χωρίς νά μιλάμε καθόλου, γιατί είπαμε όσα είχαμε νά πούμε. Καμιά άνάμνησις δέν μένει πιά μέσα στό βάθος τού μυαλού μας πού νά μιν τήν διηγήθηκαμε ο ένας σόν άλλο... Μιά άκατανίκητη νοχέλια μάς βαράει διαρκώς... Άν δέν έπιβαλλόμουν σόν έαυτό μου, θά κοιμόμουν άδιάκοπα... Προσπαθούμε ν' αντιδράσουμε εναντίον τής τρομερής αυτής νόστας κάνοντας γυμναστική.

Τό κρύο εινε τρομερό... Ο άνεμος φυσάει άσπασματά και μανιασμένα από τή θάλασσα. Εινε τόσο δυνατός, ώστε ούτε ο πάγος δέν άντέχει σαυτόν και σπάει... Καθώς σέρονται, κάνει έναν κρότο πού άντηρεί σ' ατιά μου σάν

κανόνι... Μέσ' στήν καλύβα, ζεσταίνουμε πίνοντας διαρκώς τσάι. Χωρίς τό τσάι, ή ζωή έδώ θά ήταν άδύνατη...

22 Νοεμβρίου.—Ένας περίεργος θόρυβος μάς ξύπνησε έξαφνα τή νύχτα. Στήν άρχή υποθέσαμε πώς ήταν άλεπούδες ή καμιά άρκούδα πού είχε παραπλανηθεί ως τήν καλύβα μας. Μά σέ λίγο ο θόρυβος αυτός έπαυε. Τό πρωί, καθώς έδγίκα έξω, γιά νά πάρω νερό και ξύλα, είδα άπάνω στό νέο στρώμα τού πάγου, ίχνη από ένα

λύγω κατωρθώσαμε νά διαφωτίσουμε τό μυστήριο. Τό πρωί, δύο έλκυθρα μέ Σαμογέτας ή Όσκάκους έφτασαν έξαφνα μπρός στήν καλύβα μας. Οι έπιβάτες τους μάς ρώτησαν άν είχαμε δει αυτές τίς τελευταίες ημέρες ένα έλκυθρο πού τό έσυραν τρεις ρέννοι και στό όποιο επέβαιναν ένας νέος και μιά νέα. Ο νέος αυτός ήταν έγκληματίας και κατεδιώκετο. Είχε κλέψει τή νέα πού είχε στό έλκυθρό του από τόν άρραβωνιαστικό τής, τόν όποιο έσκότωσε συντρίβοντάς του τό

γύρω στό νησί έχει παγώσει και συχνά βλέπουμε έλκυθρα Σαμογετών νά περνούν έπάνω σ' αυτή. Η γαλάζιες άλεπούδες άλνυτούν άδιάκοπα γύρω μας... Σήμερα ο Σεμένωφ, μέ τό τσεκούρι του σκότωσε ένα από τά ζωα αυτά, μισοπεθαμένο ήδη από τό κρύο. Τό γδάρουμε και τό έψησαμε, θέλοντας νά δούμε, άν, σέ περίπτωση έλλείψεως άλλων τροφίμων, θά μπορούσαμε νά φάμε κρέας άλεπούς... Μία εινε πολύ άσχημο, πολύ άηδές... Έχει μ' άνυπόφορη μυρωδιά...

Όλη τή νύχτα τό κρύο έκανε τά δοκάρια τής καλύβας μας νά τρίζουν. Τό τζάκι μας δέν μάς ζεσταίνει άρκητά... Κοιμόμαστε τυλιγμένοι μέσα σέ γούνες και σακιά. Τό σκοτάδι πού έπικρατεί εινε τρομακτικό... Και νά συλλογίζομαι, Θεέ μου, ότι εκεί κάτω στίς πολιτείες, ύπάρχει κίνησις, ζωή και φώς!... Άν ο Γκιονέζος Κοτζού δέν κρατήσει τήν υπόσχεσή του και δέν έρθει νά μάς πάρη, θά πεθάνουμε έδώ... Ω! είμαι πολύ άπελπισμένος και νοιώθω τήν καρδιά μου νά πονάει...

15 Δεκεμβρίου.—Ούτε ψυχρή ζωντανή δέν έχουμε διή τόνον καιρό. Οι Σαμογέτες ούτε ξαναφάνηκαν. Σέ λίγο θά έχουμε Χριστούγεννα! Τί έρωτή!... Και τό μικρότερο άκόμα χωριό χαιρείται και πανηγυρίζει... Κι' έμεις; Καλύτερα όμως εινε νά μιν τά σκεφτούμαι όλ' αυτά... Διαρκώς ο Σεμένωφ κ' έγώ άναρωτιόμαστε πώς θά μπορούσαμε ν' άναγεώσουμε τίς προμήθειές μας... Τά ψάρια και ή κονσέρβες μάς άδηιάζουν πιά... Θέλουμε κρέας φρέσκο... Γι' αυτό άποφασίσαμε νά πάμε αύριο κινηγι...

17 Δεκεμβρίου.—Χτές, είχαμε μιά τρομερή χιονοθύελλα. Θαφτήκαμε μέσα στήν καλύβα μας, κάτω άπ' τά χιόνια. Σήμερα προετοιμαζόμαστε γιά τό κινηγι. Ο άνεμος δέν εινε και τόσο δυνατός. Τό κρύο εινε τρομερό πάντοτε, μά φορέσαμε ό,τι ρούχα έχουμε και έτσι δέν τό νοιώθουμε τόσο.

19 Δεκεμβρίου.—Σήμερα δυσκολευτήκαμε πολύ νά ξυπνήσουμε. Χτές μόλις κατά τά χαράματα, γυρίσαμε από τό κινηγι μας, γιατί είχαμε άποπλανηθεί. Σκοτώσαμε ένα ρέννο. Ήταν πολύ βαρύς και τόν κουβαλήσαμε μέ δυσκολία ως τήν καλύβα μας. Βαδίζαμε στήν τύχη, σέροντας πίσω μας έπάνω στό χιόνι τό φορτίο αυτό. Σέ μιά στιγμή είδαμε μιά άσχημη άρκούδα τερραστίων διαστάσεων πού κοιμόταν άνάμεσα στούς βράχους... Δέν μάς άντελήφθη και έτσι δέν μάς άνησύχησε. Κοντεύαμε νά έξαντληθούμε πιά και νά πέσουμε άπάνω στό χιόνι, όταν ξαναβρήκαμε τό δρόμο μας... Έσύραμε τό ρέννο ως τήν καλύβα μας και τόν φυλάξαμε γιά νά τόν άσφαλίσουμε από τίς άλεπούδες. Έπειτα, άποκαμωμένοι πιά από τήν κοπράση, πέσαμε στό κρεβάτι μας γιά νά κοι-

μηθούμε... Σήμερα, εκόψαμε τό ρέννο και άλάτισαμε τά κομμάτια του... Εά ψήσουμε τό κεφάλι του και θά καπνίσουμε τή γλώσσα του. Τά Χριστούγεννα θά έχουμε καλούς μεζέδες και ή γιορτή θά μάς φανή κατώς πού εϋθυνη...

Χριστούγεννα.—Από τό πρωί προσευχηθήκαμε πολύ. Θυμηθήκαμε όλους μας τούς συγγενείς και τούς φίλους. Ζητήσαμε μέ τή σκέψη μας συγγνώμη από όλους. «Μη θυμάστε τά κακά πού σας κάναμε—τούς είπαμε—και μη μιλάτε άσχημα γιά μάς». Η ζωή εινε βαρειά και τρομακτική έδώ... Η ψυχή μας ταράζεται από φόβο και ή καρδιά μάς έχει πλημμυρίσει από άπελπίσια. Γιά νά ζεσταθούμε, πίνουμε όλοένα τσάι καυτό, άνακατεμένο μέ κονιάκ. Μά, παρ' όλ' αυτά, νοιώθω τόν έαυτό μου άσχημα και τό κεφάλι μου πονάει, σάν νά πρόκειται νά σπάσει... Είμαι τάχα άρρωστος;

Άπρίλιος.—Σέ λίγο θά έχουμε Πάσχα... Σέ λίγο ο Κοτζού θάρρη νά μάς πάρη και θά φύγουμε από δω... Δέν είμαι πιά παρ' ή σιά τού έαυτού μου... Ένας τρομερός πυρετός μέ κράτησε κρεβατιωμένο τήν έβδομη, άλλως μίγες. Είχα συνεχείς λιποθυμίες, παρολλήρημα μέ βασάνες και έβλεπα τρομακτικές όπτασιες. Έχω γίνει πολύ άδύνατος, έχω χάσει όλες μου τίς δυνάμεις... Βγαίνοντας χτές από τήν καλύβα μου κλονίζόμουν... Τώρα πάλι σπασταράω από τόν πυρετό... Μήπως έφτασε τό τέλος μου;... Άχ, νά μπορούσα ν' άνθέξω ως τήν άφιγή τού Κοτζού! Θά τά παρατούσα όλα, και τό χρυσάφι και τά πλούτη, και θά έφευγα...

18 Άπριλίου.—Άρχισε πιά νά κινή λιγώτερο κρύο. Όσάόσο χιονίζει άκόμα συχνά. Ο πάγος, γύρω από τήν καλύβα μας, έχει πάρει ένα σκοτεινό χρώμα και έχει φουσκώσει... Οι πάγοι θά λυώσουν σέ λίγο, και ή θάλασσα θά γίνι πάλι πλοτή... Ίσως ο Κοτζού νά έχη φύγει ήδη από τό Ναγκαζάν τής Ίαπωνίας και νά έρχεται πρός έμάς.

Μάιος.—Τό Πάσχα, ή χαρούμενη έορτή τής Άνοιξης, μέ βρήκε κρεβατιωμένο από τόν πυρετό, και νοιώθω όλα τά μέλη μου βαρειά... Έδγίκα σήμερα ως τήν άκρογιαλιά... Ο άέρας εινε άκόμα ψυχρός, μά τόν άναπνέει κανείς εύχάριστα... Μυρίζει τή μακρινή άνοιξη... Όσάόσο, παντού όλόγυρά μας, άπλώνεται τό χιόνι και κανένα πούλι δέν φαίνεται... Η θάλασσα έλευθερώνεται σιγά-σιγά από τούς πάγους. Ο Σεμένωφ θάρχησε από αύριο νά πλένι τό χρυσάφι στή δεξαμενή... Μού άνάγγειλε ότι έπήγε στήν κοιλίδα, όπου έκάναμε τόσα όραία εύρήματα και ότι τό χιόνι εκεί έχει λυώσει...

12 Μαΐου.—Έπ' τρεις ημέρες ο Σεμένωφ άπουσίαζε από τήν καλύβα μας, και, κατά τό διάστημα αυτό, έζηή άγωνία μέ είχε κυριεύσει. Όσάόσο ξαναγύρισε φέρνοντας μαζί του πέντε λίτρες άκαθάριστο χρυσάφι και μέ βεβαίωσε ότι άνακάλυψε μιά καινούργια χρυσόφορο φλέβα. Σήμερα θά γυρίσουμε στήν πατρίδα μας άπέλπιτοι, άν μείνουμε έδώ και τόν έρχόμενο χρόνο.

20 Μαΐου.—Νοιώθω τόν έαυτό μου νά ξαναδουλεύω νοιώθω τίς δυνάμεις μου νά επανέρχονται. Η δουλειά

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΑΕΡΟΛΙΘΟΙ Κ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

Οι Ρωμαίοι γερούσιασται και ή βροχή τών αερολίθων. Ένας αερολίθος πού σκοτώνει δέκα Κινέζους. Ραγδαίες βροχές αερολίθων. Τι γράφει ένα μεσαιωνικό χειρόγραφο. Η δεισιδαιμονίες τού έχλου. Ιστορικές πτώσεις αερολίθων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι αερολίθοι, οι όποιοι πέφτουν σέ καιρό θυέλλης από τόν ουρανό και προκαλούν πολλές φορές σημαντικές καταστροφές, ήσαν γνωστοί από τήν αρχαιότητα.

Ο Ρωμαίος ιστορικός Λίβιος διηγείται ότι κάποτε άνήγγειλαν στή Γερουσία τής Ρώμης ότι στά γειτονικά βουνά έπεσαν άπ' τόν ουρανό πέτρες σιανές σάν χαλάζι. Οι Συγκλητικοί δέν θέλησαν νά πιστέψουν τήν είδηση, άλλα ο αντιπρόσωπός των πού τόν έστειλαν έπ' τόπου, έπεβεβαίωσε σέ λίγο τήν αλήθεια τής πληροφορίας.

Επίσης τά παλαιά χρονικά τών Κινέζων άναφέρουν ότι στίς 14 Ίανουαρίου τού έτους 616 έπεσε στήν Κίνα μιά μεγάλη πέτρα, ή όποια συνέτριψε ένα ύμάξι και σκότωσε 10 ανθρώπους.

Στή Σαξωνία, κατά τό έτος 823, έ-

μας πάει πολύ καλά. Η φλέβα πού άνακάλυψε ο Σεμένωφ εινε σ' αλήθεια πλουτοφόρος. Έδώ και μιά βδομάδα, πού δουλεύουμε, έχουμε πλύνει κούλας εικοσιπέντε λίτρες χρυσού. Κάθε τόσο, σκαρφαλώνουμε σέ κανένα βουνό, μέ τήν έλπίδα μήπως αντίκρύσουμε πέτρα τό καράβι τού Κοτζού. Μά τίποτε δέν φαίνεται... Μονάχα τά βουνά τών πύγων πού μάς περιστοιχίζουν.

Ο πυρετός έξακολουθεί νά μέ βασανίζει και νά μη μέ αφήνι νά κοιμηθώ.

21 Μαΐου.—Σήμερα τό πρωί κινή έβγήκαμε γιά νά πάμε στή δουλειά μας, είδαμε ένα πτώμα στήν άκρογιαλιά. Πλησίασαμε και έξακριβώσαμε πώς ήταν ένας Σαμογέτης. Ο Σεμένωφ ψιθύρισε μιά προσευχή και ειπε: «Ίσως νά εινε κανείς άπ' αυτούς πού κατεδιώκαν τό δολοφόνο... Ίσως κ' ο ίδιος ο δολοφόνος... Τόν έθάψαμε και σκεπάσαμε τόν τάφο του μέ τρεις μεγάλες πέτρες... Μόλις τόν θάψαμε, ένας άλλόκοτος τρύπος μέ κυριέψε... Συλλογίστηκα πώς θά μάς θάγη έμάς, άν... Μά δέν τόλμησα ν' άποτελειώσω τή σκέψη μου. Ούτε και στό Σεμένωφ είπα τίποτε...

Γιατί νά τόν ταράσω; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια τού δραματικού «Ημερολογίου τού Γκάρκιν και τού Σεμένωφ» άναφέρεται στό τέλος τών δύο χρυσόθηρων.

«Συγχρόνως στά περίχωρα τού Ένοχάι έπεσε μιά πέτρα πού ζήγριζε όδοντοπέντε όκάδες. Τήν πέτρα αυτή τήν είδε ένα παιδί νά πέφτει μέσα σ' ένα χωράφι σπαρμένο κριθάρι, στό όποιο δέν άνοιξε παρ'ότι μόνο μιά τρύπα.

Οι χωρικοί έτρεξαν άμέσως εκεί κ' έφεραν τήν πέτρα στήν εκκλησία, όπου άρχισε νά προσέχεται πλήθος κόσμου γιά νά τήν προσκυνήση νομίζοντας ότι πρόκειται περί θαύματος.

Τό ίδιο έλεγαν κ' οι γραμματεμένοι, οι όποιοι ισχυρίζοντο ότι πού δέν είχαν άκούσει ή ιδεί ή διαβάσει παρόμοιο άλλόκοτο γεγονός.

Ύστερ' από ένα μήνα έπέρασε από εκεί και ο αυτοκράτωρ Μαξιμιλιανός, ο όποιος διέταξε νά τού φέρον μιστόν τού τήν πέτρα και, άφού είπε μερικά άστεία, έδωσε εντολή στούς ανθρώπους του νά φυλάξουν τήν πέτρα μέσα στήν εκκλησία και νά μιν τήν πειράξουν.

Έκοψε μάλιστα δύο κομμάτια, άπ' τά όποια τό ένα τό κράτησε γιά τόν έαυτό του και τό άλλο τό έστειλε στό δούκιο τής Αυστρίας Σιγισμόνδο. Από τότε ή μυστηριώδης πέτρα μένει μέσα στό νάο, σέ μέρος άπομονωμένο, όπου πηγαίνουν πολλοί γιά νά τήν ιδούν».

Τά δυστυχήματα πού όφείλονται σέ πτώσι αερολίθων εινε πολυάριθμα. Στίς 7 Ματίου 1618 κατά τά μεσάνυχτα έπεσε στό διαστικό μέγαρο τών Παρισίων μιά πύρινη σφαίρα, ή όποια άναψε πυρκαϊά στή μεγάλη αίθουσα τών συνεδριάσεων. Ύστερ' από λίγα χρόνια στό κατάρωμα ενός Σουηδικού πλοίου έπεσε ένας άλλος αερολίθος, ο όποιος σκότωσε δύο ναύτες.

Επίσης, κατά τό έτος 1660, στό μοναστήρι τής Άγίας Μαρίνας τού Μιλάνου έπεσε άπ' τόν άέρα μιά μικρή πέτρα, ή όποια έθανάτωσε ένα Φρανκισκανό καλόγερο.

Στίς 26 Μαΐου 1751 είδαν συγχρόνως από πολλά μέρη τής Γερμανίας μιά πύρινη σφαίρα πού προχωρούσε σόν ουρανό μέ κατεύθυνσι πρός τά άνατολικά. Μόλις έφτασε άπάνω άπ' τό Άρχαίμ έσπασε μέ δυνατό κρότο τά σκεύη όλόκληρο σήνεφο κατινού, ενώ συγχρόνως δύο μεγάλες πέτρες έπεσαν στή γή μ' όρμή.

Η μιά άπ' αυτές, βάρους 24 όκάδων, χώθηκε μέσα σ' ένα χωράφι όπου χώθηκε σέ βάθος 9 πήχων, ενώ ή άλλη πού ζύγισε 5 όκάδες, έπεσε σ' ένα λιβάδι.

Οι έπιστήμονες πού έτρεξαν πρός τά κεί, έξέτασαν τίς δύο πέτρες και είδαν ότι άποτελούντο από σίδηρο. Τό γεγονός αυτό έπικράωσε εκείνη τήν εποχή μεγάλη κατάπληξη και έφερε στούς έπιστημονικούς κύκλους σωστή άναστήσις, γιατί δέν ήσαν βέβαιοι άκόμη ότι οι αερολίθοι πέφταν άπ' τόν ουρανό, άλλα πίστευαν πώς βγαίναν άπ' τή γή.

ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Από τό θέρος ως τίς έληές δέν άπολείνουν ή δουλειές.

Τζιτζίκας έλάλησε, Πάρτε τά δρεπάνια σας.

Τζιτζίκας έλάλησε, Μαύρη ρούφα γυάισε.

Ο Προκότης κόφτει άγγούρια, ή Άγά Μαρίνα σήκα.

κ' ο Άη—Λιάς τά στανφυλάκια μέσ στα βερροπανερικά.

Τού Άη—Λιάς τό καρύδι τού Σωτήρος τό σταφύλι και τής Παναγιάς τό σίκιο.

Έτσι τώχει τό λινάρι γιά ν' άνήϊ τόν Άλωνάρι.

Τόν Άλωνάρι έδρεχε σόν πατισμένο τόπο.

Δύο έλκυθρα μέ Σαμογέτας σταράτησαν έξαφνα μπρός στήν καλύβα μας...

έλκυθρο και τρεις ρέννους... Η άνακάληψή μου μέ έξαρπασε πολύ... Από πού έρχόταν αυτό τό έλκυθρο;... Φοιβάξαμε γύρω, άνάψαμε φωτιά άπάνω στή στέγη τής καλύβας μας, μί και νείς δέν μάς άπάντησε... Ποιός λοιπόν είχε περάσει τόσο κοντά μας τή νύχτα; Ο Βασίλης Σεμένωφ μού άμολόγησε ότι φοβόταν και ότι επρόκειτο περί κάποιας έπεφφονικής έμφανίσεως. Έγώ πάλι, εύρίσκα τό πράγμα άνεξηγήτο...

27 Νοεμβρίου.—Σήμερα έα τέ-

κρανίο μέ τό τσεκούρι του... Οι διωκται του ήσαν ο πατέρας τού σκοτωμένου και οι άδελφοί τής νέας, οι όποιοι έφραγνάν τώρα νά τόν βρούν και νά τόν σκοτώσουν... Τούς έδειξα τά ίχνη τού μυστηριώδους έλκυθρου πού είχαμε περάσει τόσο κοντά μας τή νύχτα; Ο Βασίλης Σεμένωφ μού άμολόγησε ότι φοβόταν και ότι επρόκειτο περί κάποιας έπεφφονικής έμφανίσεως. Έγώ πάλι, εύρίσκα τό πράγμα άνεξηγήτο...

1 Δεκεμβρίου.—Τό κρύο γίνεται όλοένα πού σκληρό! Όλη ή θάλασσα

ἡ δὲ ἑλ-
 λὰς οἱ
 ὀβελ-
 οὐ-
 ἴστα γὰρ
 ἡ
 ἑλ-
 λαν-
 ὁ γὰρ
 ἡν ἀρχή
 ἡρώων-
 γενεῖα
 παρ-
 ὁν ἀνδρῶν ὑπάλ-
 λουσα, στή μιᾷ
 τοῦ ἵππου ἦσαν σκα-
 ῖα ἕνα στόμα, μιᾷ
 μουστάκια καὶ γέ-
 ῖα περιβεβλημένα ὅλα
 αὐτῶν ἀπὸ φύλ-
 λου καὶ στήν ἄλλη ἕνα

ἄλλος αὐτοῦ μὲ τὴν
 λογία τοῦ ἔτους τῆς
 ὁλογίας. Ἀργότερα
 ἔδωκαν μὲ τετραγώ-
 νισταλλική πλάκα μὲ
 ἐπιγραφή: «Ἡ γε-
 νεσις ἀρχιστοῦ».
 8, ὁ Πέτρος, ὁ Β' ἐ-
 γημα, διὰ τοῦ ὁποιοῦ
 αἰαλοῦ περὶ γενεαλό-
 γην ποινὴ τῶν δεσμῶν
 ἤσαν τὸ φόρο.
 Γ, θέλησε νὰ ἐφαρ-
 μώσῃ πρὸς τὴν διατά-
 ξιν ἐπὶ τὸ θάνατος
 σε. Ἀντίθετος ἡ γή-
 νη ἡ Β' κατήργησε
 ἀπαγορευθεὶς τῆς
 βουῆς καὶ ἐπέστρεψε
 νὰ ἔχουν γενεαλό-
 γαν, χωρὶς καμμίαν ἐνό-
 ῃ, οὗτοι εἶχαν αὐτοεξέ-
 κρισις τῶν ἐνδικαίων

κ γενεαίος, ἐπιστο-
 λὰ χωρία τους καὶ ἐπα-
 ντες ἐξαγορεῖ των.
 οὐ οἱ διωγοὶ τῆς γε-
 νεαίας Ρωσσίας διήρκα-
 ντα περὶ τοῦ χρόνιου.
 τὸ διάστημα τῶν ὁ-
 πολλοὶ χωρικοὶ ἐφύ-
 ησαν γὰρ τὸ λόγος ἐπὶ
 οὐκ ἐπὶ πληρώσει τοῦ
 ἀνακαταφρονήτου ποσὶ
 οὐ συνελθόντων.

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some creases and discoloration, characteristic of old paper. The binding edge on the left is visible, showing the stitching or glue of the book's spine. There is no text or other markings on the page.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα σκυτικά φύλλα έλου του κόσμου)

Διπλοματικός δι-
αλογος:
— Χθες το βρά-
δυ ο αγαπημένος
μου μου είπε πως
μου αφιερώνει ο-
λόκληρη την καρδιά του.

— Δεν είναι και πολύ στερεό το
δώρο του.
— Γιατί;
— Γιατί προχθές μου έλεγε πως
του την έχω... κατακομματιασεί!

Μεταξύ φιλενάδων:
— Ή φίλη μας κ. Κ... Έχει μια
βαρυγασία υπέρβαρα που την κάνει να
φαίνεται ισορροπημένη!

— Αλήθεια... Πρά πάντων όταν...
της σκεπάζει το πρόσωπο!

Στο ταμείο:
— Άκουσε δώ, λέει ένας επιβάτης
αυτοκίνητο στον οδηγό. Να σταματήσεις
στην οδό τάδε, αριστερά τάδε.

Κι' ο οδηγός ευγενέστατα:
— Καί... σε ποιο πάτωμα, κύριε;

— Γιάννη, πήγαινε άμέσως στο
σταθμό και κύταξε πότε φεύγει το
τελευταίο τραίνο.

— Μάλιστα, κύριε...

— Γύστρε από δύο ώρες, ο Γιάννης
τέλος γυρίζει.

— Τι διάβολο έκανες τόσες ώρες;
του φώναζε μόλις τον είδε ο κύριος
του με θυμό.

— Ακριβώς ότι μου είπατε, κύ-
ριε... Περίμενα να δω πότε φεύγει
το τελευταίο τραίνο!

— Οχι, καυ-
μένε. Θα πάω να ιδω τον «Ερνάνη».

— Δεν πειράζει. «Αν είναι φίλος
σου, φέρε τον κι αυτόν να φάμε μαζί»!

— Ένας γνωστός φιλόσοφος προς έ-
ναν φίλο του:

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

κώτερα σημεία της πόλεως, είχε γρά-
ψει τα εξής:
— Το μέρος των ληστών θα το παί-
ξουν... νέοι των καλύτερων οικογε-
νειών της πόλεώς μας!

— Κάποτε σε μια έπαρχία της Γαλ-
λίας πηζόνταν μια τραγωδία με θέμα
τη ζωή της Κλε-
οπάτρας, ή ο-
ποία, ως γνω-
στόν, δηλητηριά-
ζεται στο τέλος
από το φερίδι. Ο
βιασμένος μάλι-
στα είχε καταρ-
θώσει δι' ενός
εθροσούς μηχανι-
κού μέσου, ώστε
το φερίδι αυτό
να βγάλει ένα ο-
ξύτομο σφύριγμα.

— Πώς σάς
φάνηκε το παί-
ξιμο; φώτισε στο
τέλος έναν θε-
ατή.

— Συμφωνώ με
τη γνώμη του
φειδιού, απάντη-
σε εκείνος ξερά.

— Εοχέσαι να
φάμε απόψε μα-
ζύ; λέει ένας
νεύπλιος σε
κάποιον φίλο
του.

— Οχι, καυ-
μένε. Θα πάω να ιδω τον «Ερνάνη».

— Δεν πειράζει. «Αν είναι φίλος
σου, φέρε τον κι αυτόν να φάμε μαζί»!

— Ένας γνωστός φιλόσοφος προς έ-
ναν φίλο του:

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

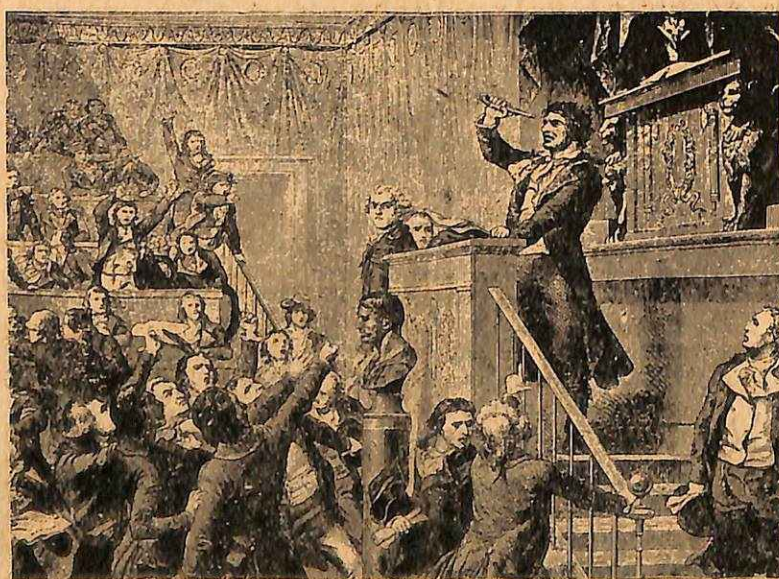
— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

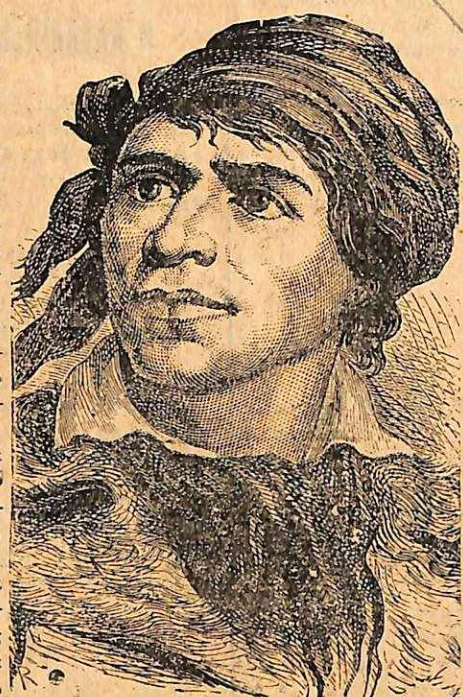
— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

— Μ' έπιασε λόγιγκας. Τι να κά-
ναι φίλο του;

Ο Μαρά απειλεί να τινάξει τα μυαλά του στο κεφάλι του, αν δεν απο-
ριφθεί μια πρότασις που υπεδείχθη εναντίον του από τον Ρίον-
δινου!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ο περιφημος τρομοκράτης Μαρά.

— Για να ευδοκμήσης σ' αυτό
τόν κόσμο, φίλε μου, πρέπει να φρον-
τίσεις να υποχωρήσεις όλους τους γνω-
ρίμους σου.

— Συμφωνώ. Δώσε μου λοιπόν έ-
κατό δραχμές δανεικά...

Μεταξύ φιλενάδων:
— Σε βεβαιώνω πως ο Νίκος σε
αγαπά...

— Από που το κατάλαβες;
— Μα δεν είδες; Άπ' όσους ήταν
μέσα στο σαλόνι, μονάχα αυτός φά-
νηκε ενθουσιασμένος όταν έπαιξε
πιάνο...

— Μα μπορού-
σε να σου κάνει
τέτοιο κακό με
τη ζωή;

— Μα τάρ-
ξε... μαζί με
τις γλαστρές!

— Εί ερείς τί
κατάλαβες; Μου
φαίνεται πως
δεν μ' αγαπά ή
γυναίκα μου.

— Από που
το συμπεραίνεις
αυτό;

— Απολύτα-
τα. Στην αρχή,
όταν γυρίζα στο
σπίτι μεθυσμέ-
νος, έλεγε πως
ήμουν άρρωστος.

— Τώρα, άμα πη-
γάζω αληθινά
άρρωστος, λέει

— Πώς είμαι μεθυσμένος!

— Ο κύριος. — Είμαι περίεργος
και θυμωμένος. Έχει παρατηρή-
σει ότι οι πει ήλθισαν άνδρες παίρνουν
τις ώραιότερες γυναίκες.

— Η κυρία. — Σίγουρα το λές
αυτό για να με κοιτάξεις...

— Παρατηρήστε, έλεγε στο φίλο
της μια νέα τραγουδίστρια για το πνεύμα
της, ότι τα όμορφα όνματα είναι
θλιμμένα. Π. γ. ωραίοτης, τρυφερότης,
ευαισθησία, αγάπη, ευφύια...

— Συμφωνώ, φίλη μου, της απο-
κρίθηκε εκείνος. Μα υπάρχει και ή
λέξις «ανωστήσι», μήν το ξεχνάτε...

— Μακάρι, πως κατόρθωσε ή
Σοφία να θεωρείται τόσο σοφή από
τους ανθρώπους;

— Γιατί επί τρεις χιλιάδες χρόνια,
παιδί μου έχει το στόμα της πάντα
κλειστό...

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Από τις εκκλησίες της Ευρώπης ο
«Άγιος Πέτρος της Ρώμης» μπορεί να
περιλάβει 54.000 πιστούς, ο μητροπολι-
τικός ναός του Μιλάνου 37.000, ο «Α-
γιος Παύλος της Ρώμης» 25.000, ή «Α-
γία Σοφία της Κωνσταντινουπόλεως» 23.
000, ή Παναγία των Παρισίων 21.
000, ή μητρόπολις της Πίζας 13.000
και ο «Άγιος Μάρκος της Βενετίας»
7.000 ανθρώπους.

Η ΕΡΓΑΣΙΜΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Η εργασίμως ήμερος του έτους είναι
στην Αγγλία 278, στην Γαλλία
290, στην Δανία 295, στη Βλα-
ρία και στο Βέλγιο 300, στη Σαξωνία
και στη Γαλλία 302, στη Δανία και
στη Νορβηγία 303, στην Πρωσία
305, στην Ολλανδία 308 και στην
Ουγγαρία 312.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Οι άντεπαναστάται της Βανδέας και ο αρχηγός τους. Πώς εσώθηκαν 6.000 αιχμαλώτοι. Για ν' αναπνεύσει καθαρό
αέρα... Το πάθημα του αδιόρθωτου μαγείρου. Πώς εξαγείρεσε... άνακτα ως τις Ινδίες. Γάρος... ποιητική άδεια!...
Το πάθημα του ήθεπειού. Έκλογη ύψους στα τυφλά. Η ευσυνειδήσια ενός γιατρού. Για να μην υποπέσει στον
πειρασμό, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά την
Γαλλική Έ-
παναστάσι, οι
Βανδέας έτρεφαν πραγματική λατρεία
προς τον αρχηγό τους Μπονσάν.

Σε μια μάχη εναντίον των δημο-
κρατικών, κατά την οποία ένιχσαν
οι βασιλίσκοι, ο Μπονσάν πληγω-
θηκε θανάσιμα και μεταφέρθηκε μακριά
από το στρατόπεδο.

Λίγες στιγμές πριν ξεφυγήσει, έ-
κούγοντας τα νικητήρια σαλπίσματα
των βασιλίσκων και τις κραυγές
των θερμοτέρων απ' αυτούς, οι όποιοι
ζητούσαν τη θανάτωσι των δημοκρα-
τικών που είχαν συλληφθεί αιχμά-
λωτοι, ρώτησε, με το βλέμμα θολό
από την αγωνία, τους παρευρισκομέ-
νους τί συνέβαινε. Αμέσως ο ύπα-
σιστης του του εξήγησε περί τίνος
επρόκειτο.

— Φίλε μου, του είπε τότε ο στρα-
τηγός, άκουσε με... Αυτή είνε ίσως
ή τελευταία διαταγή που σου δίνω...
«Αφ' όσον με να έλπιω πως θα την έ-
κτελέσεις... Δώσε χάρι στους αιχμα-
λώτους!»

Μόλις άκουσαν τα λόγια αυτά του
στρατηγού, πολλοί αξιωματικοί ανέ-
βηκαν άμέσως στ' άλογά τους και έ-
πρεξαν ν' αναγγείλουν στο πλήθος που
περιέμενε με συγκίνησι είδησεις για
την υγεία του αρχηγού του, τη δια-
ταγή του, δια της οποίας εσώζοντο
από το θάνατο έξη χιλιάδες αιχμά-
λωτοι.

— Χάρι στους αιχμαλώτους! φώ-
ναζαν. Αυτό είπε ο Μπονσάν πεθαί-
νοντας!... Σας διατάζει ο Μπονσάν!
Στο άκουσμα των λόγων αυτών, οι
χωρικοί ένοιωσαν το θυμό τους να
πέφτει και χιλιάδες φωνές επανέλα-
βαν άμέσως:

— Χάρι στους αιχμαλώτους!... Τό
θελεί ο Μπονσάν!...

... Καί έτσι οι αιχμαλώτοι εσώ-
θηκαν...

Ο περίφημος Γάλλος βιβλιοπώλης
Μπαρμπέν είχε αγοράσει κάποτε μια
βίβλα στην εξοχή, ή οποία όμως δεν
είχε ούτε αλλη, ούτε κήφο.

Μια μέρα προσκάλεσε στη βίβλα
του αυτή τον Μπουαζό να φάνε μα-
ζύ. Ο Μπουαζό έφαγε βιαστικά και
κατόπιν εφόρσε το καπέλλο του κι
ετοιμάστηκε να φύγει.

— Πού πάτε; τον ερώτησε έκπλη-
κτος ο Μπαρμπέν.

— Πηγαίνω στο Παρίσι... ν' α-
ναπνεύσω λίγο καθαρό αέρα! του ά-
πάντησε τότε ο ποιητής.

Ο Γάλλος άριστοκράτης του 18ου
αιώνος κ. ντ' Οπερίβ ήταν πολύ πα-
ράξενος άνθρωπος. Κάποτε είχε στην
υπηρεσία του ένα μάγειρο, ο οποίος
είχε το έλάττωμα να ρίχνει στο φαί
πολύ πιπέρι. Ο κ. ντ' Οπερίβ τον
επείλωνε συχνά και τον άπειλούσε
πως, αν εξακολουθούσε αυτό ή κα-

τάστασι, θα τον έστελνε στις Ιν-
δίες, ή όποιες, ως γνωστόν, είναι ο
κυριώτερος τρόπος εξαγωγής του πι-
περιού, για να το βαρεθεί για όλη του
τη ζωή. Βλέποντας όμως πως δεν
κατόρθωνε τίποτε με τις άπειλές του,

έστειλε μια μέ-
ρα τον μάγειρό
του σ' ένα φι-
λο του, πλοίαρ-
χο ενός μεγά-
λου έμπορικού
πλοίου, για να
του προσφέρει
μερικά γλυκά
για δώρο, κα-
θώς του είχε
— και να του
δώσει ένα γράμ-
μα. Ο μάγει-
ρος, χωρίς να
φραντάζεται τί
τον περίμενε,
εξετέλεσε κα-
τά γράμμα την
έντολή του κυ-
ρίου του. Μέσα
στο γράμμα έ-
μοιασε, ο ντ' Ο-
περίβ παρακα-
λούσε τον κα-
πετάνιο να με-
θύσει τον μά-
γειρό του και
να άποπλεύσει
την ώρα που
αυτός θα κοι-
μόταν...

Έτσι και έ-
γινε πράγματι. Το πλοίο κατευθύν-
ταν στις... Ανατολικές Ινδίες. Ο
δυστυχισμένος ο μάγειρος αναγκάστη-
κε να κάνει αυτό το ταξίδι άνακτα,
κι' όταν πειρά έγυρσε... ούτε κόκκο
πιπεριού δεν τολμούσε πειρά να ρίξει

γευματίσει καλά.

— Θαυμάσια! απάντησε ο ήθοποιός.

Γευματίσει καλύτερα απ' όλους τους
κατοίκους της Αγγλίας!

— Έξαιρέσει: του λόδου δημάρχου

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΣΜΟΥ

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος άποχαιρέτα την οικογένειά του, προκειμέ-
νου να τον οδηγήσουν στη λαμπερή...

Ο ποιητής Αγκίπας ντ' Ομπινιέ
παραπονιόταν μια μέρα στο φίλο του
ντ' Ταλσί για τη φτώχεια του.

— Είρω, του είπε ο ντ' Ταλσί, έ-
τι έχω στην κατοχή σου μερικά
σπουδαίωτα έγγραφα που ενδιαφέ-
ρουν ιδιαίτερα τον καρχαλιό ντ' Ο-
μπινιέ. Αν θέλεις, λοιπόν,
αναλαμβάνω να σου πωλήσω αυτά
τα χαρτιά αντί δέκα χιλιάδων σκού-
δων, είτε στον καρχαλιό, είτε
στον έθροισό του, οι όποιοι θα τα
χρησιμοποίησουν εναντίον του.

— Ο ντ' Ομπινιέ, άφ' όσον έφερε τα
σπουδαία αυτά έγγραφα, τα έφριξε...
στη φωτιά.

— Τι κάνεις αυτό; του εφώναζε
ο ντ' Ταλσί.

— Η πρότασις σου είναι τόσο δα-
λεστικές, ώστε φοβόμυ να θέπα-
φτα στον πειρασμό, απάντησε ο ντ'
Ομπινιέ. Γι' αυτό τα καίω για...
να μη με κλέβουν αυτά!

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος άποχαιρέτα την οικογένειά του, προκειμέ-
νου να τον οδηγήσουν στη λαμπερή...

Ο ποιητής Αγκίπας ντ' Ομπινιέ
παραπονιόταν μια μέρα στο φίλο του
ντ' Ταλσί για τη φτώχεια του.

— Είρω, του είπε ο ντ' Ταλσί, έ-
τι έχω στην κατοχή σου μερικά
σπουδαίωτα έγγραφα που ενδιαφέ-
ρουν ιδιαίτερα τον καρχαλιό ντ' Ο-
μπινιέ. Αν θέλεις, λοιπόν,
αναλαμβάνω να σου πωλήσω αυτά
τα χαρτιά αντί δέκα χιλιάδων σκού-
δων, είτε στον καρχαλιό, είτε
στον έθροισό του, οι όποιοι θα τα
χρησιμοποίησουν εναντίον του.

— Ο ντ' Ομπινιέ, άφ' όσον έφερε τα
σπουδαία αυτά έγγραφα, τα έφριξε...
στη φωτιά.

— Τι κάνεις αυτό; του εφώναζε
ο ντ' Ταλσί.

— Η πρότασις σου είναι τόσο δα-
λεστικές, ώστε φοβόμυ να θέπα-
φτα στον πειρασμό, απάντησε ο ντ'
Ομπινιέ. Γι' αυτό τα καίω για...
να μη με κλέβουν αυτά!

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος άποχαιρέτα την οικογένειά του, προκειμέ-
νου να τον οδηγήσουν στη λαμπερή...

Ο ποιητής Αγκίπας ντ' Ομπινιέ
παραπονιόταν μια μέρα στο φίλο του
ντ' Ταλσί για τη φτώχεια του.

— Είρω, του είπε ο ντ' Ταλσί, έ-
τι έχω στην κατοχή σου μερικά
σπουδαίωτα έγγραφα που ενδιαφέ-
ρουν ιδιαίτερα τον καρχαλιό ντ' Ο-
μπινιέ. Αν θέλεις, λοιπόν,
αναλαμβάνω να σου πωλήσω αυτά
τα χαρτιά αντί δέκα χιλιάδων σκού-
δων, είτε στον καρχαλιό, είτε
στον έθροισό του, οι όποιοι θα τα
χρησιμοποίησουν εναντίον του.

— Ο ντ' Ομπινιέ, άφ' όσον έφερε τα
σπουδαία αυτά έγγραφα, τα έφριξε...
στη φωτιά.

— Τι κάνεις αυτό; του εφώναζε
ο ντ' Ταλσί.

— Η πρότασις σου είναι τόσο δα-
λεστικές, ώστε φοβόμυ να θέπα-
φτα στον πειρασμό, απάντησε ο ντ'
Ομπινιέ. Γι' αυτό τα καίω για...
να μη με κλέβουν αυτά!

Ο βασιλεύς Λουδοβίκος άποχαιρέτα την οικογένειά του, προκειμέ-
νου να τον οδηγήσουν στη λαμπερή...

Ο ποιητής Αγκίπας ντ' Ομπινιέ
παραπονιόταν μια μέρα στο φίλο του
ντ' Ταλσί για τη φτώχεια του.

— Είρω, του είπε ο ντ' Ταλσί, έ-
τι έχω στην κατοχή σου μερικά
σπουδαίωτα έγγραφα που ενδιαφέ-
ρουν ιδιαίτερα τον καρχαλιό ντ' Ο-
μπινιέ. Αν θέλεις, λοιπόν,

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΤΕΡΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΣΙΒΕΤΟΝ

Επειτα από τις αποκαλύψεις. Οι δύο σύζυγοι αντιμέτωποι. Νέες τρομακτικές αποκαλύψεις. Η έρωτική επιστολή της Μαργαρίτας. Ο που τα σκάνδαλα διαδέχονται το ένα το άλλο. Οι έρωτες της Άννας και της Μαργαρίτας με το θυμωρό. Την παραμονή της μεγάλης δίχης. Ο μυστηριώδης θάνατος του Σιβετόν. Αύτοκτονία ή δολοφονία; Ένα σκοτεινό μυστήριο. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΔΟΙ! σήμερα η σύζυγος και το τέλει της καταπληκτικής και μυστηριώδους υποθέσεως του Γάλλου πολιτικού Σιβετόν, της οποίας την αρχή διηγήθηκα στο προηγούμενο φύλλο και η οποία συνετάραξε ποδοσφαιριστές ολόκληρη τη Γαλλία.

Είχαμε αφήσει την κυρία Σιβετόν κατάπληκτη με τις αποκαλύψεις που της έκανε ο γυναικός της Ίζα. Το πλήγμα ήταν ποικιλοτρόπιο και σκληρό. Έτσι ο άνδρας της απέδεικνυτο πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένας διεφθαρμένος τύπος, ο οποίος δεν έδινε, για να ικανοποιηθεί τα πάθη του, να αποπλανά φτωχά κορίτσια του λαού, σαν την καμαριέρα την Άννα, και ο οποίος είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο ήθους καταπτώσεως, ώστε να αποπλανήσει και την ψυχρότερη του, την πολυαγαπημένη της Μαργαρίτα!

Η κυρία Σιβετόν, έπειτα από τις αποκαλύψεις αυτές, έβρισκε έξω φρεσών στο σπίτι της, όπου βρήκε τον άνδρα της να κάθεται στο γραφείο του και να προσποιείται την απολογία του για τη δική του που θα γινόταν τη μεθεπομένη ημέρα και με την οποία έλπιζε να καταγάνη έναν μεγάλο, έναν πρωτοφανή πολιτικό θρίαμβο. Μά η γυναίκα του τον απέσπασε απότομα από την αγκαλιά του αυτή.

— Δυστυχισμένο! του φώναξε μάλιστα απλά στο γραφείο του. Τά ξεύρω όλα!...

Και με δύο λόγια του έδωσε να καταλάβει τι έννοιασε. Στο τέλος δε του φώναξε αργαία:

— Τα λόγια σου αυτά είναι τέτοια που δεν αποπλύνονται. Σέρεις κι εσύ μένει να κάνεις τώρα; Τίποτε άλλο, παρά να πετάξεις τα μαλλά σου στον αέρα!...

Μά άλλες καινούριες και τρομακτικές αποκαλύψεις περιέμεναν τώρα, χωρίς να το υποπτεύεται καν, την κυρία Σιβετόν. Μόλις άκουσε τα λόγια της αυτής ο σύζυγός της, ορθώθηκε υποβλητικά και της είπε σκληρά:

— Θυμάσαι πως δεν καταλαβαίνω το παιγνίδι που παίζεις εις βάρος μου ή κόρη σου; Σου τα είπα αυτά, για να μην προλάβω εγώ να πω τα δικά της! Η κόρη σου είναι μια άβυσσος, μια υποκρίσιμη!...

Και προτού η άμοιρη γυναίκα προφτάσει να πη μια λέξη, ο άνδρας της άνοιξε ένα συρτάκι του γραφείου του και έβγαλε ένα κιτρινωμένο χαρτί.

— Διάβασε! της φώναξε. Διάβασε!

Ήταν μια έρωτική επιστολή με το γράμμα της Μαργαρίτας, της κόρης της, απευθυνόμενη σε κάποιον πρόσωπο και γραμμένη πριν από τρία χρόνια, από την εποχή δηλαδή που η

Μαργαρίτα ήταν ακόμη ελεύθερη. Και να τι έγραφε:

«Πέτρο, αγαπημένο μου, Πρέπει να είσαι λογικός. Θα ξαναγυρίσω γρήγορα. Τι ευτυχία που νοιώθω όταν με σφίγγεις στην αγκαλιά σου! Σου στέλνω ένα φλογερό φιλή. Δεν θα σε ξεχάσουμε ποτέ! Η αλήθεια μου μιλάει διαρκώς για σένα...»

ΜΑΡΙΚΟ

Η κυρία Σιβετόν διάβασε το γράμμα αυτό με κατάπληξη και συντροβή. Η γραμμένη του κάθε άλλο φανερώσαν παρά ένα πρωτότυπο έρωτικό ειδύλλιο. «Όταν συνήλθε κάπως από την κατάπληξη της, ούτως ή άλλως, η οποία ήταν αυτή η άλλη;»

— Θέλεις να το μάθεις; της απάντησε εκείνος. Είναι αυτή η άδωα η

Μαργαρίτα άκουσε μ' άρκετη άταραξία τα λόγια της μητέρας της...

Η Άννα, που με κατηγορεί μαζί με την κόρη σου. Η κόρη σου κι αυτή ήταν, βλέπεις, άχραιοι σε όλα...

Και θέλεις επίσης να μάθεις ποιος είναι αυτός ο Πέτρος; «Ω! δεν θα τον βρεις σε καμιά πρεσβεία σε βελανιδιά! Είναι ένας απλός θυρωρός στη λεωφόρο ντε Νεβύρ!...

«Επειτα από λίγη ώρα, ένα έμαζε τους έφερε και τους δύο σε κάποιο μέγαρο της λεωφόρου ντε Νεβύρ. Ο θυρωρός τους άνοιξε την πόρτα. Και, κάτω από τα αχνισμένα βλέμματα του Σιβετόν, ώμολόγησε πως όλα ήταν αλήθεια!

Διηγούμαστε τα γεγονότα, όπως τα εξακρίβωσε η έρευνά μας. Ολόκληρη την άλλη μέρα, η κυρία Σιβετόν, κλεισμένη στο δωμάτιό της, δεν είχε καθόλου τον άνδρα της. Μά το βράδυ πήγε ο ίδιος να την ιδεί.

Δεν της τα είχε πη όλα ακόμα,

Κάθισε κοντά της και εξακολούθησε τις αποκαλύψεις του, εις βάρος της Μαργαρίτας. Και έτσι η κυρία Σιβετόν έμαθε διάφορα άλλα πράγματα για τη «Μαργκό» της. Έμαθε τρεις διάφορες έρωτικές περιπέτειες με ανώτερους της κατώτατης υποστάθης, από τις οποίες η τελευταία μονάχα ήταν του θυρωρού. «Επειτα ήλθαν η πράξη της με τον Ίζα, που κατέληξαν στο γάμο της, έναν γάμο εντελώς αταίριαστο για την κοινωνική θέση της οικογενείας της!

Η επομένη, ήταν η 8η Νοεμβρίου, η παραμονή της μεγάλης δίχης. Η κυρία Σιβετόν πήγε και βρήκε την κόρη της, η οποία δεν της αρνήθηκε τίποτε. Άκουσε μάλιστα με άρκετη άταραξία τα λόγια της μητέρας της. Το μεσημέρι ξαναγύρισε στο σπίτι

και, προς το βράδυ, ο Σιβετόν βρήκε νεκρό στο γραφείο του, με το κεφάλι του στο τζάκι, όπου βρισκόταν το μπέκ του αερίφωτος ανοιχτό. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο μέτωπό του, από χτύπημα με κάποιο σκληρό αντικείμενο. Αυτό ήταν όλα.

Τι είχε συμβεί; Πως είχε πεθάνει ο Σιβετόν;

Η μια έκδοχή είναι η της αυτοκτονίας. Συντηρημένοι από το σκάνδαλο που είχε αποκαλυφθεί και που τον κατέδικαζε κατά τρόπο ανεπανόρθωτο την παραμονή του θανάτου του, άποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του και αυτοκτόνησε. Αυτή την έκδοχή παραδέχθηκε και η ανάκριση και η υπόθεση έμεινε ως το σημείο αυτό, έπειτα από μνημόνους δικαστικές έρευνες, τις οποίες παρακολούθησε με πάθος ολόκληρη η Γαλλία.

Μά υπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την οποία και τότε πιστεύαν πολλοί και τώρα τελευταία ακόμη ανέλυσε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Η έκδοχή αυτή είναι ότι ο Σιβετόν έπασε θύμα μιας τρομακτικής μηχανορραφίας και ενός απαισιού έγκληματος!

Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, ένας σατανικός μηχανορραφός ανακατέθηκε σε όλα αυτά τα μυστηριώδη υπόθετα, που εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα μέσα σε τέσσερις μέρες. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος παρέμεινε άγνωστος, ήταν άρχοντας της Κυβερνήσεως, η οποία είχε τέτοιους λόγους να φοβάται τον Σιβετόν και τις αποκαλύψεις στις οποίες θα πρόβαινε κατά τη δική του. «Όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται παραπάνω δεν ήταν παρά μαριονέτες, τις οποίες αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος κινούσε από τα παρασκήνια: Ο Ίζα, πρώτα, η Άννα έπειτα φαίνονται οι πιο υποκίτοι. Έπειτα έρχεται η Μαργαρίτα, η περιφνη «Μαργκό», η οποία παρίστανε την όσια και απέδειξε ότι ήταν ένα υποκριτικό και διεφθαρμένο πλάσμα και τελευταία η κυρία Σιβετόν, η οποία ενεργούσε ασυλλόγιστα μέσα στην ταραχή που της έφεραν η άλλη-πάλληκλος αποκαλύψεις...

Και μένει τώρα ο τρόπος του θανάτου του Σιβετόν. Έμαθα βέβαια πολύ με αυτοκτονία, υπερείς όμως να ήταν και δολοφονία απλούστατα. Ο δολοφόνος—άγνωστος ποιος ήταν—βλήθηκε στο γραφείο του Γάλλου πολιτικού χωρίς να τον ιδεί κανείς. Χτύπησε πρώτα το σώμα του στο μέτωπο και τον έβαλε. Έπειτα το έβαλε στο τζάκι και εκεί άνοιξε το γάζι για να πιάσει άσφραξη.

«Όλα αυτά είναι πολύ πιθανά, με δεν είναι παρά μια άλλη υπόθεση. Γιατί ο θάνατος του Σιβετόν είναι μια από τις μυστηριώδεις διαπιστώσεις περιπτώσεις που αναφέρονται στα δικαστικά χρονικά όλου του κόσμου.

Από τη στιγμή εκείνη έληξε την υπόθεση τη σκεπάζει ο πυκνός πέπλος του μυστηρίου. Το μόνο βέβαιο είναι

ότι, προς το βράδυ, ο Σιβετόν βρήκε νεκρό στο γραφείο του, με το κεφάλι του στο τζάκι, όπου βρισκόταν το μπέκ του αερίφωτος ανοιχτό. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο μέτωπό του, από χτύπημα με κάποιο σκληρό αντικείμενο. Αυτό ήταν όλα.

Τι είχε συμβεί; Πως είχε πεθάνει ο Σιβετόν;

Η μια έκδοχή είναι η της αυτοκτονίας. Συντηρημένοι από το σκάνδαλο που είχε αποκαλυφθεί και που τον κατέδικαζε κατά τρόπο ανεπανόρθωτο την παραμονή του θανάτου του, άποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του και αυτοκτόνησε. Αυτή την έκδοχή παραδέχθηκε και η ανάκριση και η υπόθεση έμεινε ως το σημείο αυτό, έπειτα από μνημόνους δικαστικές έρευνες, τις οποίες παρακολούθησε με πάθος ολόκληρη η Γαλλία.

Μά υπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την οποία και τότε πιστεύαν πολλοί και τώρα τελευταία ακόμη ανέλυσε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Η έκδοχή αυτή είναι ότι ο Σιβετόν έπασε θύμα μιας τρομακτικής μηχανορραφίας και ενός απαισιού έγκληματος!

Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, ένας σατανικός μηχανορραφός ανακατέθηκε σε όλα αυτά τα μυστηριώδη υπόθετα, που εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα μέσα σε τέσσερις μέρες. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος παρέμεινε άγνωστος, ήταν άρχοντας της Κυβερνήσεως, η οποία είχε τέτοιους λόγους να φοβάται τον Σιβετόν και τις αποκαλύψεις στις οποίες θα πρόβαινε κατά τη δική του. «Όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται παραπάνω δεν ήταν παρά μαριονέτες, τις οποίες αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος κινούσε από τα παρασκήνια: Ο Ίζα, πρώτα, η Άννα έπειτα φαίνονται οι πιο υποκίτοι. Έπειτα έρχεται η Μαργαρίτα, η περιφνη «Μαργκό», η οποία παρίστανε την όσια και απέδειξε ότι ήταν ένα υποκριτικό και διεφθαρμένο πλάσμα και τελευταία η κυρία Σιβετόν, η οποία ενεργούσε ασυλλόγιστα μέσα στην ταραχή που της έφεραν η άλλη-πάλληκλος αποκαλύψεις...

Και μένει τώρα ο τρόπος του θανάτου του Σιβετόν. Έμαθα βέβαια πολύ με αυτοκτονία, υπερείς όμως να ήταν και δολοφονία απλούστατα. Ο δολοφόνος—άγνωστος ποιος ήταν—βλήθηκε στο γραφείο του Γάλλου πολιτικού χωρίς να τον ιδεί κανείς. Χτύπησε πρώτα το σώμα του στο μέτωπο και τον έβαλε. Έπειτα το έβαλε στο τζάκι και εκεί άνοιξε το γάζι για να πιάσει άσφραξη.

«Όλα αυτά είναι πολύ πιθανά, με δεν είναι παρά μια άλλη υπόθεση. Γιατί ο θάνατος του Σιβετόν είναι μια από τις μυστηριώδεις διαπιστώσεις περιπτώσεις που αναφέρονται στα δικαστικά χρονικά όλου του κόσμου.

Από τη στιγμή εκείνη έληξε την υπόθεση τη σκεπάζει ο πυκνός πέπλος του μυστηρίου. Το μόνο βέβαιο είναι

ότι, προς το βράδυ, ο Σιβετόν βρήκε νεκρό στο γραφείο του, με το κεφάλι του στο τζάκι, όπου βρισκόταν το μπέκ του αερίφωτος ανοιχτό. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο μέτωπό του, από χτύπημα με κάποιο σκληρό αντικείμενο. Αυτό ήταν όλα.

Τι είχε συμβεί; Πως είχε πεθάνει ο Σιβετόν;

Η μια έκδοχή είναι η της αυτοκτονίας. Συντηρημένοι από το σκάνδαλο που είχε αποκαλυφθεί και που τον κατέδικαζε κατά τρόπο ανεπανόρθωτο την παραμονή του θανάτου του, άποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του και αυτοκτόνησε. Αυτή την έκδοχή παραδέχθηκε και η ανάκριση και η υπόθεση έμεινε ως το σημείο αυτό, έπειτα από μνημόνους δικαστικές έρευνες, τις οποίες παρακολούθησε με πάθος ολόκληρη η Γαλλία.

Μά υπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την οποία και τότε πιστεύαν πολλοί και τώρα τελευταία ακόμη ανέλυσε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Η έκδοχή αυτή είναι ότι ο Σιβετόν έπασε θύμα μιας τρομακτικής μηχανορραφίας και ενός απαισιού έγκληματος!

Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, ένας σατανικός μηχανορραφός ανακατέθηκε σε όλα αυτά τα μυστηριώδη υπόθετα, που εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα μέσα σε τέσσερις μέρες. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος παρέμεινε άγνωστος, ήταν άρχοντας της Κυβερνήσεως, η οποία είχε τέτοιους λόγους να φοβάται τον Σιβετόν και τις αποκαλύψεις στις οποίες θα πρόβαινε κατά τη δική του. «Όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται παραπάνω δεν ήταν παρά μαριονέτες, τις οποίες αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος κινούσε από τα παρασκήνια: Ο Ίζα, πρώτα, η Άννα έπειτα φαίνονται οι πιο υποκίτοι. Έπειτα έρχεται η Μαργαρίτα, η περιφνη «Μαργκό», η οποία παρίστανε την όσια και απέδειξε ότι ήταν ένα υποκριτικό και διεφθαρμένο πλάσμα και τελευταία η κυρία Σιβετόν, η οποία ενεργούσε ασυλλόγιστα μέσα στην ταραχή που της έφεραν η άλλη-πάλληκλος αποκαλύψεις...

Και μένει τώρα ο τρόπος του θανάτου του Σιβετόν. Έμαθα βέβαια πολύ με αυτοκτονία, υπερείς όμως να ήταν και δολοφονία απλούστατα. Ο δολοφόνος—άγνωστος ποιος ήταν—βλήθηκε στο γραφείο του Γάλλου πολιτικού χωρίς να τον ιδεί κανείς. Χτύπησε πρώτα το σώμα του στο μέτωπο και τον έβαλε. Έπειτα το έβαλε στο τζάκι και εκεί άνοιξε το γάζι για να πιάσει άσφραξη.

«Όλα αυτά είναι πολύ πιθανά, με δεν είναι παρά μια άλλη υπόθεση. Γιατί ο θάνατος του Σιβετόν είναι μια από τις μυστηριώδεις διαπιστώσεις περιπτώσεις που αναφέρονται στα δικαστικά χρονικά όλου του κόσμου.

Από τη στιγμή εκείνη έληξε την υπόθεση τη σκεπάζει ο πυκνός πέπλος του μυστηρίου. Το μόνο βέβαιο είναι

ότι, προς το βράδυ, ο Σιβετόν βρήκε νεκρό στο γραφείο του, με το κεφάλι του στο τζάκι, όπου βρισκόταν το μπέκ του αερίφωτος ανοιχτό. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο μέτωπό του, από χτύπημα με κάποιο σκληρό αντικείμενο. Αυτό ήταν όλα.

Τι είχε συμβεί; Πως είχε πεθάνει ο Σιβετόν;

Η μια έκδοχή είναι η της αυτοκτονίας. Συντηρημένοι από το σκάνδαλο που είχε αποκαλυφθεί και που τον κατέδικαζε κατά τρόπο ανεπανόρθωτο την παραμονή του θανάτου του, άποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του και αυτοκτόνησε. Αυτή την έκδοχή παραδέχθηκε και η ανάκριση και η υπόθεση έμεινε ως το σημείο αυτό, έπειτα από μνημόνους δικαστικές έρευνες, τις οποίες παρακολούθησε με πάθος ολόκληρη η Γαλλία.

Μά υπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την οποία και τότε πιστεύαν πολλοί και τώρα τελευταία ακόμη ανέλυσε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Η έκδοχή αυτή είναι ότι ο Σιβετόν έπασε θύμα μιας τρομακτικής μηχανορραφίας και ενός απαισιού έγκληματος!

Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, ένας σατανικός μηχανορραφός ανακατέθηκε σε όλα αυτά τα μυστηριώδη υπόθετα, που εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα μέσα σε τέσσερις μέρες. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος παρέμεινε άγνωστος, ήταν άρχοντας της Κυβερνήσεως, η οποία είχε τέτοιους λόγους να φοβάται τον Σιβετόν και τις αποκαλύψεις στις οποίες θα πρόβαινε κατά τη δική του. «Όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται παραπάνω δεν ήταν παρά μαριονέτες, τις οποίες αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος κινούσε από τα παρασκήνια: Ο Ίζα, πρώτα, η Άννα έπειτα φαίνονται οι πιο υποκίτοι. Έπειτα έρχεται η Μαργαρίτα, η περιφνη «Μαργκό», η οποία παρίστανε την όσια και απέδειξε ότι ήταν ένα υποκριτικό και διεφθαρμένο πλάσμα και τελευταία η κυρία Σιβετόν, η οποία ενεργούσε ασυλλόγιστα μέσα στην ταραχή που της έφεραν η άλλη-πάλληκλος αποκαλύψεις...

Και μένει τώρα ο τρόπος του θανάτου του Σιβετόν. Έμαθα βέβαια πολύ με αυτοκτονία, υπερείς όμως να ήταν και δολοφονία απλούστατα. Ο δολοφόνος—άγνωστος ποιος ήταν—βλήθηκε στο γραφείο του Γάλλου πολιτικού χωρίς να τον ιδεί κανείς. Χτύπησε πρώτα το σώμα του στο μέτωπο και τον έβαλε. Έπειτα το έβαλε στο τζάκι και εκεί άνοιξε το γάζι για να πιάσει άσφραξη.

«Όλα αυτά είναι πολύ πιθανά, με δεν είναι παρά μια άλλη υπόθεση. Γιατί ο θάνατος του Σιβετόν είναι μια από τις μυστηριώδεις διαπιστώσεις περιπτώσεις που αναφέρονται στα δικαστικά χρονικά όλου του κόσμου.

Από τη στιγμή εκείνη έληξε την υπόθεση τη σκεπάζει ο πυκνός πέπλος του μυστηρίου. Το μόνο βέβαιο είναι

ότι, προς το βράδυ, ο Σιβετόν βρήκε νεκρό στο γραφείο του, με το κεφάλι του στο τζάκι, όπου βρισκόταν το μπέκ του αερίφωτος ανοιχτό. Μια μεγάλη πληγή υπήρχε στο μέτωπό του, από χτύπημα με κάποιο σκληρό αντικείμενο. Αυτό ήταν όλα.

Τι είχε συμβεί; Πως είχε πεθάνει ο Σιβετόν;

Η μια έκδοχή είναι η της αυτοκτονίας. Συντηρημένοι από το σκάνδαλο που είχε αποκαλυφθεί και που τον κατέδικαζε κατά τρόπο ανεπανόρθωτο την παραμονή του θανάτου του, άποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή του και αυτοκτόνησε. Αυτή την έκδοχή παραδέχθηκε και η ανάκριση και η υπόθεση έμεινε ως το σημείο αυτό, έπειτα από μνημόνους δικαστικές έρευνες, τις οποίες παρακολούθησε με πάθος ολόκληρη η Γαλλία.

Μά υπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την οποία και τότε πιστεύαν πολλοί και τώρα τελευταία ακόμη ανέλυσε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή του ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Παρισιού. Η έκδοχή αυτή είναι ότι ο Σιβετόν έπασε θύμα μιας τρομακτικής μηχανορραφίας και ενός απαισιού έγκληματος!

Σύμφωνα με την έκδοχή αυτή, ένας σατανικός μηχανορραφός ανακατέθηκε σε όλα αυτά τα μυστηριώδη υπόθετα, που εκτυλίχθηκαν με κινηματογραφική ταχύτητα μέσα σε τέσσερις μέρες. Ο σατανικός αυτός άνθρωπος, ο οποίος παρέμεινε άγνωστος, ήταν άρχοντας της Κυβερνήσεως, η οποία είχε τέτοιους λόγους να φοβάται τον Σιβετόν και τις αποκαλύψεις στις οποίες θα πρόβαινε κατά τη δική του. «Όλα τα πρόσωπα που αναφέρονται παραπάνω δεν ήταν παρά μαριονέτες, τις οποίες αυτός ο μυστηριώδης άνθρωπος κινούσε από τα παρασκήνια: Ο Ίζα, πρώτα, η Άννα έπειτα φαίνονται οι πιο υποκίτοι. Έπειτα έρχεται η Μαργαρίτα, η περιφνη «Μαργκό», η οποία παρίστανε την όσια και απέδειξε ότι ήταν ένα υποκριτικό και διεφθαρμένο πλάσμα και τελευταία η κυρία Σιβετόν, η οποία ενεργούσε ασυλλόγιστα μέσα στην ταραχή που της έφεραν η άλλη-πάλληκλος αποκαλύψεις...

Η Μαργαρίτα άκουσε μ' άρκετη άταραξία τα λόγια της μητέρας της...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΑΙ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΑΝΛΕΥ

Η εξερεύνησις του κέντρου της Αφρικής. Ο Στάνλεϋ αιχμαλώτης του αυτοκράτορος της Ουγκάντας. Ένας πολύτιμος βασιλικός σύμβουλος! Όπου ο Στάνλεϋ χάνει 33 κιλά απ' το βάρος του. Στο Μέγα Δάσος της Αφρικής. Μια «Γιάκ» και μια «Οδύσεια»... Η τριανταδυό μάχες του Στάνλεϋ. Όπου το πρόσωπο του Στάνλεϋ καταπλήσσει τους ιθαγενείς. Προς άνευρεσιν του Έριν Πασά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Β'.

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, πως ο Στάνλεϋ, μετά το θάνατο του Λιβινγκστον, ανέλαβε να συνεχίση την εξερεύνηση της Αφρικής, που είχε αρχίσει ήδη ο περίφημος εξερευνητής. Ο Στάνλεϋ, αφού με το πλοίο του «Λαίδη Άλντ» εξερεύνησε όλη την απέραντη λίμνη της Βικτωρίας, έμπηξε μέσα στον ποταμό Καγγέρα. Έκεί όμως είχε μια περιπέτεια, η οποία άρχισε δυσάρεστα και τελείωνε ευχάριστα.

Τα ταξίδια του μαύρου αυτοκράτορος της Ουγκάντας Μέσα επέτρεψαν μια μέρα εναντίον του Στάνλεϋ και της ακολουθίας του και τους αιχμαλώτισαν όλους. Τους ώδηγησαν άμεσως στον ηγεμόνα τους, ο οποίος όμως γοητεύθηκε τόσο από το Στάνλεϋ, ώστε τον έκανε πολιτικό και πολεμικό του σύμβουλο και φίλο. Τον έπαιρνε μαζί του σ' όλες του τις εκστρατείες και όλους του τους πολέμους θριαμβούς τους έφερε στις υποδείξεις του περιφημού εξερευνητού.

Στο τέλος μάλιστα, ο Στάνλεϋ κατόρθωσε να κάνει χριστιανό το Μέσα, ο οποίος και του απέδωσε την ελευθερία του, χαρίζοντας του πλούσια δώρα...

Μά όλες αυτές η περιπέτειες, κι' επί πλέον ένας δυνατός πυρετός, ο οποίος τον εξασθένησε επί επτά ημέρες, είχαν εξασθενήσει τερατώδη τον Στάνλεϋ και ενώ κατά την αρχή της εξερεύνησεως έβγαιζε 85 κιλά, τώρα έβγαιζε μόλις 52!

«Όστόσο αυτός, χωρίς να λάβη υπ' όψιν του την αδυναμία του, εξακολούθησε το έργο του και, αφού περιέπλεσε τη λίμνη της Ταγκανίκες, μπήκε σ' ένα τεράστιο ποτάμι, για το οποίο ο Λιβινγκστον φανταζόταν πως ήταν ο Άνω Νείλος, ενώ στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ο άγνωστος ως τότε Κόγκου. Ο μεγαλειώδης ποταμός της Αφρικής. Θέλησε να το εξερευνήσει κι' αυτό, φέρνοντας το καρδιά του στους ώμους των ηρωικών Ζανζιβαιτών της ακολουθίας του και άρχισε να προχωρεί, συναντώντας κάθε τόσο ανυπερβλήτες δυσκολίες, τις οποίες όμως με την ακατανίκητη επιμονή του και το θόρος του κατανικούσε...

Πολλές φορές, κατά τη διέλευση του Μεγάλου Δάσους, άρχισαν ιθαγενείς, οι οποίοι κατοικούσαν μέσα σ' αυτό, έβγαντας τα χωρίς τους χιτωμένους επάνω στίς... κορυφές των πυκνών δέντρων, έπαυθησαν κατά της εξερευνητικής αποστολής, εάν συκαταέβατο, δεκαβίζοντας πολλά απ' τα μέλη της. Έπίσης τα θύρια πάλι κατασπάρων άκρατα απ' αυτά και φείδια γιγάντια και τρομαρά, πα-

ρυσιαζόντουσαν κάθε τόσο στο δρόμο τους...

Παρ' όλα αυτά, ο Στάνλεϋ κατόρθωσε να βγί από το δάσος και να ακολουθήσει πάλι το ρεύμα του άγνωστου Κόγκου, ο οποίος, σε πολλά του σημεία, είχε πλάτος χιλίων δικασίων μέτρων.

Το ταξίδι αυτό στον Κόγκο ήταν πραγματικά ένα επικό ταξίδι... Ήταν μια «Οδύσεια» και μια «Γιάκ» συγχρόνως... «Οδύσεια» γιατί η αποστολή πλανιόταν από όλητη σε όλητη και από νησί σε νησί, συναντώντας κάθε τόσο έντελως άγνωστες

λούς καταπληξίες στους άπλοικούς ιθαγενείς.

«Μια μέρα—γράφει σχετικώς ο ίδιος—είδα εξαφνα πέντε πλοίακια ιθαγενών να περικυκλώνουν τη «Λαίδη Άλντ» και τους άγριους να τεντώνουν τα τόξα τους, έτοιμοι να ρίξουν επάνω μας τα βέλη τους. Μο καθώς αντίκρουσαν το λευκό πρόσωπό μου, στάθηκαν κατάπληκτοι κι' άφησαν τα χέρια τους να πέσουν κάτω. «Αν είχα την επιδεριίδα μου μαυρή, θα με είχαν σκοτώσει πολλές φορές... Μά, κάθε φορά που έβλεπαν μέσ' στη μίχη το λευκό χρώ-

μα τους...

Παρ' όλα αυτά, ο Στάνλεϋ κατόρθωσε να βγί από το δάσος και να ακολουθήσει πάλι το ρεύμα του άγνωστου Κόγκου, ο οποίος, σε πολλά του σημεία, είχε πλάτος χιλίων δικασίων μέτρων.

Το ταξίδι αυτό στον Κόγκο ήταν πραγματικά ένα επικό ταξίδι... Ήταν μια «Οδύσεια» και μια «Γιάκ» συγχρόνως... «Οδύσεια» γιατί η αποστολή πλανιόταν από όλητη σε όλητη και από νησί σε νησί, συναντώντας κάθε τόσο έντελως άγνωστες

λούς καταπληξίες στους άπλοικούς ιθαγενείς.

«Μια μέρα—γράφει σχετικώς ο ίδιος—είδα εξαφνα πέντε πλοίακια ιθαγενών να περικυκλώνουν τη «Λαίδη Άλντ» και τους άγριους να τεντώνουν τα τόξα τους, έτοιμοι να ρίξουν επάνω μας τα βέλη τους. Μο καθώς αντίκρουσαν το λευκό πρόσωπό μου, στάθηκαν κατάπληκτοι κι' άφησαν τα χέρια τους να πέσουν κάτω. «Αν είχα την επιδεριίδα μου μαυρή, θα με είχαν σκοτώσει πολλές φορές... Μά, κάθε φορά που έβλεπαν μέσ' στη μίχη το λευκό χρώ-

μα τους...

Παρ' όλα αυτά, ο Στάνλεϋ κατόρθωσε να βγί από το δάσος και να ακολουθήσει πάλι το ρεύμα του άγνωστου Κόγκου, ο οποίος, σε πολλά του σημεία, είχε πλάτος χιλίων δικασίων μέτρων.

Το ταξίδι αυτό στον Κόγκο ήταν πραγματικά ένα επικό ταξίδι... Ήταν μια «Οδύσεια» και μια «Γιάκ» συγχρόνως... «Οδύσεια» γιατί η αποστολή πλανιόταν από όλητη σε όλητη και από νησί σε νησί, συναντώντας κάθε τόσο έντελως άγνωστες

λούς καταπληξίες στους άπλοικούς ιθαγενείς.

«Μια μέρα—γράφει σχετικώς ο ίδιος—είδα εξαφνα πέντε πλοίακια ιθαγενών να περικυκλώνουν τη «Λαίδη Άλντ» και τους άγριους να τεντώνουν τα τόξα τους, έτοιμοι να ρίξουν επάνω μας τα βέλη τους. Μο καθώς αντίκρουσαν το λευκό πρόσωπό μου, στάθηκαν κατάπληκτοι κι' άφησαν τα χέρια τους να πέσουν κάτω. «Αν είχα την επιδεριίδα μου μαυρή, θα με είχαν σκοτώσει πολλές φορές... Μά, κάθε φορά που έβλεπαν μέσ' στη μίχη το λευκό χρώ-

μα τους...

Παρ' όλα αυτά, ο Στάνλεϋ κατόρθωσε να βγί από το δάσος και να ακολουθήσει πάλι το ρεύμα του άγνωστου Κόγκου, ο οποίος, σε πολλά του σημεία, είχε πλάτος χιλίων δικασίων μέτρων.

Το ταξίδι αυτό στον Κόγκο ήταν πραγματικά ένα επικό ταξίδι... Ήταν μια «Οδύσεια» και μια «Γιάκ» συγχρόνως... «Οδύσεια» γιατί η αποστολή πλανιόταν από όλητη σε όλητη και από νησί σε νησί, συναντώντας κάθε τόσο έντελως άγνωστες

λούς καταπληξίες στους άπλοικούς ιθαγενείς.

«Μια μέρα—γράφει σχετικώς ο ίδιος—είδα εξαφνα πέντε πλοίακια ιθαγενών να περικυκλώνουν τη «Λαίδη Άλντ» και τους άγριους να τεντώνουν τα τόξα τους, έτοιμοι να ρίξουν επάνω μας τα βέλη τους. Μο καθώς αντίκρουσαν το λευκό πρόσωπό μου, στάθηκαν κατάπληκτοι κι' άφησαν τα χέρια τους να πέσουν κάτω. «Αν είχα την επιδεριίδα μου μαυρή, θα με είχαν σκοτώσει πολλές φορές... Μά, κάθε φορά που έβλεπαν μέσ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΡΟΥΖΕ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Υποκλινομένη με χέρι, μπροστά στους καλεσμένους της, οι οποίοι γέμιζαν το κοινό σαλόνι, η δεσποινίς Ρετζίνα Ντερίνα, η όμορφη Ούγγαρεζα, είπε :

— «Ο «Αποχωρισμός» ποίημα και μελωδία του Άνδρέα Μαρτύλ».

Και άμέσως άρχισε να τραγουδά τους παρακάτω στίχους :

«Η αγάπη τις καρδιές μας κι αν (θεωμάνη)

πρέπει, ναι, να χωριστούμε, άγαπη (μένη)

Είν' σκληρός ο χωρισμός και θα πο (νούμε...)

Κι' όμως πρέπει ποτέ πειά να μ (ιδωθούμε !...)

Ζωηρά χειροκροτήματα έξωσσαν μόλις η Ρετζίνα τελείωσε το πρώτο τετράστιχο.

Η φωνή της ήταν γλυκειά, παθητική, θερμή...

Και άφου άνάσανε λίγο, έξακολούθησε :

«Όμως τί όμορφα θάταν, ό καλή μου, αν γινόσουν για πάντοτε δική μου !

Μά ό Θεός αυτό δέν τό επιτρέπει

Πρέπει, ναι, να χωριστούμε, φώς (μου, πρέπει !)

Κι' έτσι παθητικό και γλυκό τό τραγουδί, έξακολούθησε ως τό τέλος. Ό

λοι έσπευσαν τότε να συγχαρούν την Ρετζίνα, και την περιεκύλιωσαν σάν

μια βασίλισσα. Έκείνη όμως γρήγορα κατώρθωσε να ξεφύγει από τόν κύκλο τών θαυμαστών της και έπαιρνε σ'

ένα μικρό σαλόνι, όπου ό νεαρός ποιητής και συνθέτης του «Αποχωρισμού»

Άνδρέας Μαρτύλ δεχόταν έπίσης τά συγχαρητήρια και τά κομπλιμέντα τών προσκεκλημένων.

Πάρα πόρα στεκόταν περήφανη και σιωπηλή η γυναίκα του, η οποία φανόταν άρκετά μεγαλειότητα του. Ήταν

όμως όμορφα, και κάποια γλυκειά μελαγχολία ήταν άποτυπωμένη στο συμπληρωτικό της πρόσωπο. Όσοτος, μπροστά στην άχνοβόλα και δλόδροση ώμορφιά της Ρετζίνας έδινε κι' η δική της ώμορφιά και κάθε άλλη καλλονή !...

Σέ λίγο μια μουσική γλυκειά άντηχησε. Κάποιος άρχισε να παίζει ένα έλκυστικό βάλε, στο πιάνο. Τραβηγμένοι από την μεθυστική μελωδία, όλοι έφυγαν από τό μικρό σαλόνι και έτσι έμειναν εκεί μόνον ό Άνδρέας και η Ρετζίνα.

— Δεσποινίς, είπε τότε ό Άνδρέας, σάς εύχαριστώ γιατί τραγουδήσατε με τόση τέχνη την μελωδία μου. Από σήμερα, τό τραγουδί μου αυτό τό άγαπώ περισσότερο από όλα τ' άλλα...

— Κύριε, άπάντησε η Ρετζίνα, τραγουδούσα με όλην μου την καρδιά !... Αυτό ήταν όλο !...

Σωπάσαν για μια στιγμή, ντυτάζοντας ό ένας τόν άλλον στά μυστία.

Σέ λίγο η Ρετζίνα είπε ξέφανα :

— Κύριε Μαρτύλ, ήθελα να σάς ρωτήσω κάτι. Είπε άδικαιολόγητα : «Αλλά...

Τό τραγουδί σας αυτό είνε τόσο παθητικό... Φαίνεται ότι τό έχετε ζήσει. Δέν είνε ένα τραγουδί φανταστικό...

«Ναι, τό νοιώθω. Σάς τό έχει εμπνεύσει κάποια γυναίκα που άγαπήσατε πολύ. Δέν είνε έτσι ;...»

— Ναι !... άπάντησεν ό ποιητής. «Ετσι είνε, Ρετζίνα !...»

— Και σ' αυτή την γυναίκα, τόν ρώτησε πάλιν η Ρετζίνα, δέν έχετε εμφοράσει ποτέ τά αισθήματά σας ;

— Όχι, άπάντησεν ό Άνδρέας. Δέν μου έπαρέπεται να της πώ, ότι την άγατώ, άφου είμαι παντρεμένος...

— Και εκείνη, ρώτησε η Ρετζίνα, σάς άγαπά έπίσης ;

— Αυτό, είπε ό Άνδρέας κυττάζοντας την στά μάτια, μόνον έσεις μπορείτε να μου τό πείτε. Έσεις τό ξέρετε μόνο...

— Έγώ !... φώναξε η Ρετζίνα, χλωμάζοντας.

— Ναι, έσεις μόνο Ρετζίνα...

Τότε η Ρετζίνα κατάλαβε. Μιά ά-

Ναι, φύγετε από τό Παρίσι !... Πηγαίνετε πίσω στην πατρίδα σας ! «Όσο θα ξέρω ότι έστε εδώ, δέν θα μπορέσω να ήσυχάσω... Θα θέλω να σάς βλέπω... Φύγετε, για να τό πάρω άπόφασι !

— Είνε τρομερό, είπε στενάζοντας η Ρετζίνα... Δέν μπορώ...

— Ρετζίνα !... άπάντησε ό Άνδρέας. Ένας έρως που θα είμαστε πάντα ύποχρεωμένοι να τόν κρύβουμε με ψέματα και με ύποκρισις, θα ήταν ανάξιος για μάς. Ένώ άμα θα είμαστε μακριά ό ένας από τόν άλλον, θα προσπαθήσουμε να λησμονήσουμε. Γίνετε δυνατή όπως είμαι κι' εγώ δυνατός !... Φύγετε !

— Έχετε δίκιο, είπε η Ρετζίνα. Ό έρως μας θα ήταν ένας έρως ένοχος και καταραμένος ! Θα φύγω λοιπόν !... Θα πάω μακριά, μακριά. Και ποιός

Τέλος, μια μέρα, ό Άνδρέας, μη μπορώντας πια να επιβληθή στην καρδιά του, έφυγε για την Ούγγαρία, άναζητώντας την άγαπημένη του. Και την ήρε, πάντα ελεύθερη, και έρωτευμένη μαζί του. Παντρεύτηκαν οέ λίγες έβδομάδες και γύρισαν στο Παρίσι να ζήσουν εκεί... Ήσαν τόσο εύτυχισμένοι ! Κάθε τόσο όμως κι' οι δύο έννοιωθαν μια μυστική μελαγχολία να τους βαρύνει... Συλλογίζονταν την πεθαμένη, της οποίας η σιά πρόδιδε ανάμεσα τους.

«Εσφιγγαν τότε ό ένας τά χέρια του άλλου και κυττάζονταν άφανοι...»

Από τά παλιά έπιπλα του σπιτιού του ό Άνδρέας δέν είχε κρατήσει παρά μόνο ένα γυαρείο. Όλα τά άλλα τά είχαν αντικαταστήσει με καινούργια και μοντέρνα.

Ένα βράδυ χειμωνιάτικο, ό Άνδρέας και η Ρετζίνα καθόντουσαν στο μικρό δωμάτιο, όπου βρισκόταν τό παλιό γυαρείο. Άλλά τό γυαρείο αυτό δέν ήταν του Άνδρέα. Ήταν τ' αγαπημένο γυαφειάκι της πρώτης του γυναίκας. Αυτό δέν είχε τολμήσει να τό πουλήσει ό Άνδρέας. Τό κράτησε, γιατί ήθελε να κρατήσει κάτι που νά του υπενθυμίζει την δυστυχισμένη εκείνη γυναίκα, η οποία τόν είχαν άγαπήσει τόσο πολύ...

«Εκείνο λοιπόν τό χειμωνιάτικο βράδυ, η Ρετζίνα, η οποία έννοιωθε μια μυστική ζήλεια για τό παλιό αυτό έπιπλο, είπε στον Άνδρέα :

— Αυτό τό γυαφειό είνε μια παραφωνία μέσα στην μοντέρνα έπίπλωσή μας. Άλλ' άφου σοι είνε άγαπητό, δέν τολμώ να τό βγάλω από εδώ...

Καθώς έλεγε αυτά τά λόγια, η Ρετζίνα στεκόταν όρθια, δίπλα στο γυαφειό και άκουμπούσε τό χέρι της επάνω σ' αυτό. Έξωφανα όμως πείσμονα, δυνατώτερα τό μέρος όπου άκουμπούσε, είδε με κατάληξι τις ν' άνοιγι ένα μικρό συρτάρι.

«Α ! φώναξε, όστε υπάρχουν μυστικές κούπτες σ' αυτό τό έπιπλο ! Έχει εδώ μέσα ; Α ! ένα μικρό σημειωματάριο. Κύνταξε, Άνδρέα !

— Ό Άνδρέας σηκώθηκε, πήρε τό σημειωματάριο, τό άνοιξε. Άνεγνώρισε άμέσως τό γράμμα της πεθαμένης συζύγου του.

— Άς τό στίσουμε ! είπε στη Ρετζίνα. Αυτό άνήκει στο παρελθόν. Δέν έχουμε δικαίωμα να διαβάσουμε όσα έγραψεν εδώ η Μαρία...

Η Ρετζίνα όμως είχε προφάσει να διαβάσει μερικά λέξεις από τό σημειωματάριο καθώς τό κρατούσε άνοιχτό ό Άνδρέας.

— Άνδρέα ! φώναξε. Είπε τρομερά όσα γράφει... Άκουσε...

Και άμέσως άρχισε να διαβάει με φωνή πολύ έστρεμε :

«Τι θ' άπορίνω ;... Ό Άνδρέας δέν μ' άγαπά πια ! Τό ξέρω... Είμαι βέβαιη. Τό άκούω ! Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η επανάστασις του Μεξικού και οι... γραμματοσυλλέκται !... Γραμμάτισμα που κολλιούνται άναπόδα. Μία περίεργη Ζακυνθινή παράδοσις. Τά πανιά του Άη Γιάννη. Πώς μαρμαρώσε μία νοικοκυρά. Πώς χτίστηκε η Κοζάνη. Παράδοσις και θρύλοι. Πώς έγινε η λέξις Κοζάνη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είπε γνωστές σ' όλο τόν κόσμο η επανάστασις που γίνονται κάθε τόσο στο Μεξικό... Ελάχιστοι όμως θα έβρουν ότι για τις επαναστάσεις αυτές ενδιαφέρονται ιδιαίτέρως οι... γραμματοσυλλέκται !

Κι' αυτό, γιατί κάθε φορά που γίνεται και μια νέα επανάστασις στο Μεξικό, τό κόμμα που θα επικρατήσει σ' αυτή βγάζει καινούργια γραμμάτισμα.

Εν τούτοις ό τελευταίος Πρόεδρος του Μεξικού, μετά την επικράτησι του και την εξόντωσι τών αντιπάλων του, αναλογίζόμενος τά μεγάλα έξοδα στα όποια θα επεβάλλετο τό Κράτος, αν έδωκε νέα γραμμάτισμα, σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει τά γραμμάτισμα του προκατόχου του, τά όποια μάλιστα έφεραν και την προσωπογραφία του έθιχου του !

Εξέδωσε λοιπόν μια διαταγή, διά της οποίας καθόριζε ότι ισχύουν μόνον τά παλαιά γραμμάτισμα, άλλα μόνον τά διαφορά ότι πρέπει να κολλιούνται στους φακέλους άναπόδα. Έτσι πού τό κεφάλι του τώως Προέδρου να είνε γυρισμένο προς τά κάτω !

Έτσι άκόμα θέλησε να δείξει ότι ό εικονιζόμενος στα γραμμάτισμα τώως Πρόεδρος, όπως δηλαδή είνε και η άλήθεια, έπαψε πια να στέκεται... στα πόδια του !...

Αν όμως κατά τύχην, ένα γραμμάτισμο κολλήθην, όπως συνήθως με τό κεφάλι επάνω, θεωρείται άκυρό και η επιστολή ρίχνεται στο κάλαθ.

Στη Ζάκυνθο βρίσκεται μια τοποθεσία πού την λένε : «Τά πανιά του Άη Γιάννη». Για την τοποθεσία αυτή υπάρχει η εξής παράδοσις :

Κάποτε την παραμονή του Άγιου Ιωάννου, ένα στήριαν οι καμπάνες τόν έσπερινό και τά παιδιά τρέχανε στα καντούνια ν' άκούσουν τις φωτιές των, μια γυναίκα έτοιμαζόταν να βάνη μπουγάδα.

Αν άκουσε όμως τις καμπάνες και είδε τά παιδιά ν' άναβουν φωτιές, έρώτησε μια γειτόνισσά της :

— Τι γιορτή είνε αύριο ; Τι άθνα, μαρέ, τά κακοχρονισμένα κι' άνάβουν φωτιές ;

— Είπε τ' Άι-Γιαννού αύριο, βοήθεια μας ! Δέν τό ξέρεις βέβαια και για δαύτο έτοιμάζεσαι για τή μπουγάδα, της άπάντησε η γειτόνισσα.

— Μαρέ, έμάνεαν δέν με νοιάζει για γιορτάδες. Δέν με μέλλει ούτε για τόν Άι-Γιάννη, ούτε για κανέναν ! Έμάνεα με μέλλει να πλύνω μια ώρα πού μπροστά τά ρούχα μου !

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, πού έξακουριάσαν οι καμπάνες, σηκώθηκε, έβγαλε τά ρούχα της και τά άπλωσε στις πέτσες πού βρισκόντουσαν γύρω στο σπίτι της να στεγνώσουν.

Η απογύαλα της ηταν πετυχημένη και τά ρούχα της άστρα σαν τό χιόνι.

(Από τό σύγγραμμο «Υγιεινή»

Ό φ θ α λ μ ο ι ο τού διαπρεπούς οφθαλμιάτρου κ. Σπήλιου Χαράμη).

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό άκούω !... Είπε φριχτό ! Μά τί να κάνω ; Μπορώ να τόν μισήσω γι' αυτό ;... Όχι !...

Τό μεσημέρι, σαν γύρισε ό άνδρας της για να φάν, έβγαζε όλο τό σπίτι γυρεύοντας τη γυναίκα του, αλλά δέν την είδε πουθενά. Πήγε στο μαγειρείο, μα η φωτιά ήταν σβυσμένη... Της φώναξε, της φώναξε... Μά τίποτα ! Κανείς ! Ρώτησε, τέλος, μια γειτόνισσα και εκείνη του είπε πως από τό χάραμα, πού άπλωσε τά ρούχα, δέν την είχε ξαναείδε.

Ό άνδρας της τότε πήρε να τη βρη στο μέρος πού είχε άπλωσει τά ρούχα της. Μά σαν έφτασε εκεί, έμεινε βουδός. Εβλεπε τη γυναίκα του μαζί με τά ρούχα μαρμαρωμένη !

Ό Άι-Γιάννης την είχε τιμωρήσει.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Παίροντας τέλος θάρος και χάνοντας ψεύτικο κουράγιο, η άτυχη Καικιλία, άνοιξε το φάκελλο και διάβασε τα εξής:

«Επί του πλοίου «Ωραία Άννα»... Σήμερον την 28ην του μηνός Μαργαρίου του έτους 1805, κατά την 3ην απογευματινήν ώραν, στην 32α μοίρα πλάτους και 42α μήκους, έγω ο Έδουάρδος Θόμωσον, ύποπλοίαρχος του πλοίου «Ωραία Άννα», είδοποιήθηκα εκ μέρους του πιλότου Σαμουήλ, ότι απέβησε ο έπιβάτης μας Έδουάρδος Δυβάλ, ο οποίος ήταν γραμμένος στον κατάλογο των έπιβατών υπ' αριθμόν 9.

«Συνδεδεμένος λοιπόν από τον ειρηνέμον πιλότο και από τον Γουλιέλμο Σμιθ, φοιτητή της Ιατρικής, έπληρα στο υπ' αριθ. 5 δωμάτιο, όπου βρήκαμε ένα νεκρό, τον οποίον αναγνωρίσαμε όλοι, ότι ήταν ο αναφερόμενος Έδουάρδος Δυβάλ.

«Ο μάργος Σαμουήλ μου άνακοίνωσε ότι ο Έδουάρδος Δυβάλ έξεψύχθηκε στα χέρια του, στις τρεις το απόγευμα.

«Ο έπιβάτης του πλοίου Γουλιέλμος Σμιθ, φοιτητής της Ιατρικής, ο οποίος περιποιήθηκε τον άδενή και τον εξήτασε νεκρό, άπεφάνθη ότι άπέθανε από έκτακτο πυρετό. Φαίνεται ότι η άδένεια του μετεδόθη από τη Γουαδελούπη, γιατί τα πρώτα συμπτώματα φανερώθηκαν τρεις ημέρες μετά την αναχώρησή του από εκεί.

«Πρός πιστοποίησην του θανάτου του συνετάχθη το παρόν, το οποίον αναγνωσθέν ύπογραφήθηκε εκ μέρους ημών, του ειρηνέμον φοιτητού της Ιατρικής και του αναφερομένου μάργου.

«Ιωάννης Δικενς, πλοίαρχος, Έδουάρδος Θόμωσον, ύποπλοίαρχος, Γουλιέλμος Σμιθ, φοιτητής της Ιατρικής. Ο ηθαλιούχος Σαμουήλ έδήλωσε άγνωστα γραμμάτων και άντι ύπογραφής έβαλε ένα σταυρό».

Η Καικιλία, μόλις έδιάβασε το τρομερό αυτό έγγραφο, άφησε μια διαπεραστική και σπαρακτική κραυγή και έπεσε λιπόθυμη.

Η κραυγή της δυστυχισμένης νέας έφτασε ως το θάλασσο της οίκονόμου, η όποία έστρεψε άνήσυχη να πληροφορηθή τί συμβαίνει.

Βλέποντας τη νέα έσπλωμένη κάτω, την πήρε στην άγκαλιά της και την έφερε στις αισθήσεις της.

Η δυστυχισμένη κόρη δεν μπορούσε να πει τίποτε άλλο. Επανέλαβαν μόνον διαρκώς με ραγισμένη φωνή:

— Νεκρός! Νεκρός! Νεκρός!

Η οίκονόμος έρεψε τότε ένα βλέμμα στο έγγραφο και άμέσως αντίληφθη την τρομερή καταστροφή που έπληττε έτσι ξαφνικά και σκληρά την κυρία της. Όλες τους η έλπίδες για τη μελλοντική τους άγάπη και καλοσύνη σπρινζόνταν άποκλειστικά στον Έδουάρδο.

Τώρα όμως όλα τελείωσαν με μιάν. Ο Έδουάρδος πέθανε, τα χροσφικά τους εκποιήθηκαν, τα μέσα της συντήρησής του εξαντλήθηκαν και δεν τους έμεινε τίποτε, άπληδτως τίποτε.

Η άτυχη Καικιλία έκλαιγε άπαρηγόρητα φθονίζοντας διαρκώς: — Έδουάρδε... Έδουάρδε... Άγαπώ με...

Τέλος η φτωγή νέα σκέφθηκε πως δεν μπορούσε να άρκεσθή στις λίγες και σύντομες εκείνες πληροφορίες για το θάνατο του άγαπημένου της.

Επιθυμούσε να γνωρίση περισσότερες λεπτομέρειες και να μάθι ακόμα με ποιόν τρόπο έφτασε το έγγραφο εκείνο στα χέρια της.

Η δυστυχισμένη νέα, που την έχτυπησε τόσο κατακέφαλα η δυστυχία, άρρέδωλε ακόμα κι' είχε ά-

ποίηση το γεγονός στη δεσποινίδα Καικιλία ντε Μαρουγύ, μετά της οποίας ο άποθανών ήταν άρραβωνιασμένος και για την όποια είχε μιλήσει πολλές φορές στον ηθαλιούχο Σαμουήλ. Η έν λόγω δεσποινίς εύρίσκει κατά πάσαν πιθανότητα στη Γαλλία.

Η Καικιλία είχε την ύπομονή ν' άκούσθι όλες αυτές τις λεπτομέρειες, χωρίς να δείξη κανένα σημάδι ταραχής. Η καρδιά της ήταν συντριμμένη, αλλά τα μάτια της ήταν στεγνά, σαν να είχαν στερέψει τα δάκρυά της.

Το μόνο που ρώτησε ακόμα ήταν το μέρος στο οποίο βρισκόταν ο νεκρός. Ο ύπάλληλος της άπάντησε ότι, όταν ένας έπιβάτης ή ναύτης πεθαίνει μέσα στο πλοίο, δεν μεταφέρεται πουθενά, αλλά εφίγεται μέσα

στη θάλασσα.

Η Καικιλία εύχρίστηκε τον ύπάλληλο κι' έφυγε.

Η πρώτη της φροντίδα μόλις γύρισε στο σπίτι της ήταν ν' άνοιξη το συρτάρι όπου φύλαγε τα γράμματα του Έδουάρδου.

Άρχισε να τα διαβάζι κλαίγοντας πικρά.

— Ω δυστυχισμένη Έδουάρδε! φθονεί. Καλή άνταμωσι! μου γράφεις, αλλά πο;

Άπελπισμένη πειά η Καικιλία άνοιξε μια μέρα τη ντουλάπα της κι' έβγαλε το νυφικό φόρεμά της. Μόλις το αντίκρισε, τα δάκρυά της που είχαν σταματήσει για λίγον καιρό, άρχισαν να ξανατρέχουν όπως πρώτα.

— Επειτα πήρε το φόρεμα στα γόνατά της κι' άφού καταβύθη κάθε δάκρυ της, κάθε σφιδασμά του, κάθε πτυχή του κεντημένου, το σήκωσε σά χέρι της και κοττάζοντας προς τον ούρανό φώναξε με σπαραγμό:

— Έδουάρδε! Έδουάρδε! Περίμενε με!...

Κατόπιν έφρεσε τον πέπλο της και βγήκε έξω με την άπελπισία στην καρδιά...

Επειδή είχε εξαντλήσει

σε πειά όλες τις οικονομίες της, άποφάσισε να πωλήσθι το νυφικό φόρεμά της.

Αν και σπαράζονταν η καρδιά της, έστρεψε στον έμπορο που άγόραζε τα καλλυτηνικά της και ξεδίπλωσε μπροστά στα έκπληκτα μάτια του το θάμα αυτό της εξαγνισμένης, της ύπομονης και της καλαισθησίας, για το όποιο κοπίαζε τόσον καιρό.

Ο έμπορος όμως της εξήγησε ότι δεν θά μπορούσε να διαθέσθι τόσο γρήγορα ένα άξιζο το φόρεμά της και της υπέδειξε μερικά γνωστά του πρόσωπα πολύ πλούσια.

— Έτσι τρέχοντας έδω κι' εκεί η άδυστηχη νέα καταβύθη τέλος να πωλήσθι την έσομένην το νυφικό φόρεμά της σε κάποιον πρίγκιπα.

Μόλις έπληρε τα γράμματα, η Καικιλία, πλήρως στη σπιντονοκοιμή της, το νοίκι ως το τέλος του μηνός και της άνήγγειλε ότι σκέπαι να άναχωρήσθι την άλλη μέρα.

— Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε. Έκλαιγε φθονίζοντας το όνομα του λατρευτού της Έδουάρδου.

Την άλλη μέρα, τέλος, η δυστυχισμένη νέα άφησε το σπίτι της κι' έξαφανίστηκε.

Οι γνωστοί της, μόλις έμαθαν την ξαφνική άναχώρησή της παραξενεύτηκαν και διετύπωσαν διάφορες υποθέσεις σχετικώς. Άλλά, όπως συμβαίνει πάντα, σιγά-σιγά την έζήτησαν και δεν μιλούσαν πειά καθόλου γι' αυτή...

Η ΔΥΣΤΟΚΟΝΙΑ

Τρεις μήνες ύστερα από τα γεγονότα που δηγήθήκαμε παραπάνω, η «Ωραία Άννα», το γινστό μας πειά πλοίο, έπλεε προς τα νησιά των Άντιλλών.

Εχε ξεκινήσει από δεκαεπτάσρων ημερών από το Λονδίνο φορτωμένη με έμπορεύματα και διευθυνόταν προς τη Γουαδελούπη.

Κατά τις πέντε το απόγευμα, ενώ το πλοίο προχωρούσε, ο παρατηρητής ναύτης έβγαλε μια δυνατή φωνή που έφτανσε και πλήρωμα και έπιβάτες:

— Στεργή!

Στη φωνή που άκούστηκε σ' όλο το πλοίο, οι ταξιδιώτες έσπευσαν ν' άνεθούν στο κατώτερο.

Μεταξύ αυτών ήταν και μια κοπέλα είκοσι ως είκοσιδύο χρόνων, πολύ λυπημένη, με και εξαιρετικά όμορφη. Η νέα αυτή προσώωση προς τον ηθαλιούχο, ο οποίος άποκαλύφθηκε μπρος της με σέβασμό.

— Άκουσα να φωνάζουν «Στεργή!» Άλήθεια, καλέ μου Σαμουήλ, τον ρώτησε.

— Ναι, δεσποινίς Καικιλία, της άπάντησε εκείνος.

— Και πού είμαστε λοιπόν;

— Στάς νήσους Άζόρες!

(Άκολουθεί).

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΧΤΩ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕΣΤΡΕΜ

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν προς κυρία Λεμαίρ:

«Τι μαθαίνω, αγαπητή μου!... Εί-σθε χήρα;... Και δεν μου το άναγγείλατε; Γιατί; Έπρεπε να το μάθω από άλλους; Μαργαρίτα!... Πώς δεν μου το εγγράφατε τόσον καιρό; Θά ήθελα να έλθω άμέσως στο Άνζερ και να σας ιδώ. Δυστυχώς είμαι ύποχρεωμένος να μείνω ακόμα στο Παρίσι. Γράφετέ μου όμως εν τώ μεταξύ. Μαργαρίτα!... Μή νομίζετε ότι σας έζήτησα σε όλο αυτό το διάστημα που δεν σας έδα... Δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια σας έσκεπτόμουν διαρκώς... Γιατί... γιατί δεν θελήσατε να πάρετε έμένα... Γιατί προτιμήσατε τον Ιάκωβο... Επειδή τον ήθελα οι γονείς σας; Και όμως, ξέρεω... Δεν είσαστε εύτυχημένη μαζί του, Μαργαρίτα! Είθεε όμως τώρα έλευθερη και είμαι έλευθερός... Και σας άγαπώ πάντα... Άκούστε; Πάντα! Περιμένω άπάντησή σας. Θά προσμένω πάντα τον ταχυδρομό με άγωνία...»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν στην κυρία Λεμαίρ:

«Δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να διαβάζω και να φιλώ το γράμμα σας, σαν να είμαι κανέναν νεαρό έρωτευμένο. Τα λόγια σας μου ξαναδίνουν τα νεύρα μου, τη ζωή μου, τη χαρά μου... Διαβάζοντάς τα, νομίζω ότι άκούω πάλι την μελωδική σας φωνή, ότι βλέπω το ώραίο σας στόμα, ότι θάμαινα μάτια σας!... Ω, βέβαια δεν είπα δυνατόν παρά να είσθε πάντα ώραία!... Μαργαρίτα, καμιά γυναίκα από όλες γνώρισα στη ζωή μου δεν είχε την όμορφιά σας! Δεν μπορώ πειά πάντων να λησμονήσω την εμφάνισή σας ένα βράδυ στο χορό της Ιταλικής Προσέδαις. Είσαστε ιδανική και αθέρια σαν νεράδα εκείνο το βράδυ, μέσα στο κάναστρο φ-

ρεμά σας. Καθώς χορεύατε, μοιάζατε σαν άγγελος που φτερουγίζει! Όλοι σας κύταζαν με θαυμασμό! Κι' εγώ ήλθνα... Ήσουν όμως και περήφανος, γιατί ήξερα πως μ' άγαπούσατε. Έτσι, τουλάχιστον πίστευα τότε... Μά έξαφνα, τί κεραυνός για μένα. Η είδησις των άρραβόνων σας! Λίγες έλειψε ν' άυτοκτονήσω τότε, Μαργαρίτα! Συγγνώμην, άν σας ύπενθυμίζω το παρελθόν... Πρέπει να τα ξεχάσω όλα τώρα... Πρέπει να είμαι τρισευτυχισμένος... Ω, πότε θά σας ιδώ! Είρεστε τί σκέφθηκαν; Επειδή εγώ ακόμα δεν μπορώ να έλθω εκεί, δεν έρχεσθε σεις έδω... Συγγνώμην για την άξιώσή μου αυτή, άλλ' τρελλός από τη λαχτάρα να σας ζανθώ... Είλατε, Μαργαρίτα, είλατε!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπημένε μου! Θά έλθω, θά έλθω, ναί... Άλλ' όχι αυτή την έβδομάδα... Πρέπει να έτοιμαστώ πρώτα... Είμαι τόσο εύτυχημένη κι' εγώ!... Επειτα από τόσα βάσανα, ο Θεός μου έσφύλαττε μια τέτοια εύτυχία!... Ω, φίλε μου, πιστέ, μοναδικέ, άφοσιωμένε!... Πόσο σ' άγαπώ!... Συγχωρέσε με για τα περασμένα! Δεν ήξερα ότι μ' άγαπούσατε τόσο! Συγχωρέσε με για το κακό που σου έκανα. Τ' πλήρωσα άρκια έ, άνοιχα σου! Υπέφερα τόσο! Μά όχι! Τώρα δεν πρέπει πειά να έχω παράπονα εναντίον της τύχης μου... Πρέπει να είμαι εύτυχημένη, τρισευτυχισμένη!... Ω, βέβαια, το θυμάμαι και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν στην κυρία Λεμαίρ:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν στην κυρία Λεμαίρ:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν στην κυρία Λεμαίρ:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή του κυρίου Ντυμόν στην κυρία Λεμαίρ:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Αγαπητέ Λουδοβίκε. Τι έκπληξις για μένα το γράμμα σας! Άλήθεια, με θυμάστε πάντα και με άγαπάτε; Είμαι τόσο συγκινημένη γι' αυτό! Δεν μπορώ να πιστέψω ότι δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια πέρασαν, και κι' εγώ εκείνο το βράδυ του χορού... Μου είχατε δώσει τα πρώτα άνθη σου. Ένα μπουκατάκι μενεζέδες! Μόνο, Έννα... Δεν είπα πειά τόσο λεπτή η νεράδα σου... Ο άγγελος σου δεν είχε πειά τόσο έλαφρό ωςτε να φτερουγίσει! Μά σ' άγαπώ με την ίδια άγάπη... Ω, και περισσότερο άκόμη. Ω, πότε θά βρεθώ κοντά σου!»

μετά τόσα χρόνια! Περιμένε με στον σταθμό, κατά τις έφτά το βράδυ. Τώρα που σου γράφω είπα άκριβώς η ώρα έφτά. Μεθαύριο τέτοια ώρα θά είμαι κοντά σου. Στην Ιταλία! Μαζύ σου!... Τί όνειρο! Ρωτάς αν έλθω; Μά είμαι ένθουσιασμένη! Θά ξαναρχίσω μια νέα ζωή μαζί σου!... Λοιπόν, καλή άνταμωσι, άγάπη μου! «Ω, κι' εγώ δεν ζητώ τώρα τίποτε άλλο από το Θεό, παρά να περνούν γρήγορα η ώρα... Έπειτα, όταν θά είμαι μαζί σου, θά ήθελα ο χρόνος να σταματήσθι το δρόμο μου... Θυμάμαι τους στίχους του Λαμαρτίνου που τόσο μάς άρεσαν:

«Δίπλωσε χροόνε δίπλωσε, τάνούρα (στα φτερά σου!)

«Ωρες γλυκειές, μη φεύγετε, στα (θήτε μια στιγμή!...»

Επιστολή της κυρίας Λεμαίρ στον κύριο Ντυμόν:

«Μαργαρίτα μου, αγαπημένη μου! Είμαι τρελλός από άνησυγία! Τί συμβαίνει; Τί συμβαίνει; Σε περιμένω στο σταθμό την ώρα που μου είπες... Γιατί δεν ήρθες; Γιατί δεν με είδοποίησες ότι δεν θά έρθης; Τι έπαθες, Μαργαρίτα; Θά περμένω ακόμα λίγες μέρες και αν δεν έρθης πάλι, τότε θά έρθω εγώ εκεί, να ιδώ τί συμβαίνει... Μου έγραψες ότι έρχεσαι... ότι θά έφουγες προγής... Λοιπόν, γιατί δεν έρθες; Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν σου συμβαίνει τίποτε δυσάρεστο... Ί-

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

... (Ακολουθεί)

δίπλα σου, μα εσύ δεν με γνώρισες! Ναι... Τα δεκαπέντε χρόνια που πέρασαν, με άλλαξαν έντελώς. Ήσουν τρελλή να έλπίσω σε μια νέα εύτυχία... Έσύ δεν άλλαξες καθόλου σχεδόν... Σε γνώρισα άμέσως. Άλλ' εγώ... Ω, καλύτερα να μ' έμεινε! Μην έρθης... Θά φύγω και απ' έδω. Δεν θά σου πω πού θά πάγω... Μόνο θέλω να με θυμάσαι κάποτε, έτσι, σαν μια πεθαμένη...»

ΟΦΕΙΛΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΛΑΤΕ

— Ν' άκούς πολλά, να μιλάς λίγο και να μ' άποκρίνεται ποτέ.

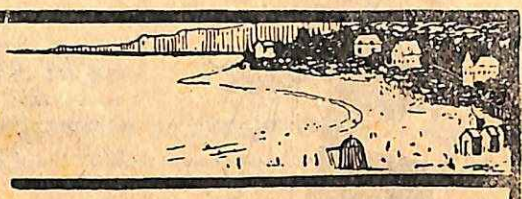
— Να έχης φυσικό ύψος και να διατυπώνης καθαρά τις ιδέες σου...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΞΑΝΑΝΕΙΩΝΕΙ...

ΤΟΥ GILBERT DORÉ

Ήταν μία αὐγουστιάτικη βραδυά. Ἡ σελήνη μόλις εἶχε ἀνατείλει, ὁ ἀνεμὸς εἶχε πέσει κι' ἡ θάλασσα φιλοσόφει ἀπαλά κοντὰ στὴν ἐξοχική ε-
παυλὶ.

Ὁ κύριος Παῦλος ντὲ Σαρτρὲν, χή-
ρος ἀπὸ δύο χρόνια, καθόταν μόνος
κοντὰ στὸ παρθέριο, μέσα στὴ με-
λαγχολική σιωπὴ τοῦ δωματίου του,
καὶ ἀνάπνευε τὴν ἐσπερινή αὐρὰ κα-
τὰ ἀπ' τὸ σεληνόφωρος ποῦ τοῦ ἔφερνε
τόσες ἀναμνήσεις, γλυκεῖες καὶ θλι-
βερές.

Ἐξάφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε σιγά-σιγά
καὶ τὸ θεῶμα μίας φούδας ζῦπνης
τὸν κόμητα ἀπ' τὴς οὐνεροπολίτσας
του. Ἦταν ἡ Βαλεντίνη Βερσέ, ἡ
παιδαγωγὸς τῶν παιδιῶν του.

— Κοιμούνται τὰ παιδιά; τὴ ρώ-
τησε ὁ κύριος, ἀπὸ τὴ χαριετήσε.
— Μάλιστα. Μόνο ἡ Μαργαρίττ
ἐκλαψε λιγάκι πρὶν ἀποκοιμηθῇ, ἀπο-
κριθῆκε ἡ Βαλεντίνη.

— Ἡ καὶ μὲν ἡ μικροῦλά!...
— Μὴ νομίζετε ὅμως πὺν τὴ μά-
λωσα γι' αὐτὸ... Τῆς φέρομαι πάντα
με τρυφερότητα κι' αὐτὸ τὴν εὐχαρι-
στεῖ. Κοιμήθηκε κρατώντας με ἀπ'
τὸ χέρι...

— Ὡ, ἡ περιποίησὶς σας, ποῦ
εἶνε πραγματικὰ μητρικὴ, μὲ κάνουν
νὰ μὴ βροῖκα λόγια νὰ σας εὐχαρι-
στήσω... Φοβοῦμαι πολὺ, ξέρετε, νὰ
παράδωκω τὰ παιδιά μου σὲ μιὰ ξένη
γυναῖκα... Ἡ μητέρα τους τ' ἀγα-
ποῦσε τόσο... Ἐσεῖς, δεσποινίς, κα-
τορθώσατε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε
περίφρα. χωρὶς ὅμως νὰ πῶσιν νὰ
τὴ θυμούνται τὰ καὶ μὲν...

— Προσπαθῶ νὰ τοὺς τὴ θυμίζω
πάντα καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇ-
τε, κύριε, πόσο ζωηρὰ θυμάται τὴ
μητέρα της ἡ Μαργαρίττ, ἀν καὶ δὲν
εἶνε ἀκόμα παρὰ πέντε χρόνων...

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω! ἀπάντησε ὁ
κύριος ἀναστενάζοντας βαθεῖα.

— Συγχωρεῖστε με πὺν σὰς λύπη-
σα ἀναφέροντας ἐκείνην, ἡ ὁποία δὲν
ὕπαρχε πειὰ στὴ ζωὴ καὶ τὴν ὁποία
δὲν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσω.

— Μὴ στενοχωρεῖστε γι' αὐτὸ...
Θὰ τὴν ἐκτιμῶσατε ὅμως πολὺ, δε-
σποινίς, ἀν τὴ γνωρίζετε... Ἦταν
γλυκεῖα, σοβαρὴ, μελαγχολικὴ καὶ
ἀγαποῦσε πολὺ τὴ μουσική, ὅπως ἔ-
σει... Ἐπίσης εἶχε, ὅπως κι' ἐσεῖς,
ὡραῖο βάδισμα, φωνὴ λίγη ἀδύνατη,
ἀλλὰ πολὺ γλυκεῖα...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν, ὅταν
ὡραία, πιστεύω.

— Πολὺ ὡραία. Περισσότερο ἀπὸ
ὡραία. Ἀ, δεσποινίς! Πρὸ ὀλίγου εἶ-
χατε φοβηθῇ μήπως ἀνανεώσατε τὴ
λύπη μου, θυμίζοντάς μου τὴ λατρεῖ-
τά ἐκείνη ὑπαρξί... Μάθετε ὅμως πὺν
τὸ νὰ μιλάω γιὰ ἐκείνη μαζὺ σας, ἀπο-
τελεῖ γιὰ μένα μιὰ γλυκύτητα χαρὰ
ποῦ με ἀνακουφίζει καὶ μὲ παρηγορεῖ.

Ἡ Βαλεντίνη περπατοῦσε προσε-
χτικὰ τὸν κύριον ποῦ εἶχε συγχι-
θεῖ πολὺ, καθὼς μιλοῦσε.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἄς μιλήσωμε
λοιπὸν γιὰ κείνη, τοῦ εἶπε χαριτω-
μένα καὶ κάθισε.

— Εὐχαριστῶ. Εἰστε πολὺ νέα, δε-
σποινίς;

— Εἰκοσιπέντε χρόνων!

— Ἀ! εἶπε ἀναστενάζοντας. Κι'
ἐκείνη εἰκοσιπέντε χρόνων ἦταν...
Δὲν ξέρετε πόσο τῆς μοιάζετε... Ἐ-
χετε τὴν ἴδια μελαγχολία ποῦ εἶχε
ἐκείνη...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

— Ἡ κυρία ντὲ Σαρτρὲν ὅμως ἦ-
ταν εὐτυχισμένη, ἐνῶ ἡ δική μου ἦ-
ταν μελαγχολία προσχετὰ ἀπὸ τὰ βάτα-
να τῆς ζωῆς...

πάντων εἶμαι μόνος, κατάνοος!...

— Ναι, ἀλλὰ οἱ φίλοι σας;

— Αὐτοί, ἀφοῦ μοῦ ἀπηύθυναν τὴς
συνηθισμένες παρηγορητικὲς φράσεις,
ἐξανέστησαν τὴν ὥρην τῆς διασκέδα-
σεως των... Χωρὶς ἐσᾶς, δεσποινίς
Βαλεντίνη, δὲν θάχα μὲ ποῖαν νὰ μι-
λήσω...

— Γνωρίζετε πόση εἶνε ἡ ἀφροσύ-
νῃς μου ἀπέναντί σας...

— Μόνο ἀφροσύνῃς; Ἐγὼ ἤλπιζα
καὶ λίγη φιλία!

— Γνωρίζετε καλὰ, κύριε κύριε, ὅ-
τι φιλία καὶ ἀφροσύνῃς εἶνε συνώνυ-
μα...

— Ναι, ἀλλὰ οἱ φίλοι σας;

— Αὐτοί, ἀφοῦ μοῦ ἀπηύθυναν τὴς
συνηθισμένες παρηγορητικὲς φράσεις,
ἐξανέστησαν τὴν ὥρην τῆς διασκέδα-
σεως των... Χωρὶς ἐσᾶς, δεσποινίς
Βαλεντίνη, δὲν θάχα μὲ ποῖαν νὰ μι-
λήσω...

— Γνωρίζετε πόση εἶνε ἡ ἀφροσύ-
νῃς μου ἀπέναντί σας...

— Μόνο ἀφροσύνῃς; Ἐγὼ ἤλπιζα
καὶ λίγη φιλία!

— Γνωρίζετε καλὰ, κύριε κύριε, ὅ-
τι φιλία καὶ ἀφροσύνῃς εἶνε συνώνυ-
μα...

— Ναι, ἀλλὰ οἱ φίλοι σας;

— Αὐτοί, ἀφοῦ μοῦ ἀπηύθυναν τὴς
συνηθισμένες παρηγορητικὲς φράσεις,
ἐξανέστησαν τὴν ὥρην τῆς διασκέδα-
σεως των... Χωρὶς ἐσᾶς, δεσποινίς
Βαλεντίνη, δὲν θάχα μὲ ποῖαν νὰ μι-
λήσω...

— Γνωρίζετε πόση εἶνε ἡ ἀφροσύ-
νῃς μου ἀπέναντί σας...

— Μόνο ἀφροσύνῃς; Ἐγὼ ἤλπιζα
καὶ λίγη φιλία!

— Γνωρίζετε καλὰ, κύριε κύριε, ὅ-
τι φιλία καὶ ἀφροσύνῃς εἶνε συνώνυ-
μα...

— Ναι, ἀλλὰ οἱ φίλοι σας;

— Αὐτοί, ἀφοῦ μοῦ ἀπηύθυναν τὴς
συνηθισμένες παρηγορητικὲς φράσεις,
ἐξανέστησαν τὴν ὥρην τῆς διασκέδα-
σεως των... Χωρὶς ἐσᾶς, δεσποινίς
Βαλεντίνη, δὲν θάχα μὲ ποῖαν νὰ μι-
λήσω...

— Γνωρίζετε πόση εἶνε ἡ ἀφροσύ-
νῃς μου ἀπέναντί σας...

— Μόνο ἀφροσύνῃς; Ἐγὼ ἤλπιζα
καὶ λίγη φιλία!

— Γνωρίζετε καλὰ, κύριε κύριε, ὅ-
τι φιλία καὶ ἀφροσύνῃς εἶνε συνώνυ-
μα...

— Ναι, ἀλλὰ οἱ φίλοι σας;

— Αὐτοί, ἀφοῦ μοῦ ἀπηύθυναν τὴς
συνηθισμένες παρηγορητικὲς φράσεις,
ἐξανέστησαν τὴν ὥρην τῆς διασκέδα-
σεως των... Χωρὶς ἐσᾶς, δεσποινίς
Βαλεντίνη, δὲν θάχα μὲ ποῖαν νὰ μι-
λήσω...

— Γνωρίζετε πόση εἶνε ἡ ἀφροσύ-
νῃς μου ἀπέναντί σας...

— Μόνο ἀφροσύνῃς; Ἐγὼ ἤλπιζα
καὶ λίγη φιλία!

ταί, μετριάζεται, σβύνει μόνη της, ὅ-
ταν γεννηθῇ στὴν καρδίᾳ ἕνα ἄλλο
αἶσθημα δυνατότερον...

— Ὡ, μὴ ἐπιτρέψετε, νὰ μὴ συμ-
φωνήσω μαζὺ σας ἀπὸ τὸ σημεῖο.
Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴς φύσεως ἐκείνης
ποῦ δὲν μποροῦν νὰ δοκιμάσουν ἄλλο
αἶσθημα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φιλία.

— Ναι, ἀλλ' ὅταν θὰ παντρευθῆτε,
δεσποινίς Βαλεντίνη...

— Δὲν θὰ παντρευθῶ ποτέ, κύριε
κύριε...

— Γιατί;

— Εἶμαι φτωχιά!

— Εἰστε τόσο ὡραία ὅμως!

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀκλόνητη.

— Μὴν ἐπιμένετε... Τὸ γάμο μπο-
ρεῖτε νὰ τὸν ἀποφύγετε, ἀλλὰ τὸν
ἐρωτά;...

— Ὁ ἔρωας, ἀν καὶ δὲν τὸν ἐδο-
κίμασα, ξέρω ὅτι δημιουργεῖ ὅλες τὴς
Ολφίσεις... Ἀγαπᾶς, σ' ἀγαποῦν, εἶ-
σαι εὐτυχισμένος... Ἐπειτα σὲ λη-
σμονοῦν, σὲ ἐξαπατοῦν, σὲ ἐγκατα-
λείπουν... Πεθάνεις στὸ τέλος δυστυ-
χημένος...

— Ἀλλοίμονο! φώναξε ὁ κύριος
σχεπάζοντας τὸ κεφάλι με τὰ γέ-
νια του.

— Συγχωρεῖστε με, τοῦ εἶπε ἡ Βα-
λεντίνη, ποῦ σκηώθηκε στὸ μεταξὺ
καὶ πῆγε κοντὰ του.

— Τί μοῦ κάνετε γιὰ νὰ σὰς συγ-
χωρήσω;

— Σὰς ἐλύθηρα!

— Ὁχι, μὲ ξαναφέρατε ἀπλοῦ-
στα στὴν πραγματικότητα. Εἶχα
λημονήσει πρὸ ὀλίγου τὴ χρεῖά μου
καὶ οὐνεροπολοῦσα. Ἀς εἶνε ὅμως...
Θέλω νὰ παραμένετε φίλη μου, γιὰτὴ
ἡ φιλία σας μοῦ εἶνε ἀνεκτίμητη...

Κανένας ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἀ-
ναπληρώσῃ κοντὰ μου. Ἐγὼ μεγα-
λώσει κάτω ἀπὸ τὴς ὁποιεῖς μιὰς
στοργικῆς μητέρας. Ἐπειτα παντρε-
τήκα νέος καὶ ἐξανέστηκα στὸ γάμο
ὅλη τὴν μητρική αἰσθηματικότητα...

Γι' αὐτὸ, τώρα ποῦ ἔχασα τὴ γυναί-
κα μου, μοῦ φαίνεται πὺν εἶμαι δύο
φορὲς ὁρφανός...

— Πόσο συναισθημοναί! τὴ θέσι σας!
τοῦ εἶπε με ὀλίγη ἡ δεσποινίς Βερσέ.

— Μὴν παντρευθῆτε, ἔχετε δικαίω-
μα. Στὸ γάμο σας ἴσως δυστυχίσετε, ἐνῶ
κοντὰ μου ὅστος εὐτυχισμένη...

— Βέβαια. Καὶ τώρα εἶμαι εὐτυ-
χημένη...

— Ὡ, ὑποσχέθηκε μου πὺν δὲν θὰ
μ' ἀφήσετε, πὺν δὲν θ' ἀφήσετε τὰ
παιδιά...

— Ποτέ!

— Εἰστε ἀνεκτίμητη, τῆς εἶπε ὁ
κύριος φιλώντας τὸ χέρι της. Περίε-
ργο ὅμως... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοιάζε-
τε μὲ τὴν...

— Μὲ ποιά;

— Μὲ... τὴ γυναῖκά μου! Ναι,
τὰ μαλλιά σας εἶνε ἐνῶθὰ σὰν τὰ δι-
κά της... Τὸ ἴδιο γλαυκὸ πρόσωπο,

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

τὰ ἴδια μεγάλα γλυκὰ μάτια... Μόνο
τὸ χτένισμα διαφέρει...

— Θέλετε; ρώτησε ἡ Βαλεντίνη,
φέρνοντας τὸ χέρι της στὸ κεφάλι.

— Ὡ, θὰ τὸ κάνετε, θὰ ικανοποιή-
σετε τὴν ἰδιοτροπία μου...

— Εὐχαρίστως, εἶπε ἐκείνη κι' ἔ-
βγαλε τὴ χτένα της, ἀφίνοντας τὴς
χοντρές ξανθὲς πλεξούδες της νὰ πέ-
σουν στὴς πλάτες.

— Ὡ, εἶπε σταθερῶς!

— Μά...

Κάθε βράδυ ἡ γυναῖκα μου μέσα
σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα ἔβρινε τὰ μαλλιά
της ὅπως ἐσεῖς... Μοῦ ἄρεσε πολὺ
νὰ τὴ βλέπω ἔτσι, με τὴν κόμη ριγ-
μένη πρὸς τὰ πίσω. Μερικὲς φορὲς ἔ-
παίξε πιάνο καὶ μέναμε οἱ δύο μα-
ζὲς, ὁμιλοῦμενες ὅρες, οὐνεροπολῶντες
μέσα στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας...

Ἡ Βαλεντίνη πῆγε τότε καὶ κά-
θησε στὸ πιάνο μ' ἕνα βλέμμα ἐρωτη-
ματικόν.

— Μαντέψατε κιόλας τὴν ἐπιθυμία
μου; τῆς εἶπε ἐκείνος.

— Τί θέλετε νὰ παίξω;

— Τραγουδοῦστε καλύτερα!

— Μὲ φῶς;

— Φέγγει ἡ σελήνη καὶ τὸ φῶς
πέφτει ἀπάνω σας... Φτάνει αὐτό...

Ἡ Βαλεντίνη ἄρχισε τότε νὰ τρα-
γουδᾷ με γλυκεῖα καὶ μελωδική φω-
νὴ μὲ παθητικὴ συμφωνία τοῦ Σοῦ-
μαν. Ὁ κύριος εἶχε σηκωθεί συγχι-
νημένος κι' εἶχε ἀκουμπήσει στὸ πι-
άνο, στὸ πλάι τῆς Βαλεντίνης ποῦ τὴν
ἐχούσανε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Μό-
λις τελείωσε τὸ τραγούδι, τὸν κατέ-
λαβε μιὰ ἀνεξήγητὴ ζέση καὶ χωρὶς
νὰ τὸ θέλῃ, ἀγκάλιασε κλαίοντας τὴ
νέα καὶ τὴ φίλησε.

— Κύριε κύριε! τοῦ φώναξε ἡ Βα-
λεντίνη σηκωνομένη ἀπὸτομα.

— Ὡ, συγγνώμην! ψιθύρισε ἐκεῖ-
νος ὁπισθοχωρώντας μὲ ἀκάνονιστα
βήματα. Συγχωρεῖστε με, δεσποινίς.
Ἡ ὑπερβολικὴ μου λύπη καὶ χρεῖα
μὲ ἔκαναν νὰ παραφροσθῶ... Νόμι-
μὸς ἔβλεπα ἐκείνην, πὺν ἄκουγα τὸ
τραγούδι ἐκείνην... Στιγμὲς παραφο-
ρῆνης, παραλογισμοῦ, εὐτυχίας... Μὴ
συγχωρεῖτε λοιπόν;

— Σὰς συγχωρῶ, τοῦ ἀποκρίθηκα
ἡ νέα ἡσυχά.

— Ὁμολογῶ πάντα φίλοι; ἐξακολου-
θεῖ ὁ κύριος χαμηλόφωνα.

— Ναι. Ἀλλὰ ἐννοεῖτε, κύριε κύ-
ριε, ὅτι θὰ ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω αὐ-
τὸ τὸ σπίτι, ἀν ξαναγίνουν παρόμοι-
α σκηνές.

— Δὲν θὰ ξαναγίνουν... σὰς τὸ ὑ-
πόσχομαι... Ἡ μάλλον θὰ ξαναγίνου-
ν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ χεῖτε φόβο πείας. Για-
τί... Βαλεντίνη, ἀν θέλῃς κι' ἐ-
σύ... σ' ἕνα μῆνα... κάνουμε τοὺς
γάμους μας...

— Ὡ, ὑποσχέθηκε μου πὺν δὲν θὰ
μ' ἀφήσετε, πὺν δὲν θ' ἀφήσετε τὰ
παιδιά...

— Ποτέ!

— Εἰστε ἀνεκτίμητη, τῆς εἶπε ὁ
κύριος φιλώντας τὸ χέρι της. Περίε-
ργο ὅμως... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μοιάζε-
τε μὲ τὴν...

— Μὲ ποιά;

— Μ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΗΡΩΪΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μια ζωή που αρχίζει με τους αιώνιους αιώνες. Η νεαρά άριστοκράτισ με τα ξεχωριστά χαρίσματα. Ο γάμος της Δελφίνης με το μαρκήσιο ντε Γκυστίν. Τα πρώτα σύννεφα... Η Γαλλική Έπανάσταση αρχίζει. Μια δραματική διήγη. Για να σώσει τον πεθερό της. Η γυναίκες του λαού κλαίει... Η μαρτυρία του τρομερού Φουκιέ-Ταινίλ. Σκηνές αγριότητας μπρος στο Έπαναστατικό Δικαστήριο, κ.τ.λ.

Η μαρκησία ντε Γκυστίν

Η Λουίζα Έλεονώρα-Μελανία-Δελφίνη ντε Σαμπράν γεννήθηκε στο Παρίσι στις 18 Μαρτίου 1770. Θυμάστε κανείς ότι μια καλή νεράιδα είχε παρασταθεί στη γέννησή της, ή οποία την είχε προκρίσει με τα πόδια ζήλευτα χαρίσματα και της είχε δώσει τα μεγαλύτερα αγαθά του κόσμου. «Όλα τα είχε η νεαρή άριστοκράτισ: Άντρε σε μια ένδοξη, ευγενή και πλούσια οικογένεια της Προβηγκίας και ήταν ωραιότατη, χαριτωμένη και ευπρόσδεκτη. Όλα αυτά προμήνυαν μια ζωή ευτυχισμένη κι ανέσπελη.

Πράγματι δε η νεότης της υπήρξε ευτυχισμένη. Σε ηλικία δεκάξι χρόνων παντρεύτηκε το νεαρό μαρκήσιο ντε Γκυστίν, γιο του περιφημού στρατηγού και αξιωματικού κι αυτόν με λαμπρό μέλλον, ο οποίος μόλις τότε είχε βγει από τη στρατιωτική σχολή. Έπειτα από λίγον καιρό, η ευτυχία έφτασε στο κατακόρυφο με τη γέννηση ενός γιου.

Μα ήδη προετοιμαζόντουσαν τα μεγάλα γεγονότα, που έμελλαν ν' αναταράξουν ολόκληρη τη Γαλλία. Η τρομερή επανάσταση, η οποία έμελλε να έχει για την οικογένεια ντε Γκυστίν τις πιο δεινρές συνέπειες, ήταν έτοιμη να ξεσπάσει.

Πολλοί άριστοκράτες κίλησε, βλέποντας τον πολιτικό ορίζοντα να βολώνη και τους επαναστάτες να κατακυβερνούν διαρκώς έδαφος, είχαν κρίνει φρόνιμο να ζητήσουν καταφύγιο στο εξωτερικό. Έπανευλημένοι ο ντε Γκυστίν είχε προτείνει στη σύζυγό του να μεταναστεύσει κι αυτή. Ήθελε όμως με κανένα τρόπο δεν θέλησε να εγκαταλείψει την πατρίδα της, ούτε στις πιο κρίσιμες στιγμές.

Έξ' άλλου, όπως συνέβη και με πολλούς άλλους άριστοκράτες, οι ντε Γκυστίν, πατέρα και γιός, είχαν κληρονομήσει στην αρχή ύπερ της επαναστάσεως και την είχαν χειριστεί ως την αλήθεια μιας καινούργιας περιόδου ευτυχίας και δικαιοσύνης. Ποτισμένοι με τα φιλοσοφικά δόγματα του 18ου αιώνα, ήταν γεμάτοι αισιοδοξία για το μέλλον. Ο στρατηγός ντε Γκυστίν μάλιστα δεν συλλογίζονταν παρά να εκπέσει με γενναίως την καλή του και να υπερασπίσει στα πεδία των μαχών την πατρίδα του που κινδύνευε. Γι' αυτό και η νεαρή κ. ντε Γκυστίν είχε θεωρήσει τιμή της να συμμετάσχει τις τύχες—καλές ή κακές, αδιάφορο—της οικογενείας αυτής, ή οποία είχε γίνει δική της.

Έν τω μεταξύ τα γεγονότα διεξάγοντο με καταπληκτική ταχύτητα. Η φυλακή είχαν γεμίσει από

υπόπτους στο νέο καθεστώς, ή λαίμητμος έκθε άδιάκοπα κεφάλια άριστοκρατών, στημένη σε μια από τις κεντρικότερες πλατείες του Παρισιού και ή νέα γυναίκα έβλεπε να εκτυλίσσονται κλημερινώς μπροστά της ή πιο άμυαλές σκηνές.

Μα δεν έπέρασε πολύς καιρός και είχτηκε κι ή ίδια άπορροπα στη μέση των πιο δραματικών περιπετειών.

Κατά τον Ιούνιο του 1793, δηλαδή την εποχή που ή τρομοκρατία όργιαζε, θέλοντας πειά ν' αποηλάση το παιδί της, αποσύρθηκε μόνη της σ' ένα μικρό χωριό της Νορμανδίας. Ο σύζυγός της, νεαρός μαρκήσιος ντε Γκυστίν, είχε μείνει στο Παρίσι, ενώ ο πεθερός της, επί κεφαλής ενός σώματος στρατού, πολεμούσε γενναία

οικογενείας της. Με σπαράγμα της μητρικής της ψυχής έμπιστευθηκε το παιδάκι της σε μια άρρωστη της υπηρέτρια, και, χωρίς να ενδιαφέρεται καθόλου για τους κινδύνους στους οποίους θα έθετε, έφτασε στο Παρίσι ακριβώς την ημέρα που θα γινόταν ή δίκη του πεθερού της.

Ο στρατηγός ντε Γκυστίν, κατηγορούμενος επί εσχάτη προδοσία, παρουσιάστηκε στο Έπαναστατικό Δικαστήριο, με τη βεβαιότητα πως ήταν χαμένος. Μόλις όμως είδε τη νύφη του, ή οποία έρχόταν για να τον βοηθήσει, μια λάμψη έλπίδος πέρασε από τα μάτια του.

Πράγματι δε ή νεότης, ή όμορφη και ή γλυκύτης της κ. ντε Γκυστίν

την τρομοκρατίσουν. Έβαλαν διάφορα όργανά τους στην είσοδο του δικαστηρίου, οι οποίοι την άπεδοκίμαζαν και την άπειλούσαν κάθε φορά που τολμούσε να παρουσιαστεί σ' αυτό. Μα τίποτε δεν αποθάρρυνε τη νέα γυναίκα. Σε κάθε συνάντησι βρισκόταν παρούσα, καθισμένη μπρος στα πόδια του πεθερού της, κι' αυτό έφτανε για να τρυφεράνη την καρδιά και των πιο άστυγρών ακόμα δικαστών.

Μα ο ζήλος της και ή άφοσίωσις της προς τον πετέρα του συζύγου της δεν περιοριζόταν μόνο σ' αυτό. Τις ώρες που το δικαστήριο δεν λειτουργούσε, τις χρησιμοποιούσε για να έπισκέπτεται κρυφά τους δικαστές και να τους έκλιπαρη για τον πεθερό της. Ένας φίλος του συζύγου της, μεταμφιεσμένος σε επαναστάτη, τον συνόδευε στις έπισκέψεις του αυτές.

Σε μια από τις τελευταίες συναντήσεις του Έπαναστατικού Δικαστηρίου, ή κ. ντε Γκυστίν με μια ματιά της μόνο, μια ματιά γεμάτη πόνο και όδυν, έκανε όλες τις γυναίκες του λαού που παρακολουθούσαν τη δίκη να κλάψουν. Έξοργισμένος τότε από τις εκδηλώσεις αυτές της συμπάθειας, ο τρομερός δημόσιος κατηγορός Φουκιέ-Ταινίλ, φοβήθηκε μήπως ή υπόθεσι πάρη εύνοική τροπή για τον κατηγορούμενο. Έπρεπε λοιπόν με κάθε τρόπο να βγί απ' τη μέση ή γυναίκα αυτή, ή οποία προκαλούσε τόσες συμπάθειες. Άμέσως τότε είδοποίησε τους τρομοκράτες που περιέμεναν στην είσοδο του Έπαναστατικού Δικαστηρίου να είναι έτοιμοι...

Έτσι, όταν σε λίγο ή κυρία ντε Γκυστίν βγήκε από το δικαστήριο κι' ετοιμάστηκε να κατέβη τις σκάλες του, για να πάη μόνη και πεζή ως το σπίτι της που την περίμενε σ' ένα παρόμοιο δρόμο, βρέθηκε έξαφνα περικυκλωμένη από το μαινόμενο πλήθος, που την έθριζε και την άπειλούσε...

Άμέσως στάθηκε περίτρομη... Άναλογίζονταν την τύχη όλων εκείνων που είχαν πέσει στα χέρια του αιμοδιψούς αυτού όργου και συλλογίζονταν με τρόμο ότι θα υφίστατο κι' αυτή σε λίγο την τύχη της δυστυχισμένης προγκηπίσσης ντε Λαμπάλ, την οποία είχε κατακυρουγγήσει ο όγλος.

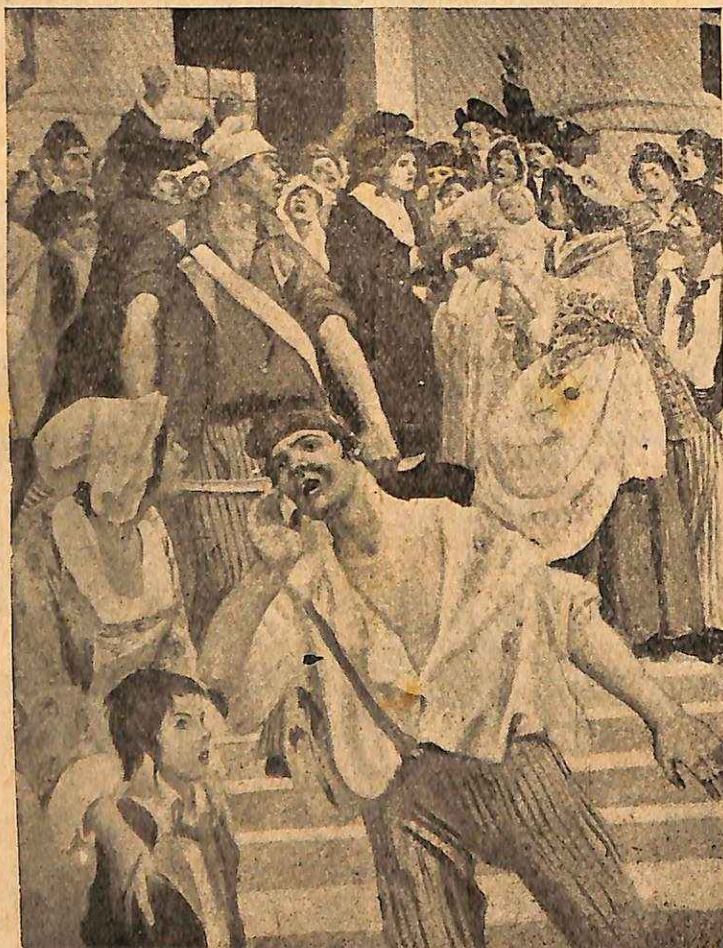
Έν τω μεταξύ ο όγλος πύκνωνε όλοένα και εύριχαζε άδιάκοπα:

— Είνε ή Γκυστίν! Η νύφη του προδότη!...

Πώς να κατέβη ή δυστυχισμένη γυναίκα τις σκάλες; Πώς να διασχίση το εξαγριωμένο αυτό πλήθος;

Πολλοί τρομοκράτες ήδη, με το σπαθί γυμνό, είχαν τοποθετηθεί στην πρώτη σειρά, και, χωρίς σκεπτικισμό, με τα μανίκια άνασταχμένα, έτοιμαζόντουσαν να την πεσσοκόψουν...

Η παρμακή έκδήλωσις άδυναμίας εκ μέρους της κ. ντε Γκυστίν, ή πρώ-

Η μαρκησία ντε Γκυστίν έπηρε στην άγκαλιά της το βρέφος και...

κατά των έχθρών της πατρίδος στο Ρήνο και στο Βορρά.

Έξαφνα όμως μια τρομερή είδησις έφτασε ως τη νέα γυναίκα. Ο στρατηγός ντε Γκυστίν είχε άνακληθεί ως ύποπτος στο Παρίσι, είχε φυλακιστεί και επρόκειτο να δικαστεί από το Έπαναστατικό Δικαστήριο.

Η Δελφίνη δεν έδίστασε τότε ούτε στιγμή. Θεώρησε ως πρώτισσο καθήκον της να τρέξει στο Παρίσι και να καταβάλη κάθε φροντίδα για να σώσει τον κινδυνεύοντα άρχηγό της

ένεπνευσαν τέτοιο ενδιαφέρο στο άμερόληπτο Κομόν, στους δημοσιογράφους, στο λαό και σ' αυτούς ακόμα τους δικαστές του Έπαναστατικού Δικαστηρίου, ώστε οι άνθρωποι που είχαν άποφασίσει την εξόντωσι του στρατηγού, άρχισαν να φοβούνται μήπως το θύμα τους τους ξεφύγη. Η νέα αυτή γυναίκα είχε γίνει με την παρουσία της μόνο όπιο εύχλωτος δικηγόρος του κατηγορούμενου. Για να την άπομακρύνουν από τις συνεδριάσεις του δικαστηρίου, προσπάθησαν να

ΟΙ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

τη λιποψυχία της θ' άποτελούσε το σύνθημα του θανάτου της...

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, καθώς ή νέα γυναίκα κύταζε άπελπισμένη ολόγυρά της, είδε έξαφνα άναμεσα στο πλήθος μια γυναίκα του λαού, ή οποία κρατούσε το βρέφος της στην άγκαλιά της.

— Τι ώραίο που είναι το παιδάκι σας! τής είπε τότε ή κ. ντε Γκυστίν.

— Πάρε το, τής άπάντησε τότε με σιγνή φωνή ή άγαθή γυναίκα, και όταν διασχίσετε το πλήθος, μου το ξαναδώσετε... Αυτό θα σας σώσει...

Πράγματι, ή κ. ντε Γκυστίν έπηρε στην άγκαλιά της το βρέφος και προστατευόμενη απ' αυτό—γιατί κανείς δεν τολμούσε να τ' άγγίξει, κατέβηκε στο προαύλιο του δικαστηρίου και βγήκε στην πλατεία, χωρίς κανείς να την άνοήληση. Εκεί παρέδωσε το παιδί στη μητέρα του και ή δυο γυναίκες χωρίστηκαν χωρίς ν' ανταλλάσουν ούτε λέξι...

Μα τόσες δοκιμασίες και τόσες άγωνίες έπληγαν όλες χαμένες. Παρά την άφοσίωσι και το θάρρος της νύφης του, ο στρατηγός ντε Γκυστίν δεν μπόρεσε να σωθί. Καταδικάστηκε σε θάνατο και φυλακίστηκε μέχρι τής ήμέρας τής έκτελέσεώς του.

Η νέα γυναίκα δεν έπαψε να τον έπισκέπτεται στη φυλακή του, προσπαθώντας να την παρουσιάσει να γλυκάνη τις τελευταίες ημέρες της ζωής του και να διατηρήσει σ' αυτόν τις έλπίδες του, μολονότι ή ίδια δεν είχε παιά χαμιά έλπίδα...

Μια μέρα, καθώς είχε πάει να τον έπισκεφθί κατά τη συνήθειά της, ξαφνιάστηκε βλέποντας ότι τον είχαν μεταφέρει σε άλλο κελλί. Καθώς δε τον ρωτούσε για την αίτια αυτής τής αλλαγής, ο πεθερός της τής άπάντησε:

— Μ' έδωσαν άποψη απ' το κελλί μου για να το δώσουν στη βασίλισσα Μαρία-Άντουανέττα, έπειδή είναι το γερότερο κελλί τής φυλακής.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες δραματικές περιπέτειες της κ. ντε Γκυστίν. Για να σώσει το σύζυγό της! — Ένας φυλακισμένος πού άρνείται την έλευθερία του! — Η δοτάτη πάλη. Το τραγικό γέλιο. Η προδοσία μιας καμαριέρας, κλπ. κλπ.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΟΥΛΑΣ

Στο φάνη σπαθί.

Αυτό το ψεύτικο σπαθί που σούχουσε (κρεμάσει, πόσους ανθρώπους χάλασε και πόσους

(θα χαλάσει!

Στόν άσσο πίκια.

Πόσες καρδιές έμαύρισε κι' αυτό το (μαύρο χρώμα, και όμως δεν έχόρτασε, στραβάραπα, (άχόμα.

Στο ρήγα κούπα.

Άχ, ποιός ν' άκούση, άτιμε, και (ποιός, ποιός να μη φρίξη, άφου στην κούπα σου αυτή κόσμο, (ντουναί έχεις πνίξει.

Στη νεάμα πίκια.

Άχ, στρίγγλα, μάγισσα, θεά και σκύ (λα, μάς τρελλανίσει, μάς δίνεις μια στιγμή ζωή, την άλ (λη μάς πεθαίνει!

Ποιός και πώς ήταν πραγματικά ο Τριβουλέτος. Πώς έσπεύδανε την τέχνη του γελωτοποιού με τη βοήθεια του... ζύλου. Η προς αυτόν εύνοια δυο βασιλέων. Πώς εξυλοφέρτωση τον έπισκοπο. Η άναιδεία του προς τους ευγενείς. Μια πρεφητεία του που έπαλήθευσε. Η δειλία του, κ.τ.λ.

Το όνομα του περιφημού γελωτοποιού Τριβουλέτου, το οποίο έμεινε ιστορικό, είναι στενωτάτα συνδεδεμένο με την ιστορία της Γαλλικής Αύλης του 16ου αιώνα.

Ο Τριβουλέτος όνομαζόταν πραγματικά Φεβριάλ ή Φεριάλ και είχε γεννηθεί στα 1523. Κάποιος σύγχρονός του ιστορικός τον περιγράφει ως έναν άνθρωπο έντελώς βλάκα και σκεδόν παράφορο. Κατά τη μαρτυρία του ιστορικού αυτού, ο Τριβουλέτος ήταν ένας νάνος με μικρό μέτωπο, μεγάλα μάτια, χοντρή μύτη, πλατύ στύθος και καμπούκινη ράχη.

Έν τούτοις, παρ' όλη τη βλακεία του, ο Τριβουλέτος έλαγε διαρκώς άσεία και κατώρθωνε να διασκεδάξη με αυτά τους Γάλλους αιδιούς, από τους οποίους ήταν περιζήτητος.

Για να μάθη όμως καλά την τέχνη του γελωτοποιού, όταν τον πρωτοπήραν στα άνάκτορα, τον παρέδωσαν σε κάποιον ειδικό διδάσκαλο, ο οποίος, ως έπρεπε να τον... σπουδάσει, τον εξυλοφέρτωση γενναία!

Όταν τελείωσε τις... σπουδές του, ο Τριβουλέτος κατώρθωσε να γίνει τόσο οικείος στο βασιλέα Λουδοβίκο ΙΒ', ώστε, όταν ο μονάρχης αυτός έεσσευότανε κάποτε κατά των Ήνωτων, τον έπηρε κι' αυτόν μαζί του.

Μετά το θάνατο του Λουδοβίκου ΙΒ', πενήθλη στην υπηρεσία του διάδου του Φραγκίσκου Α', από τον οποίο άπήλασε επίσης ιδιαιτέρως εύνοιας μέχρι του θανάτου του.

Ο Τριβουλέτος περιεφερόταν έλεύθερα μέσα σ' όλες τις αίθουσες των άνακτόρων, συνομιλούσε οικειότατα με τους πάντες, φρονόταν με αυθάδεια προς τους ευγενείς και αποκάλυπτε το βασιλέα εξάδελφού του.

Διηγούνται ότι μια μέρα ο Φραγκίσκος είχε πάει στον άνακτορικό ναό κι' άκούστη τον έσπευγό, ο οποίος δεν είχε άκουα άργισμα. Έξαφνα όμως ο έπισκοπος άρχισε να ψάλλη, ο γελωτοποιός του βασιλέως άουτρε εναντίον του και άρχισε να τον γυπα σαν μανιακό.

Ο βασιλέας, καταταραχμένος για το γεγονός, τον κάλεσε κοντά του και τον ρώτησε για ποιά αίτια είχε φερθεί έτσι.

— Όταν μπήκαμε εδώ μέσα, έδεφε, του άπάντησε ο Τριβουλέτος, έπικρατούσε μεγάλη ήσυγία. Μόλις όμως αυτός ο παλάνθρωπος έδελε τις φωνές, τον έμειψθησαν κι' έλοι οι άλλοι συνάδελφοί του κι' έτσι γέμισε ή έκκλησία από θορύβους. Γι' αυτό φρόντισα κι' έχω να τον τιμωρήσω!

Μια άλλη μέρα πάλι, ενώ περνού-

σε μια γέφυρα συνοδεύοντας έναν έπιφανή ευπατρίδη, ο συνοδοιπόρος του παρατήρησε ότι ή γέφυρα δεν είχε προσφυλακικά κρηπίδωματα, τα λεγόμενα γαλλιστί garde-fous, δηλαδή «κρηπίδωματα προς προσύλαξιν των τρελλών».

— Δεν ήξεραν ίσως ότι θα περνούσατε έσείς από δω! άπάντησε σε σχετική ερώτησι ο κουτοπόνηρος Τριβουλέτος.

Όταν ο Φραγκίσκος Α' έσκόπευε να έπιχειρήσει την άτυχη έκστρατεία του κατά του δουκάτου του Μιλάνου, ή οποία απέληξε στην αίγμωλωση του, συγκάλεσε πολεμικό συμβούλιο, στο οποίο παρευρισκόταν κι' ο Τριβουλέτος.

Για τον Τριβουλέτο διηγούνται έπίσης ότι κατά την άλωσι του φρουρίου της Περκιέρας τόσο πολύ φοβήθηκε, ώστε έτρεξε και κρύφτηκε κάτω από ένα στρατιωτικό κρεβάτι, όπου τρώαζαν ως έπρεπε να τον βοούν.

Επίσης άίζει να αναφερθί ότι τον Τριβουλέτο είχε υπ' όψη του ο Βίκτωρ Ουγκώ, όταν έγραφε το περίφημο έργο του «Ο βασιλέας διασκεδάσει», το οποίο πήρε ο Βέρνερ και έκανε το περίφημο μελόδραμα του ο «Ρινολέττος».

Η ήλιθότης του Τριβουλέτου, τέλος, ήταν τόσο παροιμιώδης στην εποχή του, ώστε ο Ιωάννης Ζαβό, βαλκανόλος του Λουδοβίκου ΙΒ' και πατήρ του ομώνυμου ποιητού, έγραψε γι' αυτόν ότι «σε ηλικία τριάντα χρόνων ήταν τόσο σοφός όσο και κατά την ήμερα της γέννησώς του».

Οι παρευρισκόμενοι άρχισαν να ευζητούν για τον τρόπο κατά τον οποίο θα έσχευόταν ο στρατός στην Ιταλία και να εκφέρουν ό καθένας τη γνώμη του. Ο γελωτοποιός, ο οποίος άκουσε σιωπηλός όλη τη συζήτηση, στο τέλος άπευλόθηκε στο βασιλέα και τού είπε:

— Έξάδελφε, σκοπεύεις να μείνεις για πάντα στην Ιταλία;

— Όχι, άπάντησε εκείνος.

— Τότε δεν μου άρέσουν καθόλου τα σχέδιά σου.

— Γιατί;

— Γιατί όλοι μιλούν για το πως θα μπει στην Ιταλία, ενώ το σπουδαιότερο είναι το πως θα βγής!...

Και, όπως απέδειξαν τα άπακολουθήσαντα γεγονότα, είχε δίκιο.

Κανένας άνθρωπος δεν είχε μεγάλη προσηνεία χωρίς να έχη και έλαττώματα.

Δες μου ένα πιστόριο και σου γκρεμίζω ένα θρόνο.

Φραγκλίνος.

Στην τύχη πέσει ν' άφινις πάντα ένα παράθυρο άνοιχτό.

Ιταλική παροιμία.

Όταν κλέψη κανείς μια φορά, μπορεί να γίνει τίμιος άνθρωπος. Όταν όμως κλέψη δύο φορές, άδύνατο να μην ξανακλέψη και τρίτη.

Ινδική παροιμία.

Τι ώραίο που χορεύει κανείς, όταν του τραγουδά ή Τόχη!

Κινέζικη παροιμία.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ F. NAOLA

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΕ ΑΡΜ!...

Η νύχτα ξεφυγούσε κι' ένα μακρινό οδόστρωμα έδειχνε πως είχε σιωπώσει η αυγή.

Οι στρατιώτες του στρατοπέδου άρχισαν να ξυπνούν, αλλά κανένας τους δεν μιλούσε, γιατί ήξεραν όλοι πως η μάχη που θα δινόταν την ήμερα εκείνη, ήταν αποφασιστική και θα χάριζε την τελική νίκη ή την ήττα.

Ο καιρός ήταν ωραίος και γλυκός. Ο στρατηγός δεν είχε κοιμηθεί παρά μόνο μία ώρα και τώρα ήταν ζυπνός. Καθόταν πάνω σε μια ψάθινη καρέκλα και έσπασε τα πόδια του στη φωτιά. Οι υπάλληλοί του έστεκαν γύρω του κι' οι άνδρες σέλλωναν τ' αλογά τους.

Εκείνη τη στιγμή φάνηκε να φτάνει ένας νεαρός ανθυπολοχαγός, σχεδόν άγνωστος, που μόλις πριν από λίγες μέρες είχε βγει απ' τη Στρατιωτική Σχολή του Σαιν-Σύρ.

— Έσύ είσαι, Ζάν; είπε ο στρατηγός απλώνοντας το χέρι του με οικειότητα στο γυίο του. Τι θέλεις;

— Νά... σε φιλήσω, πατέρα, πριν αρχίσουμε τη μάχη!

— Δεν χρειάζονται φιλήματα, παιδί μου, απάντησε ο στρατηγός, κοβόμενος με δυσκολία τη συγκίνησή του. Σήμερα δεν είμαι πατέρας σου, αλλά στρατηγός σου. Δεν έχω καμιά διαταγή να σου δώσω. Πήγαινε στο σύνταγμα σου...

Ο νεαρός αξιωματικός χαμοέστισε περσιωτικά κι' εξαφανίστηκε.

Ο πατέρας τον παρακολούθησε για λίγες στιγμές μ' ένα γλυκό βλέμμα κι' έπειτα γυρίζοντας προς το γειραιό συνταγματάρχη με τα φινιά γένεια που στεκόταν δίπλα του, του είπε:

— Το καμένο παιδί! Άσχημα το υπόδειγμα. Αλλά τώρα δεν είναι καιρός για χάδι. Το βράδυ, αν ζούμε κι' οι δυο, θα τον στείω με χαρά στην άγκυλιά μου...

— Ένα δυνατό σάλπισμα άκουστήκα.

Οι στρατιώτες πούσαν δυο-δυο ξαπλωμένοι κάτω και μιλούσαν, πετάχτηκαν πάνω και άρχισαν να παρατάσσονται στη γραμμή, ενώ μέσα στο μικρό δάσος, πίσω από το στρατόπεδο, μαζεύονταν ή επικουρίες.

Τώρα παιδί είχε ξεμερώσει για καλά. Η ξιφολόγητος λαμποκοπούσαν από μακριά και τα κορμιά των ιππέων έστειλαν γύρω τους φωτεινές αναλαμπές.

Σε λίγο τα κανόνια άρχισαν να βορνούν πάνω απ' τα κεφάλια των Γάλλων στρατιωτών άρχισαν να πέφτουν εκρηκτικές όβιδες. Μία απ' αυτές έσπασε στο κέντρο του στρατού και τρεις άνδρες έπεσαν άμεσως νεκροί...

Ο στρατηγός, ακίνητος άπάνω στ' αλόγιο του, αντίγραψε τον ορμήντα με το τηλεσκόπιό του, ενώ το φηλό του ανίστατο ξεγυρίζοντας μέσα στον απέραντο κάμπο.

Φαινόταν τόσο ήρεμος και θαρρα-

λέος, ώστε όλοι είχαν καρφωμένα τα μάτια άπάνω του σαν να συνισθάνονταν πως ή ύπαρξή τους εκείνη τη στιγμή ήταν δεμένη σφιχτά με την ύπαρξη του στρατηγού.

— Πήγαινε να πήρε στο συνταγματάρχη, φώναζε σε μια στιγμή σ' έναν υπάλληλό του, να διατάξει τους στρατιώτες να πέσουν πρηγείς, για να μαι λιγότερο εκτεθειμένοι στις σφαίρες του εχθρού.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Μόλις έδότη το παράγγελμα του στρατηγού, οι στρατιώτες εξαφανίστηκαν μέσα στα χαρακώματα. Τα όπλα πριν από λίγο είχαν σκάσει. Πότε-πότε μονάχα σήκωναν το κεφάλι τους για να κοιτάζουν μακριά...

Όσοι απ' αυτούς καταγόταν από χωριά, αισθάνθηκαν κάποια ανακού-

πλάνη, ώστε όλοι είχαν καρφωμένα τα μάτια άπάνω του σαν να συνισθάνονταν πως ή ύπαρξή τους εκείνη τη στιγμή ήταν δεμένη σφιχτά με την ύπαρξη του στρατηγού.

— Πήγαινε να πήρε στο συνταγματάρχη, φώναζε σε μια στιγμή σ' έναν υπάλληλό του, να διατάξει τους στρατιώτες να πέσουν πρηγείς, για να μαι λιγότερο εκτεθειμένοι στις σφαίρες του εχθρού.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

Ο αξιωματικός έφυγε άμέσως και πάροντας για να εκτελέσει τη διαταγή.

λοχαγού. Ο οποίος σωρίστηκε άμέσως κάτω χωρίς να βγάλει μιλή...

Ο στρατηγός έκυταξε άφωνος το φριχτό αυτό θέαμα...

Εβλεπε το παιδί του, το μονακό-δο παιδί του, την άπαντοχή των γερατειών του, να πεθαίνει χωρίς να έχει το δικαίωμα να το άγκυλιάσει άκούμα μία φορά.

Συλλογίζονταν ότι εκεί μπροστά του βρίσκονταν έξη χιλιάδες στρατιώτες, που περιέμεναν το παράδειγμα της άνδρείας απ' τη δική του ψυχραιμία.

Φλογερά δάκρυα έρεχαν στα μάγουλα του γηραιού στρατιώτη, κι αυτά ήταν το μόνο έξωτερικό δείγμα της άδυναμίας του πατέρα που την έπινε ή έπιθόλη του στρατηγού.

Δύο νυστοκόμοι έτρεξαν τότε μ' ένα φορείο για ν' άπομακρύνουν το σκοτωμένο απ' το πεδίο της μάχης.

Ο δυστυχισμένος πατέρας εξακολουθούσε να κοιτάζει ακίνητος το θλιβερό θέαμα, χωρίς να εκδηλώνει την άγωνία που πλημμυρούσε τα στήθη του.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

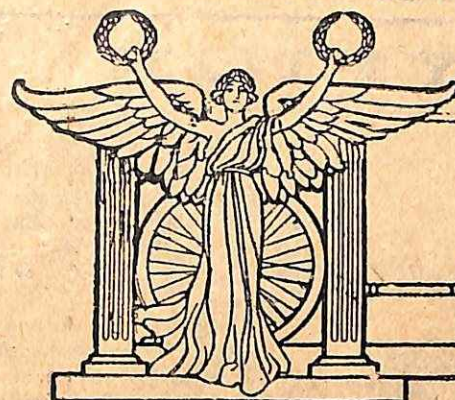
Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

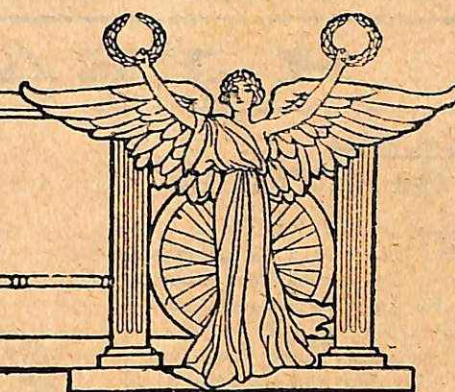
Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

Όταν σε λίγο το σώμα του νεαρού αξιωματικού, φριχτά παραμορφωμένο απ' την όβιδα, περνούσε από μπρος του, τότε μονάχα αποκαλύφθηκε ο στρατηγός.

Επειτα με μία άπριόρη χειρονομία που δεν είχε τίποτε το άνωθρώπινο, διάταξε να παρουσιάσουν όπλα.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΜΑΤΣ

Κατά το παρελθόν Σάββατον συνήντηθησαν εις τον Βόλον ή πρωταθλήτρια Μακεδονική ομάς «Άρης» μετα του «Κεραυνού» του Βόλου. Κατά την συνάντησιν αυτήν, έπειτα από ένα τεχνικότατο παιχνίδι, ο «Άρης» νίκησε τον «Κεραυνόν» διά τερμάτων 5—2.

Εκτός του «Άρεως», κατήλθε εις τον Βόλον ή Θεσσαλονική ομάς ΠΑΟΚ ή οποία, συναντηθείσα μετά της ΠΑΟΚ του Βόλου, την νίκησε διά τερμάτων 6—1.

Κατά την 19 'Ιουλίου συνήντηθησαν εις το γήπεδον του «Απόλλωνος» Καλαμών, αϊ β' ομάδες του «Απόλλωνος» και του «Εθνικού».

Κατά τον άγωνα αυτόν, νικήτρια έξήλθεν ή ομάς του «Απόλλωνος» διά τερμάτων 4—0. Τα τέριμα έσημειώθησαν υπό των παικτών κ. κ. Βλαχογιάννη, Σταυριανού και Καμπούρη.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Δημοσιεύουμε σήμερα, όπως όποτε ήθελαμε, τα όνόματα των μέχρι της στιγμής άποσπείλων λύσεων του ποδοσφαιρικού διαγωνισμού της «Οικογενείας». 'Ιδού αύτα: Κ. Ι. Παπαχρυσοδάνου (Πάτρα), Ι. Τ. Τάφρος (Καλλιθέα), Θ. Α. Μυλιούλη (Τυρνάβος), Γ. Β. Βαγιάνης (Θήβα), Α. Α. Γρηγορίου (Πειραιάς), Σ. Φούτας (Π. Φάληρον), Α. Βασιλοπούλου (Αιγάλεω), Α. Γ. Παπαδόπουλος (Πόρος), Κ. Ι. ακωβίδου (Λαμία), Α. Δ. Καραγιώργη (Τήνος), Γ. Παπαδόπουλος (Δάροβα), Γ. Λέρτης (:) (Κωνσταντινούπολις), Γ. Ε. Μισαπλίδης (Νεοχώρι), Σ. Ο. Ραούτσος, Π. Σ. Εφραίμος (Σόρος), Ο. Σ. Καραλή (Κηρίσιον), Β. Σ. Παλαίου, Ι. Π. Νεσσ (Κηρίσιον), Κ. Καλαμά, Α. Ζαχαρίου (Βαθ. Σάμου), Σ. Κοσκινάς (Κηρίσιον), Γ. Μ. Δελιγιάννης (Φάρσα), Κ. Θεοδωρόπουλος (Φιλιατρά), Π. Πατελίδης (Λεσβαία), Α. Πυλαρινός (Πυράδα), Τ. Διοσκουρίδης (Χαλκίς), Π. Βελίκης (Κιλκίς), Γ. Βούσουλδης (Κωνηπολις), Κ. Ι. Ζήσης (Βαλκίς), Τ. Ηλιάδης (Κηρίσιον), Δ. Δροκάτος (Άμφοροβί), Α. Γρηγοριάδης (Γλυφάδα), Μ. Σιταρά (Καλλιθέα), Α. Θεολόγου (Ψυχικό), Ν. Αβραμίδης (Καβάλα), Γ. Α. Ανδρικόπουλος (Κιάτο), Ν. Γεωργιάδης (Σπέτσαι), Κ. Δ. Ανταπούλος (Πόρος), Ι. Α. Φωτιάδου (Καλλιθέα), Κ. Σ. Παργής (Κιάτο), Ε. Β. Τσιγγώνης (Γαλαξείδι), Δ. Σ. Οικονομικός (Τήνος), Α. Γεωργακόπουλος (Κιάτο), Α. Λαγός (Κομοτηνή), Ε. Φούλης (Ναύπλιον), Σ. Δ. Μητρώδης (Κιλκίς), Γ. Πλουμιστός (Κιάτο), Γ. Δημητριάδης (Ηρακλειόν), Τ. Μυλωνογιάννης (Καλλιθέα), Β. Μολιβάκης (Λαμία), Ε. Α. Καραβάνης (Κέρκυρα), Ε. Κ. Δουκιάς (:) (Α. Κιάς (Ρόδος), Β. Καραβάνης (Καβάλα), Δ. Μπίτης (Καρότσι), Α. Νικολάου (Πάτρα), Χ. Σ. Ορφολόγας (Σέρρα), Β. Γκούστας (Άγρινιον), Α. Σακελλαρίου (Δράμα), Κ. Τ. Λουγγής (Αίγινα), Α. Γερασιμόπουλος (Πάτρα), Κ. Μαραπούλος (Καροκόπου), Α. Καλομπούλου (Π. Φάληρον), Ι. Σταθονγιάννης, Ι. Βράλας, Α. Μαυρονάς, Ε. Δ. Λεοντίδης, Μ. Α. Βασιλείου, Ε. Ν. Νικολάου, Ε. Γουλπούλος, Ι. Λαλούσης, Μ. Γ. Δελαγιάνης, Κ.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΛΑΜΙΑ, 13 'Ιουλίου.— Σήμερον Κυριακήν 13 'Ιουλίου, εγένετο εις τὸν Στάδιον Λαμίας ή προαναγγελθείσα ποδοσφαιρική συνάντησις μεταξύ της πρωταθλητριας Λαμίας «Ολυμπιακού» και του Ποδοσφαιρικού 'Ομίλου 'Αθηνών «Αρίωνος».

Ο άγων υπήρξε πολύ τεχνικός, ύν και ο «Ολυμπιακός» κατήλθε με μετρίαν σύνθεσιν και έληξε με τας δύο ομάδας ισόπαλως 2—2 (α' ήμ. 1—1). Β. ΚΟΥΤΣΟΔΗΜΗΤΡΗΣ

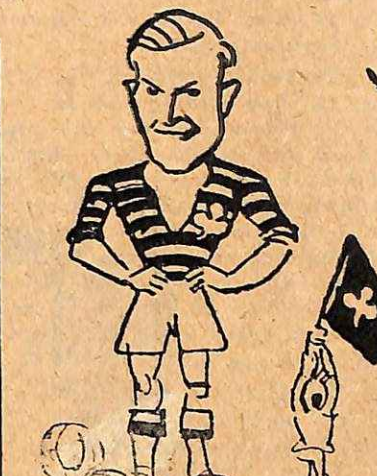
ΣΑΜΟΣ («Λυκοῦργος» Βαθέος—«Λυκοῦργος» Καρλοβάσιον 4—0).

Τήν παρελθούσαν Κυριακήν συνήντηθησαν αϊ δύο ανωτέρω ομάδες, με διατητήν τὸν κ. Νικ. Σταύρου τοῦ «Αθλ. Ομίλου Καίρου».

Ο άγων διεξήχθη με παραδειγματικήν τάξιν.

Αποτέλεσμα ήτο ή νίκη τοῦ «Λυκοῦργου» Βαθέος διά τερμάτων 4—0.

Ας—Ζυ.

Ο 'Αρχηγός του «Παναθηναϊκού» κ. 'Αγγ. Μεσσάρης.

ΑΝΘΩΔΗ ΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ Γ. ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τρία πουλάκια κάθονταν στου Γιώργου το ταμπουρί
Τόνα κυτάει στον Πειραιά, τ' άλλο στη Σαλονίκη,
Το τρίτο το καλύτερο μοιρολογάει και λέει:—
—Τ' είν' το κακό που πάθαμε φέτος τό (καλοκαίρι).
Μας νίκησ' ο «Παναθηναϊκός», μας έφαγε (ο «Άρης».)
Μάς έρρεφαν, μαρφέ παιδιά, μάς έράγγε (το υμάι)
Τέσσερα αδέφια είμαστε, όλοι άντρωμέν (νοι).
Μάρβε ή ώρα ή κακή, ή ώρα ή όργισμένη
Και χάσαμε, όρέ παιδιά, τ' αύγά και τ' (παράγια!...)
ΠΕΙΡΑΙΩΤΗΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤ'ΚΑ

Ας—Ζ υ, Βαθ (Σάμου). Εύχαριστούμε για τήν ανταπόκρισίν σας. Για τόν τερματισμό της «Οικογενείας» κ. 'Ηλ. Αερίου θα γράψουμε. Σ' έχετε τακτικά κίνησι. Κυρίως κοιτούμεπολλά λεπτό όμως άδρά και όχι χυδαίο, να έξηγουμεθα. Β. Κουτσόδημητρήν, Λαμίων. 'Η ανταπόκρισις σας δημοσιεύεται. Στείlate το σκίτσο του κ. Μπουδάνου. 'Αρκεί να είναι καλό. Ο. Δ., Ένταθα. Από τό προς τόν «Παναθηναϊκό» τραγουδάει σας δημοσιεύουμε τούς επιτυχτεστέρους στίχους. 'Ιδού:

Παναθηναϊκή μεγάλη και τρανή
Πού μας έφερας τή νίκη

Από τή Θεσσαλονίκη...
Έξαλες δικιά

Σεόν «Ολυμπιακό»
Κι' άλλα τέσσερα στον «Άρη»

Γεί σου, 'Αγγελε Μεσσάρη!...

Πο δ ο σ φ α ι ρ ι σ τ ρ ι α ν, Πειραιά. Δημοσιεύουμε τό τραγουδάκι σας. Είστε όμως ειλικρινές; 'Ιδού ή άπορία:

Κι' οι τέσσεροι 'Αδριανόπουλοι
Μοιχούννε πάφει τήν καρδιά

Πού'ν να διαλέξω απ' αυτούς
Δεν έξω, βρέ παιδιά...

Το Γιώργο, το Βασίλη ή τόν Ντίνο
'Η τάχα τόν άμχαίο Λεωνίδα

Με ποιόν να κάνω... μ α τ ς, μαρφέ (παιδιά μου),
Δεν έξω και μου έστειλες ή βίδα!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τ. Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Σύμφωνα με τις απαιτήσεις της τελευταίας μόδας, όλα τα φορέματα της ημέρας από οποιοδήποτε ύφασμα και αν είναι κλωμμένα, πρέπει να έχουν φούστες με πιέτες ή αν-φόρμ.

Τα φορέματα όμως αυτά, σύμφωνα με το γούστο της κατόχου των, γίνονται τότε με πολλά γκοντάρ και πότε με λρίγια. Επίσης η πιέτες των είναι διαφόρων σχεδίων.

Τα βουδυνά φορέματα της εποχής, τα οποία εξακολουθούν να είναι πάντοτε μακρύτερα, γίνονται πρό πάντων από μεταξωτή μουσελίνα—εμπριμέ ή απλή, όπως ποτισμένα. Με τα φορέματα αυτά, ή κομψές Παρισινές φορούν τον τελευταίο καιρό, αντί επανωφόρι, μία κοντή βέστα, ή οποία φθάνει, ως τους γοφούς και επάνω από τα γόνατα. Η βέστα αυτή, που είναι ντυσμένη γύρω στο σώμα, γίνεται λίγο πιο μακρύτερα πίσω.

Για το τένις, τους περιπάτους και την άκρογαλιά, είναι πολύ της μόδας φορεματάκια ανοιχτόχρωμα, από λινό, από πικέ ή από δογκαντί.

Τα φορέματα αυτά γίνονται και με μανίκια και χωρίς μανίκια.

Σε φορέματα εξοχικά και κοστούμια ταξιδιού πνιγνύνουν παπούτσια με τακούνια χαμηλά.

Μέσα στις πόλεις όμως είναι πολύ της μόδας παπούτσια από σιδερώ, θάμπος και από λουστρίνι, από δέρμα ζακαριό και από δέρμα σιδερώ.

Για την εξοχή συνήθως είναι επίσης παπούτσια από λινό, από κρετόν, από λευκό δέρμα αντιλόπης και από πλεγμένες δερμάτινες λουρίδες.

Καθώς προαναγγέλλουν, οι μεγάλοι Παρισίνοί οικοί υδάς, το φθινόπωρο θα είναι πολύ αν-φόρμ το βελούδο.

Έτσι, θα φορεθούν κατά το προσεχές φθινόπωρο φορέματα κλωμμένα διόλκιμα από βελούδο ή γανιρισμένα μόνο με βελούδο.

Επίσης και τον χειμώνα θα είναι πολύ της μόδας τα βελούδινα ταγιέ και τα βελούδινα καπέλλα.

Μα και τώρα, στο Παρίσι, τα βουδυνά φορέματα που γίνονται από γάλα ή από λαμέ, συνοδεύονται με επανωφοράκια βελούδινα. Έδώ όμως, με τη μεγάλη ζέση του καλοκαιριού μας, ο άργήσουμε πολύ άδεια να χρησιμοποιήσουμε για τις τουαλέτες μας το βελούδο. Μή βλέπετε τί γίνεται στο Παρίσι. Εκεί, το φθινόπωρο αρχίζει, ένωρις, και ετοιμάζουν από τώρα τα φθινοπωρινά μοντέλα.

Μπορούμε ωστόσο να γανιρίσουμε κι εμείς τα καλοκαιρινά μας φορέματα και καπέλλα με βελούδινες κορδέλλες.

Πρό πάντων σε άσπρα φορέματα και καπέλλα, πηγαίνει θαυμάσια αυτή η γανιτούρα.

Τα γράμματα, τα οποία θα επικατήσουν το προσεχές φθινόπωρο, θα είναι το μαύρο, το απλό-μαρέν, το πράσινο και το βυσσινί.

Όλα αυτά τα γράμματα πηγαί-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- 1). Φόρεμα από βουάλ μεταξωτό εμπριμέ, και από βουάλ απλό.
- 2). Φόρεμα από μουσελίνα εμπριμέ. Γανιρίζεται στο κορσάκι με βολάν.
- 3). Φούστα από λινό, και βέστα από κρετόν εμπριμέ.

νουν τόσο στίς ξανθές όσο και στίς μελαχροινές.

Το χρώμα δε που επικρατεί τον καιρό αυτό είναι το μπλέ και το μπέρ-ροζέ.

Για να μεταβάλλουμε σε μοντέρνα μία περυσινή μας φούστα δεν αρκεί μόνο να την μακρύνουμε. Πρέπει και να τη φαρδύνουμε. Το φάρδος αυτό επιτυγχάνεται με την προπλήκη γκοντάρ ή καλύτερα με βολάν στα πλάγια, κομμένα λοζά και ελαφώς «αν-φόρμ» ή με βολάν πλισσέ. Η προσθήκη αυτή δίδει πολύ οικιστή φούστα και την κάνει έντελως μοντέρνα.

Είπε πάντοτε πολύ της μόδας, για το βράδυ, με φορέματα ντεκολτέ, ένα κομμάτι υφάσματος δεμένο γύρω στο λαιμό, του οποίου ή άκρες να πέφτουν εμπρός, στο κορσάκι, ή πίσω στην πλάτη.

Το βράδυ αυτό πρέπει να είναι παραπολύ λεπτό και μαλακό, όπως το κρέπ-ντε-σιν και το ζωζέτ.

Στίς ευρωπαϊκές λουτροπόλεις, το περὶ και το απόγευμα άδεια, ή παραβριζήσας κομψές κυρίες παρουσιάζονται με πυτζάμες.

Η πυτζάμες όμως αυτές, πλε-

τειές και πολυτελέστατες, υπενθυμίζουν τα ανατολίτικα κοστούμια. Με τις πυτζάμες αυτές φορούν μελακές καπέλιν από λινό, των οποίων τη μπόρα σκιάζουν το πρόσωπο και ρίχνουν επάνω στα μάτια μία κολακευτική σκιά. Ομπρέλλες γιαντινέζικες εμπριμέ με λουλούδια, έσάρπες, ζωάκια ντραπέ και ιδιόμορφα σανδάλια συμπληρώνουν τις τόσο ελκυστικές και ποικίλες αυτές εμφανίσεις. Η τσάντα είναι άσπρη με την ομπρέλλα.

Τα σανδάλια για τις λουτροπόλεις γίνονται από λεπτές λωρίδες ξύλινες! Φοριούνται δε χωρίς κάλτσες.

Τα κοστούμια μπάνιου, όπως είπαμε και άλλοτε, μοιάζουν πολύ έφεται με κοντά κομψά φορεματάκια.

Όσες όμως έχουν πλαστικά σώματα, φορούν μαγιό, για να επιδείξουν τις ωραιοτήτες των γραμμών.

Τα μπλουζάκια είναι πάντοτε της μόδας. Άλλα απ' αυτά κομψώνουν

με ένα φιόγκο με μακρού πάν, στο ένα πλάγι, άριστερά ή δεξιά.

Όλα τα μπλουζάκια γίνονται τον τελευταίο καιρό κοντά. Μερικά είναι πιο μακρύτερα πίσω. Άλλα είναι έγχε-λως ξεχωριστά και άλλα ένωμένα με το φόρεμα.

Η μπότες, επίσης είναι πάντοτε πολύ της μόδας και θα φορεθούν καθ' όλην την σεζόν. Γίνονται συνήθως από ύφασμα που να πηγαίνει με όλα τα φορέματα. Μερικές μάλιστα μπότες γίνονται από αλλεπάλληλες σειρές μικρών βολάν.

Φιόγκοι από το ίδιο ύφασμα γανιρίζουν τα φορέματα και τα επανωφόρια πίσω στον λαιμό και στα μα-νίκια κάτω.

Επίσης και μικρά καπέλλάκια γανιρίζουν πίσω με φιόγκους άσπρη.

Τα καλοκαιρινά επανωφόρια γίνονται πιο μακρύτερα από το φόρεμα.

Η τελευταία μόδα για τα μαλλιά είναι να χτενίζονται φουσκωτά προς τα πίσω και τα πλάγια με οντυλασιόν και να σπυλίζονται με χτένες κρεσάλλινες ή από έκαίγ, γανιρι-σμένα με σιδερά.

Πολλές κυρίες εν τούτοις προτιμούν να σπυλίζουν τα μαλλιά των με μπισότες και άγκράσες, ή οποίες είναι επίσης πολύ της μόδας.

Τελευταία στο Παρίσι είναι πολύ «αν-φόρμ» τα δολόμια μαλλιά! Έτσι, πολλές νέες και ώριμες κυρίες αποχρωμάτισαν τα ξανθά ή μαύρα των μαλλιά με ειδικές σκευασίες και τα έκαναν άσπρα!

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΓΝΩΣΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Όλοι με λέγαν γνωστικό παιδί και ή γυναίκες θαμάρζαν με μένα, γιατί αν κινιό γινόντοσε να με δθ είχα τα μάτια έγω χαμηλωμένα.

Άλλ' όταν είδα έσένα, ντραπαλά το βλέμμα μου δεν έριξε μακρύτερα σου, στα μάτια εύθες σε κύτταξα καλά, τρελλός από την τέρση ωμορφιά σου.

Ειέριστα και γνώσι και ντροπή ήγ, από κείνη την αξέχαστη ώρα, πειρά δεν με μέλλει ο κόσμος τί θα πη, για σένα μοναχά με μέλει τώρα.

Ω, κι αν περνώ κάθε ώρα και λεπτό κοιτάζοντας προς τα παράθυρά σου, ώ, δεν με μέλει αν λέγε και γι' αυτό λόγια κακά για με στη γειτονιά σου.

Και τώρα ζέσε το όποιος κι αν με δθ τρελλό απ' τον έρωτά σου κλωμμένο, δεν θα με είπη πειρά γνωστικό παιδί, γά θα με είπη παιδί ξετρελλωμένο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς κο-λες τιμές παλαιά εβελία και δλοκλή-ρους εβελιοθήκας, χειρόγραφα πα-λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι-θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι-κά έκδοθέντα μέχρι το 1900, ε-φημερίδας, εβελία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γρα-φεία μας.

3 ΟΚΤΑΚΥΛΙΝΔΡΑ

3 ΑΛΗΘΕΙΑΙ

1. Η Στουντεμπακερ πωλεί περισσότερα οκτακύλινδρα αυτοκίνητα από οιοδήποτε άλλο εργοστάσιον - θετικωτάτη απόδειξις υπεροχής την οποίαν παραδέχονται οι άγο-ρασταί οκτακύλινδρων αυτοκινήτων, δηλ του άριστοκρατικότερου τύπου αυτοκινήτων πολυτελείας.

2. Η συμμετρία, οι γλυκές χρωματισμοί και αι καλλιτεχνικαί γραμμαι των τύπων «ΠΡΕΖΙΔΕΝΤ», «ΚΟΜΜΑΝΔΕΡ» και «ΔΙΚΤΑΤΩΡ» της Στουντεμπακερ άπο-τελούν σταθμόν εν τη εξέλιξει της εξωτερι-κής εμφανίσεως του αυτοκινήτου.

3. ΤΙΜΗ. Μόνον ή Στουντεμπακερ σας προ-σφέρει την άσυναγώνιστη ποιότητα των τριών τούτων οκτακύλινδρων σε τιμή χαμη-λότερη και σε κόστος συντηρήσεως μικρό-τερο από τα συνήθη εξακύλινδρα αυτοκί-νητα.

Μεγάλαι εύκολιαί πληρωμής

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ & ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

STUDEBAKER

Δέον γὰ μὴ λησμονῶσιν ὅτι ἡ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὰ παιδιὰ
τους, ἰδίᾳ διὰ νὰ ἀποβάλῃ τοὺς σκώληκες καὶ νὰ
θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀ-
φείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις
τῶν περιττωμάτων διτινα παραμένουσιν ἐπὶ πολὺ
ἐντὸς τῶν ἐντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟ
ΔΙΑ ΒΡΕΦΗ
ΝΕΟΥΣ
ΓΕΡΟΝΤΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ὍΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

